திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்.

உ

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்று வழங்கும்

திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்.

இச்சரித்திரம்

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில்

தமிழ்ப்புலமை நடாத்தியவரும்,

சமரசவேத சன்மார்க்கசங்கத்து வித்வான்களி லொருவருமாகிய

உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்

தொழூவூர் - வேலாயுத முதலியாரால்

தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட

முதற்பதிப்பிற்கிணங்கப்

பரிசோதித்து,

ஷெயார் கனிஷ்ட குமாரர்

தொழூவூர் - வே. செங்கல்வராய முதலியாரால்

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[மூன்றாவது பதிப்பு.]

1912.

விலை அணா 12.

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

இந்நூலாசிரியர் சரித்திரச் சுருக்கம்.

பூலோகத்திற்குத்திலகம் போன்று பல்வளங்களுநிரம்பிய நம் இந்தியாவின் தெற்குப்பாகத்தில் தொண்டமண்டலத்தில் அறுநான்கு கோட்டத்துள் மூன்றாவதாகிய ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தைச்சார்ந்த தொழுவூர் கிராமவாசிகளாகிய வேளாளருள் சதாசிவ மகாரிஷி கோத்திரத்தைச்சார்ந்த குடும்பத்தில், சென்னையில் வியாபாரநிமித் தம் நிலைத்த தொழுவூர் - செங்கல்வராய முதலியாரென்பவருக்கு இந் நூலாசிரியர் சாலிவாகனசகம் ௧௭௫௪-க்கு மேற்செல்லாநின்ற நந் தன௵ ஆவணி௴ ௩௨ அசுவனி நக்ஷத்திரங்கூடிய குருவாரத்தன்று அவதரித்தனர். இவரது மூத்தபாட்டனாரும், செங்கல்வராயமுதலியார் பெரியதகப்பனாருமாகிய, வேலாயுதமுதலியார் சிவபதம்பெற்ற தினத் திரவு அவதரித்தகாரணத்தால், இவருக்கு வேலாயுதமுதலியாரென்று திருநாமமிடப்பட்டது.

ஐந்துவயதில் பள்ளிக்குவைக்கப்பட்டு ஆரம்பத்தில் தெலுங்கும் சமிஸ்கிருதமுங் கற்றுப் பிறகு தேர்ச்சியுள்ள ஒருவரிடத்தில் தமிழ் பயின்றுவந்தனர். இவர் இளமையிற்றானே, அன்பு, அடக்கம், பொறை வாய்மை, தூய்மை, பத்தி, ஆசாரம், இன்சொல், பெரியோர்கேண்மை மனச்சுத்தம், யுத்திமுதலிய நற்குணங்களமையப் பெற்றாராய்த்தந் தையைக் களிப்பித்துவந்தார். ஒத்தவயதில் தந்தையுடன் வியவகாரம் பயின்றுவருபவர் ஓரமயத்து அவருடன் வாணிபமேற்கொண்டு பூடிக் கிராமத்திற்குச் சென்றபொழுது தந்தைக்கு இராஜபிளவைகாண அங்கு அவரையிழந்து சென்னைக்குத்திரும்பி சமுசாரபாரம்பொறுத் தார். பிறகு தாயாதிகளின் வஞ்சத்தால் ஜீவனோபாயம் முட்டுப்பட்டு பிதிரார்ச்சிதங்களில் வசிக்கும் வீடொன்றே நிலைத்தது.

அக்காலையில், “பூவுலகிலீது சிவலோக மென்றே மெய்த்தவத் தோரோதுந் திருவொற்றியூர்” என்று திருவெண்காட்டடிகள் புகழ் ந்து முத்திபெற்ற திருவொற்றியூருடைய படம்பக்கவாணருக்குப் பத்தி செய்வாராய்ச்செல்வாராயினர். அப்போது இவர் தந்தைக்கு ஆன்ம நேயர்களி லொருவரான காளவாய் - குப்பண்ண முதலியார் இவர் அறிவின் தீவிரமறிந்து, இவரை அக்காலத்தில்சென்னையில் முருகக்கடவுள் வரப்பிரசாதியாகியும் சிவானுபூதிச் செல்வராகியும், முத்தி, சித்தி, வியத்தியுபாயங்களை விளக்கவந்த குருமூர்த்தமாகிய திருவருட்

பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பரம் - இராமலிங்க சுவாமிகளிடம் சேர்த்தார். அவர் இவர்வரவை எதிர்பார்த்திருந்தவரானபடியால் அன்புடனேற்று "புதியவனல்லன் என் பிள்ளை யெனக்குக் கிடைத்தது" என்று அருமை பாராட்டினார். இவரும் தமதாசிரியரிடத்து எல்லா விடயங்களையும் உபந்நியாச வாயிலாகத்தெளிந்து விளங்கினார். இவரை அவர் பலவகையிலும் சோதித்து இளையபிள்ளையார் உபாசனை சித்திக்கச்செய்தார். ஆசிரியர் கக்ஷிப் பிரதிகக்ஷி வகுத்து இவரை வெல்லத் தேர்ச்சி செய்வித்து தமது மாணாக்கருட் சிறந்தவராக்கினர்.

பிறகு இவர் தமது குலகுருவாகிய வயலெல்லா நெல்லூர் - இரத்தினகுருக்களிடம், சமயம், விசேடம், நிருவாண முதலிய சைவ தீக்ஷைகளை முறையேபெற்று சைவசித்தாந்தத்தை மேற்கொண்டொழுகினர். இவர் "அன்பிற்பெருகிய சிறப்பின் மிக்க அருச்சனை பாட்டேயாகும், ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக" என்று தேவர்பிரான் நமது ஆளுடைய நம்பிகளுக்கு அனுக்கிரகித்ததைக் கடைப்பிடித்து, சிவபெருமானைப் பல செந்தமிழ்ப் பாக்களாற் றுதித்துவந்தனர்.

இவர் செய்கை இங்ஙனமாக, மைசூர் இராஜ்ஜியத்தைச் சார்ந்த பெங்களூரில், திருக்கலசை-கிருஷ்ணசாமி முதலியா ரென்பவருக்குத் தவப்பேறான "சீரங்கம்மாள்" என்னும் கற்பிற்கரசியைக் குலகுருவின் சகாயத்தால் மணமுடித்து பெங்களூரிலேயே சிலகாலம் வாசஞ்செய்தார். அடுத்தடுத்து சென்னைக்கு வந்து ஆசிரியரை வழிபட்டு, தன் குடும்பத்தாரையும் பாதுகாத்துவந்தார். அக்காலத்தில் தமது குருமூர்த்தி பத்திப் பேரன்பிற் றதும்பிப் பொறித்துவைத்த அருந்தமிழ்ப்பாக்களை வரலாற்றுடன் பரிபாகிகளுக்கு உபயோகமாம்படி அச்சிட்டு வெளியிட்டனர்.

இதுகாரணமாக அக்காலத்தில் சென்னையில் வித்வானாகி வதிந்த யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் அபிமானிகளுக்கும் இராமலிங்கசுவாமிகள் அபிமானிகளுக்கும் பல்வகைய வாதம் பொறாமையால் நடக்க முடிவில் "போலி யருட்பா மறுப்பு" என்னும் குதர்க்கப் பத்திரிகைவெளிவர, அதற்கு மறுப்பாக இவர் "போலியருட்பா மறுப்பென்னும் குதர்க்காரண்ய நாசமஹாபரசு" என்னும் புத்தகமெழுதி உண்மை யாவரு மறியும்படி செய்தனர். அதோடு அவ்வாதம் முற்றுப்பெற்றது. பிறகு திருவருட்பிரகாசவள்ளலார் பார்வதீபுரமென்னும் வடலூரிலிருந்தபொழுது இவரும் தமது குடும்பத்துடன் ஆசிரிய பணிவிடை செய்கையில், இவரது செந்தமிழ்ப்பாக்

களை அவர் வரவழைத்து பல வித்வான்கள், பண்டிதர்கள், அறிவோர், அறவோர் சமரசவேத சன்மார்க்கசங்க வித்வான்கள் முதலியோருடன் ஆராய்ந்து அச்சங்கத்து மகத்துக்கள் முன்னிலையில் இவருக்கு "உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்" என்று தீக்ஷாநாம மிட்டுக் களித்தனர். இதற்கு வேண்டிய ஆதாரம் அடியேனிடம் தற்காலத்திலுமுள்ளது.

மேல்வருங் கருமம் நோக்கி வள்ளலார் இந்நிலவுலகத்தாரது ஊனக்கண்ணுக் கெட்டாது மறைய, இவர், தமது மூத்த பத்தினியும் எனது பெரிய அன்னையுமாகிய சீரங்கம்மாள் முதலியர், சிவபத மடைய அவ்விடமிருந்து பாலப்பருவத்தினராயிருந்த தமது மூத்த குமாரரும், எனதுஅருமைத்தமையனருமாகிய தொ.வே. திருநாகேஸ்வர முதலியாரென்பவரைக் கைப்பிடித்து, நடுவில் பல விடுக்கண்களை யனுபவித்து சென்னைவந்து சேர்ந்தார், தமது இளைய சகோதரரது வஞ்சனைக் காற்றாது அவரை விட்டுவிலகி; பாளையம் - சோமசுந்தர செட்டியார், நாகை-கண்ணு-இராமலிங்கம் பிள்ளை, கூடலூர் - கனகசபைபிள்ளை முதலிய ஆன்மநேயர்கள் ஆதரவில் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டையிலும், தண்டையார்ப்பேட்டையிலும் வசித்து வந்தார். அச்சமயத்தில் பூண்டி-அரங்கநாத முதலியார், எம்-ஏ., என்பவர் நேசம் நேரிட, அவரும், சோமசுந்தர செட்டியாரும் மற்றவர்களும் இவரை சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராம்படி செய்தார்கள். அக்காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராக பத்துவருடகாலம் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தி, தமது இளைய மாமனாராகிய திருக்கலசை-சுப்பராயமுதலியார் என்பவரின் துவிதிய குமாரத்தியாகிய சொர்ணம்மாள் என்பவரை மறுமண முடித்து அடியனை ஈன்று 1889௵ பிப்ரவரி௴ 22௳க்குச் சரியான சர்வதாரி௵ மாசி௴ 12௳ சுக்கிரவாரதினம் தனது ஆன்மார்த்தமாகிய படம்பக்கநாதரது திருவடி நீழலைச் சேர்ந்தனர். இவரியற்றியுள்ள செய்யுள்நடை, வசனநடை நூல்கள் பலவுள. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக இனி வெளியிட உத்தேசங்கொண்டுள்ளேன். அவற்றில் முக்கியமானவைகளி னட்டவணை யொன்றும் சேர்த்திருக்கின்றனன். இவரது இரண்டாம் மனைவியாரும் ஜீவந்தரா யடியேனிட மிருக்கின்றனர். இவரது மூத்த குமாரரும் எனதருமைத் தமையனருமாகிய தொ. வே. திருநாகேஸ்வர முதலியார் அடியனுக்காதாரமாகவும் ஆறுதலாகவும் சிரஞ்சீவி தொ. வே. தி. இராமலிங்கமென்னும் ஒரு கண்மணியை வைத்து 1912௵ ஜனவரி௴ 8௳ சோமவாரதினம் எம்பெருமான் திருவடிநீழலைச் சேர்ந்தனர். இவருடைய இரண்டாம் மனைவியாரும் அடியேனிட மிருக்கின்றனர். இவ்வாசிரியரின் சரித்திர விரிவு பின்னர் தனிப் புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும். சுபம்! சுபம்!!

இங்ஙனம்:

☞ தொழுவூர் வே. செங்கல்வராயன்.

கணபதி துணை.

இந்நூலாசிரியரியற்றிய நூல்கள்.

வசனநடை.

பராசரஸ்மிருதி ஆசாரகாண்டம்.
சங்கரவிஜயம்.
திருவெண்காடர் சரித்திரம்.
பெரியபுராண வசனம்.
மார்க்கண்டேயபுராணம்.
வேளாண்மரபியல்.
யோகவித்தையைப்பற்றி யுபந்நியாசம்
விநாயகசதுர்த்தி விரதசங்கிரகம்.

செய்யுள்நடை.

மூத்தபிள்ளையார்.

துவாதசநாம சங்கீர்த்தனம்.
திருப்பாதப்புகழ்ச்சிமாலை.
சரணதசகம்.
மங்களம்.
பஞ்சரத்தினம்.

இளையபிள்ளையார்.

ஷண்முகசரணாஷ்டகம்.
திருப்பதத்திருப்புகழ்மாலை.
திருக்கழற்பல்லாண்டுமாலை.
சித்திரயமகவந்தாதி.
திருத்தணிகைச்சித்திரமாலை.
திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
,, வெண்பாவந்தாதி.
திருத்தணிகை நான்மணிமாலை.
,, மும்மணிக்கோவை.
,, இரட்டைமணிமாலை.
,, கலம்பகம்.
திருப்போரூர் கலிவிண்ணப்பம்.
தனிப் பதிகங்கள்.

சிவபெருமான்.

சிவாட்டோத்தரசதநாமமஞ்சரி.
சீபாதத்திருப்புகழ்மாலை.
திருவடிக் திருப்புகழ்மாலை.
திருப்பதி யழகாயிரத்தந்தாதி.
அடைக்கலமாலை.
அபயமாலை.
சிறுவிண்ணப்பமாலை.
சரணகதிமாலை.
அம்பலக்குறம்.
கையடைமாலை.
சந்நிதிமுறையீட்டுமாலை.
ஓலமாலை.
தைநியசரணியமாலை.
கையறவுமாலை.
அபராதக்ஷமிப்புமாலை.
இணைமணிமாலை.
அருணம்பாராயணத்திரட்டு.
மகிழ்மாக்கலம்பகம்.

வடிவுடையம்மையார் சௌந்தரியாஷ்டகம்.

திருவருட்பிரகாசனர் சந்நிதிமுறை.

ஆளுடையபிள்ளையார்
இரட்டைமணிமாலை.
தசகமாலை.
ஆளுடையநம்பிகள்
கலிவிண்ணப்பம்.

சிவஞானபாலையதேசிகர் மும்மணிக்கோவை.

நெஞ்சாற்றுப்படை.

ஸ்ரீதாதகுருநாதர் கலிமாலை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

ஒப்புயர்வு மில்லாத பேரின்ப வீட்டுநிலை யுண்மை யிதுவெ
ன்று, யாவர்க்கும் விளங்கும்படி காட்டவந்த குருமூர்த்தங்களுள்
ஒருவராகிய இப்பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சுமார் ௯௱ - வருடத்தி
ற்கு முன், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வேளாண் குலத்திலே அவ
தாரஞ் செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது.

எப்படியென்னில், இவர் செய்தருளிய கோயினான்மணிமாலை
முதலிய பிரபந்தங்கள் பதினோராந் திருமுறையுள் நம்பியாண்டார்
நம்பிகளால் சேர்க்கப்பட் டிருப்பதனாலேயும், அவர்க்குப் பின்னிட்டு
அவதரித்த சேக்கிழார்பெருமான் செய்தருளிய பெரிய புராணத்
தினைப் பின்னிட்ட பெரியோர்கள் பன்னிரண்டாந் திருமுறையென்று
அமைத்துவைத்துப் பூசித்து வருவதாலும், அச்சேக்கிழார் பெருந்
தகையை மகா கவியாகிய கம்பர் திருக்கைவழக்கத்துள், '——காவல
ன் - மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரியதென - எண்ணி யெழுதிக்
கொடுத்த வேற்றக்கை" என்று துதித்திருப்பதாலும், அக்கம்பர்
காலஞ் "எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழின் மேற் கம்பநாடன்
கண்ணியவரங்கமுன்னே கவியரங்கேற்றினானே" எனக்குறிப்பித் திரு
ப்பதனாலு மென்றுணர்க.

இப்பட்டினத்தாரைச் செட்டியார் என்று வழங்குவதாகவே
புராணத்துள்ளும் வசியர் என்று கூறப்பட்டுள்ளதே, வேளாளரென்ற
தெவ்வாறெனின், வேளாளர் வசியரென்ற விவகாரம் நூல்வழக்கென்
பது வேளாண்மரபியலுள்ளே யாம் கூறினும். அன்றி இன்னும் அக்
காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள வேளாண் செட்டிகளில் அவர் மரபி
னோர் உள்ளாராகக் கேள்விப்படுகின்றனம், ஆதலினென்க. இவரைத்
தத்துவராயர், ஒழிவிலொடுக்க நூலுடையார், தாயுமானவர், முதலிய
பல பெரியோர்கள் துதித்திருக்கின்றனர்.

இலக்கணக்கொத்துடையார் தமது நூலுள் இவரையெடுத்தோ
தித்தாம் கூறுமிலக்கணத்துக்கு இவரதிலக்கியத்தினை மேற்கோள்
காட்டினர்.

இவர் சிவானுபவத்திற் சிறப்புற்றிருந்தாற்போலவே கல்வி
கேள்விகளினும், செல்வத்திலும் மிகச் சிறப்புற் றிருந்தனராக விள
ங்குகின்றது.

இப்பட்டினத்துப்பிள்ளையார் துறவுபூண்டு திருவண்ணாமலைக்கு
வந்தங்கிருக்குநாளில் ஓர் கணிகையைக் காமுற்று வீரியத்தை வெளிப்
படுத்த அதனை யவளுண்டு கருவுற்றுப் பிறந்தசேயே, திருப்புகழ்
செய்தருளிய அருணகிரிநாதர் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆயின்
அதனுண்மை வெளிப்படுவது அருமையாக விருத்தலாலும் எமக்குக்

கிடைத்த முதனூல்களொன்றனுள்ளும் அக்கதையினைக் குறிப்பியாமையாலும் யாமும் அதனைவிட்டனம்.

இவரது சரித்திரங்களைத் தமிழ்ச் செய்யுளாற் கூறும் புராணமொன்றும் வடமொழியாற் கூறும் புராணமொன்றும் வழங்குகின்றன. ஆனால் தமிழ்ச் செய்யுளாற் கூறும் புராணம் செய்த நூலாசிரியர் இலக்கிய விலக்கண சாத்திர சம்பிரதாயங்களிலே சிறந்த கல்வி கேள்வியுடையராகவும் சிறந்தவாக்கியராகவும் தோன்றுகின்றார். ஆனால் அவர் செய்த புராணம் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் பலவழுவுற்று வழங்கியபடி அச்சிடப்பட்டதாகக் காணுகின்றதன்றிச் சுத்தபாடநோக்கி யச்சிடப்படவில்லை யாதலின் அனேக விடங்களிற் பொருள் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் கருத்து மாத்திரம் மிகவாழமுடையதாக விருக்கின்றது. ஆதலின் அந்நூலாசிரியர் சிறந்த பெரியோரென்பதற் கையமில்லை. அவரின்னாரெனப் பேரும் வரலாறும் தெரியவில்லை.

இவ்வாசிரியர் தாம் புராணஞ் செய்வதற்கு முன்னூல்பெறாது பெரியோர் வழங்கும் வாய்மொழிபற்றிக் கூறியதாக "வெண்காடர் குலவணிகரின்புகூர, மன்னிய நல்லறிஞர் சிலர் பரந்த கதை யிதைத் தொகுத்து வகுத்துக்காட்டும், என்னவெழிற் புலியூரிலிருங் கலைஞரறியு நெறியிசைத்துளேன்யான்." எனவும், "புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர் தம்புகழ்ப்புராணம், இலகியவாமவர்க்கு முனங்கதி யடைந்தோ ரளவிலவரியற்புராணம், பலபல வாமவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகரலாகும், கலைவடநூல்சொல்லி லென் சொல்லாவிடி லென்கதிக்கதைகள் கழறலாமே" எனவும் கூறினர்.

அப்புராணத்துள் அவ்வாசிரியர் கூறிய கதையாவது, புகார்ப் பட்டினத்தை யிந்திரன் கண்ட வரலாறும், அந்நகருள் வெண்காடர் வாழ்ந்திருக்குநாளில் மருதூருடையார் சிறுவராக வந்து விலைப்படக் கொண்டு மகனாகப் பாராட்டி வருகையில் ஞானோபதேசஞ்செய் தவர் மறைய விவர் துறவுபூண்டு திருவிசைப்பா பலபாடிச் சேந்தனாரைச் சிறைமீட்டு முத்திக்கு விடுத்து ஒற்றியூரடைந்து திருமேனி சிவலிங்கமாக நிறுத்தியதுமாம். அன்றி யிப்பட்டினத்தார் அவதாரமும் இவரால் அருள்பெற்ற பத்திரகிரியார் சரிதமும், இவர்செய்த மான்மியமும் கூறிலர். இவ்வாசிரியர் 'பரந்தகதை தொகுத்து" என்றதால் இன்னு மநேக கதைகள் கூறுதொழிந்ததாகக் காட்டுகின்றது.

அதற்கேற்ப அப்பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடல்களாற் குறிப்பிக்கின்ற கருத்திசையப் பலகதைகளைப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். அக்கதை புராணத்து ளில்லையாயினும் மறுக்கலாகாததாக விருக்கின்றது. மேலும் இந்நூலாசிரியர் வடமொழியிற் புராணமில்லையென்றே கூறினார். ஆகவே வடமொழிக்கதை யிவர்க்குக் கிடைத்தபடி யன்றுபோலும்.

இனி எமக்குக் கிடைத்த வடமொழிப் புராணமோ "பவிஷ்யோத்தர புராணத்துள் திருவிடை மருதூர் மான்மியத்தில் கூறப்பட்ட

தாகக் கூறுகின்றது. கதைகள் சற்றேறக்குறைய சாங்கமாக விருக்கின்றது. ஆயினும் அதன் சொன்னடைமுதலியன விசேடஞ் சிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை. ஏனெனில் அடிகளார் அருளிச்செய்த திருப்பாடல்களின் கருத்தமைந்த தோத்திரங்க ளொன்றும் பொருந்தவில்லை.

இனி எமக்குக் கிடைத்த விருவகைப் புராணங்களுள்ளும் இப்பட்டினத்தடிகளுக்கு ஞானாசிரியர் திருவிடைமருதா ருடையாராகிய சிவபெருமானை மகவாக வந்து முடிவி லருள்செய்து மறைந்ததாகக் குறிப்பித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமிருக்க,

"திருவேடமாகித்தெருவிற்பயின்றெனைத்தேடிவந்து
பரிவாகப்பிச்சைபகருமென்றெனைப்பதம்பணிந்தேன்
தருவாகுமேதக்கடற்கரைமேவக்கருதுமென்னை
யுருவாக்கிக்கொள்ளவல்லோவிங்ஙனேசிவனுற்றதுவே."

என்று அவரது செய்யுளைப்பற்றிப் பட்டினத்தார் வழக்கப்படி யடியவர் பூசைசெய்யு நிமித்தம் தேடிச் சென்றிருக்கையில் சிவபெருமான் அடியவர் கோலத்துடன் அவரது மனைக்குச்சென்று காதற்றவூசியு மோலையுங் கொடுத்து இருந்தபடி பாவனை தீக்ஷைசெய்து மறைந்ததாகச் சிலபெரியர் கூறுகின்றனர். ஆயினும் இருவகைப் புராணத்தைப்பற்றியே யாம் எழுதியிருக்கின்றனம்.

தமிழ்ப்புராணத்துள், அடிகளார் அருளிச்செய்தது என்று மூன்று குறித்திருக்கும் திருப்பாடல்களிற் சிலது கிடைக்கவில்லை. அவற்றைப் பிறைக்குறி ( ) யிட்டு அதனுள் அம்முதற்குறிப் பெழுதி யிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் யாம் வெளிப்படுத்திய வாசகசரித்திரம் அத்தமிழ்ப் புராணக் கருத்தையுந் தழுவி வடமொழிப்புராண சரிதத்தை முற்றுங் கொண்டு அடிகளார் திருப்பாடற் சரித்திரங்களை நல்லோர்பால் விசாரித்து எழுதியபடி யென்றுணர்க.

இன்னும் அடிகளது பல அற்புத சரிதங்களும் பாடல்களு முள்ளனவாகக் கேள்விப்படுகின்றோம் ஆதலால், உணர்ந்த பெரியோர்கள் அவற்றை அருள்செய் தனுப்புவார்களாயின் அவர்கட்கு வந்தனஞ்செய்து பெற்று இரண்டாமுறை யச்சியற்றி வெளிப்படுத்தப்படும்.

*

இப்பட்டினத்தார் மாறுக்கும், திருப்பல்லாண்டு செய்தருளிய வரும், திருவிசைப்பா செய்தருளிய வொன்பது நாயன்மார்களுள் ஒருவருமாகிய சேந்தனர் சரித்திரம் எமக்குக் கிடைத்திலாமையைப் புராணங்களுதள் குறித்தமட்டில் வெளிப்படுத்தலாயிற்று. இன்னும் வேறு சரித்திரங்களிருக்கின் அவற்றையும், திருவிசைப்பா வருளிச் செய்த மற்றைநாயன்மார்கள் சரித்திரத்தையும் கிடைத்துள்ளவர்கள் தயவு செய்தனுப்புவர்களாயின் யாவர்க்கு முபயோகமாகும்படி வெளிப்படுத்தப்படும்.

சென்னப்பட்டணம்:
1885௵ ஆகஸ்டு௴

☞ தோ. வே.

உ

கணபதிதுணை.

இரண்டாம் பதிப்பின்

முகவுரை.

பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்னும் திருவெண்காட்டடிகளது சரிதம் சென்ற விய௵ ஆடி௴த்தில் எந்தையாராகிய தொழுவூர் வேலாயுதமுதலியாரால் வடமொழியினின்றும் தமிழில் வசனரூபமாக மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டது. அதனால் அநேகர் அம்மகானது அற்புதசரிதத்தைத் தெளிந்துய்வாராயினர்.

அம்முதற்பதிப்பின் பிரதிகள் நாளடைவில் விலைபாய் விட்டமையால் தற்காலத்திலுள்ள பல இஷ்டர்கள் மறுபதிப்பு பதிப்பிக்க வற்புறுத்தி வந்தனர். முதற்பதிப்பு அச்சிட்டு முடிந்தபிறகு திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவையின் பிற்பாகமாகிய 18 - பாசுரங்கள் கிடைத்தன. அவர் பரிசோதிக்குங் காலையில் திருவெண்காட்டடிகளது வாக்கென்று துணிந்து மறுபதிப்பிற் சேர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தபடி சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. வசனநடையிலுள்ள வரும்பதங்களின் பொருளும் பாடல்களிலுள்ள வரும்பதங்களின் பொருளும் விளங்க அரும்பதவிளக்கம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. திருவெண்காட்டடிகளது திருவருள் பெற்று திருப்பல்லாண்டு பாடியருளிய சேந்தனாரது பிரபந்தங்களும், திருவிடைமருதூரில் சிற்சோதியிற் கலந்த பத்திரகிரியாரருளிய "மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்" என்னும் பிரபந்தமும் சில நண்பர்கள் விருப்பத்தின்படி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரத்திற்கு அட்டவணையும் சேர்த்துள்ளேன். திருவெண்காட்டடிகளது சரித்திரத்தை வசனநடையில் முதலில் எழுதிய புலவராகிய எந்தையாரது சரித்திரம் ஒருவாறெழுதிச் சேர்த்துள்ளேன். இவரது சரித்திரம் விரிவாக பிரத்தியேகமாய்வெளியிட உத்தேசித்து சுருக்கமாக முடித்தனன். இந்நூலை கையொப்ப நேயர்களது உதவியைக்கொண்டு ஒருவாறுமுடித்தனன். அடியேனுடைய முயற்சி முற்றச்செய்த "திருவருட்பிரகாச வள்ளலா"ரது சீர்பாதங்களை வணங்கியுய்வேனாக. திருவெண்காட்டடிகள் செய்தருளிய மற்றுஞ் சிலபாடல்களுள்ளனவாக அடியேனும் கேள்விப்பட்டுள்ளேனாயினும் அவைகள் கிடைக்கப்பெற்றிலன். சேந்தனாரது சரிதமும், பத்திரகிரியாரது சரிதமும் இன்னும் விவரமாகக் கிடைக்கப்பெற்றால் வெளிப்படுத்துவேன்.

சென்னை.
1906௵ டிசம்பர்௴ }

தொ. வே. திருநாகேஸ்வரன்.

உ

மூன்றாம் பதிப்பின்

முகவுரை.

திருவெண்காட்டடிகளது சரிதம் சென்ற விபவ வருஷத்தில் எந்தையாகிய உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர் தொழுவூர் வேலாயுதமுதலியார் அவர்களால் வடமொழியினின்றும் தமிழில் வசனரூபமாக மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. பிறகு அப்பதிப்பின் பிரதிகள் [illegible] விலையாய் விட்டமையால் சென்ற 1905-ம் டிசம்பர் மாதந் தொடங்கி சந்திகை ரூபமாக இரண்டாம் பதிப்பு அச்சேறினது தமையனார் தொ. வே. திருநாகேஸ்வர முதலியாரவர்களது விடாமுயற்சியால். இடையிடையே நேர்ந்த இடையூறுகளினாலும் விடுபடாமல் முற்றுப்பெற்று விலையாய் வருகின்றது.

தற்காலம் கலைச்சங்கிய சென்னை யூனிவர்சிட்டி சங்கத்தார் இவ் வசன நூலின் நடைப்பெருமைக்கு பிரசிடென்சி காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருக்கும் மகாமகோபாத்தியாயர் பிரம்மஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமிநாத ஐயரவர்கள், பச்சையப்பமுதலியார் காலேஜ் தமிழ்போதக நிபுணர் (லெக்சரர்) ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருமணம் - செல்வகேசவராய முதலியாரவர்கள், எம்-ஏ ஆகிய இவர்கள் மூலமாயறிந்து அதில் ஓர் பாகத்தை வருகிற 1913-ம் வருஷத்திய இண்டர் மீடியேட் இன் ஆர்ட்ஸ் பரீட்சைக்கு கவிகூர்ந்து நியமித்தனராதலாலும் இரண்டாம் பதிப்பின் பிரதிகளும் சொற்பமாக இருக்கின்றமையாலும் மூன்றாம்பதிப்பு வெளிவரலாயிற்று. இதை பரீக்ஷைக்கே சரிபாகத்தை மாத்திரம் வெளியிடத் தீர்மானித்து சென்றவருஷம் எனது தமையனாரால் துவக்கப்பட்டுப் பிறகு அவருக்கு நேர்ந்த மிகவும் அபாயகரமான வியாதியின் உபாதையால் முடிவுபெறாமல் நின்றுவிட்டது. பின்பு சென்ற ஜனவரி எனது தமையனார் காலமாய் விட்டமையாலும் இடையில் எனக்கு நேர்ந்த பல குடும்ப வியவகாரங்களினாலும் சற்றுத்தாமதித்து எனது பிரியநண்பரும் ரிப்பன்பிரஸ் சொந்தக்காரருமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ சிவசங்கரசெட்டியாரவர்களது நன்முயற்சியினாலும் ஒருவாறு பூர்த்தி செய்தனன்.

இது விரைவில் முடிக்க நேர்ந்தமையால் இதன்கண் பொதிந் திருக்கும் பிழைகளைப் பெரியோர்களாயினோர் அன்புகூர்ந்து பொறுப்பதுடன் மற்றும் குறைபாடுயாதாயினும் இருப்பின் அடியனுக்குத் தயையுடன் தெரிவிப்பார்களென்று கோருகின்றனன். மறுபதிப்பு வெளியிட நேரின் சகலமும் சீர்திருத்தப்படும். இப்பதிப்பை ஒருவாறு முற்றச்செய்தனன். அடியேனது முயற்சி முற்றச்செய்த தயாபர மூர்த்தியாகிய சற்குரு திருவருட்பிரகாச வள்ளலா ரென்னும் ஸ்ரீமத் இராமலிங்க சுவாமிகளது சீர்பாதங்களை வணங்கி யுய்வேனாக.

சென்னை:
24-1-13.

தொ. வே. செங்கல்வராயன்.

உ

சிவமயம்.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

வாழ்த்து.

பிறவியளக்கரும்பீழைப்பொற்றையும்
உறுவினைக்கானும்வெறுவியசுரமும்
வெருவியவீடுமேவருவயாவின்
அருட்புணைகெழீஇயவவலமோம்புபு
மடணிகுழல்குமாதவத்தடத்துறீஇ
பிடரளற்றுய்பாக்கினியமுக்கட்
கடமியலொற்றைக்கொம்பரூன்றுபவே
தெறுபுலவேடர்கறுவுநனியஞ்சுபு
குறவிதோண்மணந்தவேல்விடலைவேண்டுபவே

அஃதான்று,

பொதியிற்பொதிந்துமறையின்மணந்து
நன்டமிழ்சுவைந்துறைவயநீடிய்ந்த
சுவடுபடுமிடற்றுக்கவடுபலபோக்கிய
மாவடியிருந்ததேவியலமுதை
உண்டுளங்குளிர்ந்துதொண்டகநிரம்ப
வாடாவார்வத்துமாண்பறம்பூத்த
பைங்கொடியடிநிழல்பற்றித்தொண்டத்

கொலைக்குடிசுற்றஞ்சூழ்பவாழியவே
அருட்பிரகாசனன்பர்வாழியவே
வாழியர்கலையேவாழியர்நிலையே
வாழியர்மறையேவாழியர்முறையே.

ஆதிநடுவந்தமிலாவுண்மையைப்பராபரனைப்பனைத்தந்தருட்கும்
சோதியையக்காக்கற்பிருந்ததாயனைமாபாதகசுகவாரிதன்னை
யெதிலர்முப்புரம்பொடித்தவிறையவனைச்சைவெலாமிசையகத்துப்
மாதியனுமப்பரியவனைமனத்துள்வைப்பாம். (௧)

திருமணக்கும்பம்பத்தித்தேத்திருவருரதெய்வத்
கருமணக்குகிழலரசமுதலவருந்தனிவழுத்தக்
கருமணக்காரெரிப்பிக்குங்கடக்களிற்றைக்கொழுத்த
மருமணக்கும்பட்டினத்துவள்ளலார்கதையுரைப்பாம். (௨)

பாயிரம்.

முன்பொருவரிக்கவைகவைமுன்னுரைப்பெருந்தவர்யோழியவர். வின்புகல்கொண்டொத்தனவென் றியற்றமிழ்ப்பாவதனுலெவிசைக்க ரன்றெ.பின்பினியபவமுகோக்கராக்கினரனடியார்கள்பெருமைக்கடற், லன்புபெறச்சொலக்கேட்டகிருட்டிணார்தனைவணங்கிமாஅருள்றேன்.

முதனிலைக்கெழுவரிலைமுற்றுணர்ந்தவட்டப்பிடித்துமுமம்பொரு ன்ற, விதமனவன்கீர்மானர்தகேதன்முகப்பெரிபொருமிசன்றுவிர், சித வலமுமன்பினருளுசன்செய்சன்முகனுஞ்செயல்வலாளும். மனைதுரி யவடசொல்லிச்செந்தமிழினமைத்தல்கடனென்றே. (௩)

இலைபாலுயர்தவத்துவேங்கடாசலப்பெயரோனுதவுமக்கள்
நாலையான்செயலெல்லாமின்னுயிர்கட்கிதமெனவேயுணர்ந்தோன்பார்த்
தீலையான்றேவர்துறட்கிலக்கியத்தேர்ந்தெனுசனியன்பார்ஞான
வாலையானில்லிருந்தம்பற்றில்லான்கங்கைகுலமகிழவந்தான். (௪)

கான்பெற்றகுவலயத்தார்க் கண்ணியானிராமலிங்கன் கன்னெஞ் லைப்பிற். ஆன்பெற்றசெல்வமெல்லாந்தக்கார்க்கேபெனுந்தகையான் சாற்றுகீது, வான்பெற்றபெருப்பேறுமன்னவர்க்காம்படிபென்னமுதித் துயாலும், ஊன்பெற்றவுடல்பெற்ற பேறென்னவாசகத்திதனுமாக்க லுற்றேன். (௫)

மலர்தொருங் கெமுத்தெங்கலையைப் புனிக்கும் வெண்காடர்
மைசெறிந்த கண்ணின் மடந்தைபாகனைச் செறுப்பா தணிக்கேதன்
புலர்செறிந்தேப் புறக்கீதோன் புரிதலையும் பொருளில்லான்
ருளச்செறிந்தேன் விடைச்செறுக்கும் போதுமாக்குவலயத்தே. (௯)

நைமிசாரணியத்திறம்.

தெள்ளத்தெளிந்த நூலின்பொருளைப்போலும் விசாலமாய் அந் நூல்களைக்கற்ற பெரியோர்கள் புகழ்போலுயர்ந்து, அவர்கள் நற்குணம்போல் குறைபடாத தண்ணளியோடு சாந்தமணம்வீசி, உள்ளம்போல மலர்ந்த பெருமையையுடையதாகிய ஸ்ரீ நைமிசாரணியத்தில் வாசஞ்செய்கின்றவர்களும் தவத்திற்சிறந்த கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தவர்களுமாகிய முனிவர்கள், சகல சாத்திரங்களையும் இயற்றிப்பெறு தன்று பாரத்து வாசித்தாற்கு முடியாதென்பதனையு முற்று முணர்ந்து புராணங்க ளெல்லாவற்றையும் உள்ளிரகசியக் கருத்தோடு அவ விட்டித்த ஸ்ரீ வியாசமுனிவர் மாணாக்கராகிய சூதமுனிவர் வரக்கண்டெதிர் சென்று பணிந்து உபசரித்து அழைத்து வந்து இருக்கச்செய்து அருச்சித்துத் தாமெல்லாரும் சூழ விருந்து, அவரை நோக்கி, கவலைக் கடலாந் கொருங்கிமைப்போல வொடுக்கும் கொடுத்த பெருங்கருணை வள்ளலாகிய ஸ்வாமீ! இதுவரையிற் சித்தசாந்தம் பிறக்கும்படி தேவரீரிடத்து அநேகமாயிரந் தெய்வக்கதைகள் கேட்டனம். ஆயினும் அவைகள் தேவரீருடைய வாக்கினின்றும் வரும் சொல்லழகுத்தோடு கூடி மிகுந்த சுவையுடையதாயிருந்தபடியால் இன்னும் கேட்டல் வேண்டுமென்னும் ஆசைவெள்ளங் கரைகடந்து பெருகுவதேயல்லாமல் இவ்வளவிற் போதுமென்னுந் திருத்தி பிறந்ததில்லை. பழகுந்தோறும் நல்லவர்களுடைய நட்பு எவ்வாறு இனிமைதருமோ அவ்வாறு இனிக்கின்றது. ஒருவன் இவ்வுலகத்துள்ளே பெறத்தக்க செல்வம் எல்லாவற்றினும் சிறந்தது செவிச்செல்வமாகிய கேள்வியேயன்றோ? அக்கேள்வியை மாத்திரம் தேவரீரை யொத்த பெரியோர்களிடத்திலே கேட்கப்பெற்றால் தூலமாகிய இவ்வுடம்பை நிலைநிறுத்தும்படி கொள்ளுகின்ற வேறு ஆகாரமும் வேண்டுமோ. இக்கேள்வியாகிய செவியுணவு பெற்றவர்கள் இவ்வுலகத்திற்றானே அவியுணவு பெற்ற தேவர்களோ டொப்பவர்களே. கல்வி யொரு சிறிதுங் கற்றறியாதவனாயினும் ஒருவன் நல்லோர்களாலே நற்கேள்வி கேட்டிருப்பா

னால் அது அவனுக்கு நேரிடும் ஆபத்துக்கிடமான பொல்லாச் சோர்வுகளையும் ஒழித்துவிடுமே. தேவரீரையொத்த பெரியோர்கள் வாயினின்றும் வருஞ்சொற்கள், வழுக்கு நிலத்தில் நடப்பவர்களுக்கு ஊன்றுகோல் உதவுவதுபோலும் இவ்வுலக வியல்பி லொழுகும் எங்கட்குத் தளர்ச்சி வராது தாங்குந் தரமுடையன வாமன்றோ? "செவியிற்சுவையுணரா வாயுணர்வின்மாக்கள், அவியினும் வாழினுமென்" என்று பெரியோர் கூறினர். கேள்வி உருசியறியாமல் வாய் உருசி அறிந்து பிழைத்திருப்பதினும் சாவதே நலம். தேவரீரிடத்துப் பல புராணக்கேள்விகள் அதிக நுட்பமாகக் கேட்டிருப்பதால் எங்களையறியாமலே எங்களிடத்து உண்டாயிருந்த கல்விச்செருக்கு, தவச்செருக்குமுதலிய வெல்லாம் ஒழிந்தேபோய் விட்டது. நல்ல கேள்வியாளால் மிகவுந் தெளிக்கப்பட்ட காதுடையராகிய நாங்கள், "பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லா ரிழைத்துணர்ந் தீண்டிய கேள்வியவர்," என்ற முன்னோர்கள் விதியை அனுபவமாகக் கண்டறிந்திருக்கின்றோமாதலால் "எனைத்தானு நல்லவைகேட்க வனைத்தானும், ஆன்ற பெருமைதரும்" என்னும் ஆப்தவாக்கியத்தைச் சிந்தித்து, இப்போது தேவரீருக்குச் சிறிது வருத்தங்கொடுக்க வுடன்பட்டனம். ஆனால் அது எங்கள் மட்டிலே யன்றி யிவ்வுலகத்துள்ள மக்கட் பிறப்பையுடையவர்கள் யாவர்க்கும் பெருநன்மை விளைக்கத்தக்கதாமாதலால் கடாக்ஷித்து தேவரீர் அந்த சிரமத்தை அங்கீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, முன் ஸ்ரீ சுதரிசநருடைய இன்ப சரித்திரத்தைச் சொல்லி முடித்தபின்னர், சிவானுக்கிரகத்தால் பரிபாகியாயிருந்த சிவசகனான குபேரன் இப்பூவுலகத்திற் றென்றிசைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வசியனாகப்பிறந்து, கடவுளை மகவாகப்பெற்று வாழ்ந்திருந்து சிவஞானியாய்ச்சித்தி முத்திகளை யடைந்ததாகத் திருவுளம்பற்றினீர். அச்சரித்திரத்தை விரிவா யெங்கட்கு விளங்கச்சொல்லி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து விண்ணப்பித்தனர்.

அதுகேட்ட சூதமுனிவர் பரவச முடையவராய்க் கண்களில் ஆநந்த நீர்பெருக, உடம்பு புளகம்போர்ப்ப, சிறிதுநேரங் கம்பித்தபடி தியான யோகத்திருந்து, ஐயா முனிவர்களே! நீங்கள் செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்துமுடித்து நல்ல பக்குவம் பழுத்த சத்திநிபாத முடையவர்கள் ஆதலால் இக்கதையைக்கேட்க விருப்பமுற்றீர்கள்.

சாதுக்களுக் கன்றிச் சிவஞானிகள் கதையைக் கேட்கும் விருப்பம் ஏனையர்க்குண்டாகாது. வண்டும், ஈயும் ஆறுகாலுடைய சிறு பறவை யென்ற பெயராலும் அவயவத்தாலும் ஒருவாறு ஒத்திருந்தாலும் வண்டு வாசனையுள்ள மதுரமான பூக்களின் தேனையே விரும்பித் தேடிச் சென்று உண்ணும்; ஈயோவெனில் நாற்றமுடைய அழுகற் புண்ணின் சீயையே விரும்பி யுண்ணும். ஆதலால் உங்கள் தரத்திற் கேற்ற கதையையே கேட்க விருப்பமுற்றீர்கள். இதை யுங்கட்குச் சொல்லுதலால் நானும் புனிதனாய் மெய்ப்பயன் பெற்றவனானேன் என்று இனிய வார்த்தைகூறிப் பின்பு தமது ஆசிரியனைத் தியானித்து வழிபட்டு முனிவர்கட்கு அத்தெய்வச் சரித்திரத்தைக்கூறத்தொடங் கினார்.

கேளும், அந்தணாளர்களே! இக்கதை முன்னொரு காலத்தில் சாமவேதத்தைச்சார்ந்த சாந்தோக்கியமுதலிய வுபநிடதங்களால் சுத்த ஞானியென்று புகழ்ந்தெடுத்து ஓதப்பட்ட சிவஞான முனிவரா கிய ஸ்ரீ உபமன்னியபகவான், தன் மாணாக்கர்களாகிய பல முனிவர்க ளுக்கும் கூறியதாக பௌஷ்யோத்தர புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

புராண வரலாறு.

எவ்வாறெனில் தன்னை யடைந்தவர் யாவர்க்கும் நிர்ப்பயத்தை யும், ஆனந்தசுகத்தையும், நோயில்லாமையையும், இஷ்டசித்தியையும், நித்திய சுகத்தையுங் கொடுத்து ஊழிக்காலத்தி லுலகமெல்லா மழிந்தா லுந் தன் றலைவர்போல அழிவற்றிருக்குஞ் சத்தியஞான சொரூபமா கிய ஸ்ரீ மலயமலையின் சாரலிலே புகழெனப் பரந்து பொறுமை யெனவோங்கித் தயவிற்குளிர்ந்து ஆசாரமெனப்பூத்து உதாரமென னக் காய்த்துப் பழுத்துச்செல்வஞ் செழித்த இன்பமயமான வனமொன் றுண்டு. அதில் கற்றுணர்ந்தோரது அடக்கம்போலும் விளங்கும் பர்ணசாலை நடுவே ஒழுக்கங் கல்வி யெல்லாம் வடிவெடுத்தாற்போலும் விளங்கிய பெருமையுடையவர்களாய்க் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளித லென்னுமிவற்றுடன் பூண்ட பல முனிவர்களாகிய சீடர்கள் புடைசூழ ஸ்ரீமான் உபமன்னிய பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும்போது, அம்மாண வர்களாகிய முனிவர்கள் எழுந்து வணங்கி நின்று. ஓ! வியாக்கிரபாத முனி புத்திரரே! சிவபெருமானால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட திருப் பாற்கடலையுண்ட செல்வரே! வேதாகமங்களின் எல்லை கண்ட வெம்

பெருமானே! ஸ்ரீ கண்ணனுர் சிவதீக்ஷாகுருவே! அடியோங்கள் உலகியலும் அருளியலும் ஒருமிக்க வுணர்ந்து உய்யும்படி ஸ்ரீ பக்தபரமேசுரர்களென்று வேதாகமங்களால் புகழப்பட்ட சாதுக்களாகிய சிவனடியார்கள் சரித்திரங்களைச்சொல்லி யருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர்கள்.

அப்போது ஞாநாசாரியராகிய ஸ்ரீ உபமன்னிய பகவான் நெஞ்சங்குளிர்ந்து, உடல்பூரித்து, என்பு நெக்குவிட்டு, அன்பினுருகிப் பெருகி ஆராமைமேலிடக் குழைந்து குழைந்து பரவசராய்த்தயம்பித்து நின்று, தெளிந்து கம்பிக்கச் சொல்லுவாராயினர். ஐயா! முனிவர்களே! எல்லாமுடைய விறைவராகிய சிவபெருமான் திவ்விய சரித்திரம்போலவே, அச்சிவமுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய அடியார்களது அற்புதசரித்திரமும் அளவிடுதற் கரியதென்று இன்னமும் வேதாகமங்களே முறையிடுகின்றனவாதலால், நான் என்னென்று அறிந்து அளவிட்டுச் சொல்லப்போகின்றேன் உடம்பெல்லா நாவாகவும், ஊழிக்காலமெல்லா நாளாகவும் கொண்டு இவ்வுலகமுழுவதும் ஒருங்கூடிச் சிறிது சிறிதே எடுத்துக்கூறிச் சென்றாலும் முற்று முடியாதே!! நாம் என் செய்யக்கடவோம். ஆயினும் "கடலோடிப் பொருள்தேடினேன்" "மலைகடந்து மருந்துதந்தேன்" என்பாரைப்போல, ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி சிறிதுகூறுவேன். கேட்பீர்களாக. ஓ! அந்தணாளரே! உணர்ச்சிதைய வரும் பிறப்பு வேதனைக்கும், பொறிபுலன் மனமுதலிய வெல்லாங்கலங்கி யுடல்சோர வரும் மரண வேதனைக்கும் மிகப் பயந்து, அவ்விரண்டையு மொருமிக்கத் தொலைக்கும் வழி யெதுவென்று தலையிற்றீப்பற்ற நீரைத்தேடிச் செல்லுவோனைப்போலுந் தேடிச் செல்லுந் தேட்டமுடைய தீவரர்களாகிய வுங்கட்குச் சொல்லத்தக்கதொரு கதையுள்ளது; அது சுத்த மந்தனையுட அதிசீக்கிரத்தில் தீவிரனுக்கிப் பக்குவம் வருவித்துப் பிறவிநோய் நீக்கி அமுத நிலையாகிய முத்தி சித்திகளைத் தரத்தக்கது; கேட்டவர்கள் யாவரையும் மஹா புனிதராக்க வல்லது; சாவாநிலைக்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது; சோகமோக மயக்கங்களை நாசஞ்செய்வது; அஞ்ஞானக்காட்டுக்குப் பெருந்தீயாயுள்ளது; ஞானமுதமழைபோல்வது; பேரின்பப்பிரவாஹமாயிருப்பது; எவ்வகைப்பட்ட பயத்தையு மொழிக்கும் நற்றுணையாவது; நினைக்க நினைக்க நெஞ்சுருகச்சுவைப்பது! சொல்லச்

சொல்லுங்காலினிற்றேனூறுவது ; கேட்கக் கேட்கக் கிளர்ச்சியாய்த் தைரியத்தை விளைப்பது ; தருமங்களுக்கெல்லாம் நிக்ஷேபம் போன்றது; செல்வங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளது ; தேடுவார் தேடத்தக்க பொருளிதுவெனக்காட்டும் தீபமானது ; முன் சைவாசிரியராகிய ஸ்ரீ நந்தியடிகள் அருள்பெற்ற சனற்குமாரர் வழியில் வழங்கிவருஞ்சுவேதாரணியசரித்திரம் என்னும் திருவெண்காட்டடிகளுடைய சரித்திரத்தை இதனைமற்றக்கதைகள்போல நினையாது உள்ளுறன்றிச் சிந்தித்தறியவேண்டும். யாவர்க்கு மங்கலமுண்டாகவென்று சொல்லலாயினர்.

சிவபெருமான் திருவுலா வண்ணம்.

ஐயா முனிவர்களே ! முன்னொருகற்பத்தில் புண்ணியமேலீட்டாற் குபேரபதவியைப்பெற்றிருந்த வொருவர், கீழ்ப்போன சன்மங்களில் சரியை, கிரியை யென்னும் இரண்டுபாதங்களையும் அனுட்டித்து முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கங்களைக் கடந்து பரிபாகியாய் மேல்யோகபாதத்தை அனுட்டித்துச் சகமார்க்கமடைந்ததால் சிவனுடைய தோழனென்று உலகுபுகழச் சிவபெருமானிடத்து அன்பும் நண்பும் பெருக வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் ஸ்ரீ கைலாசத்திற்குச் சிவதரிசனஞ்செய்யும்படி சென்றிருந்தார். அப்போது அங்கே, சர்வகாரணராகிய சிவபெருமான் மேல்நடக்குங் கருமத்தால் தாங்கொண்ட சகளகோலத்திற்கு ஏற்க; உலகில், இலீலாவிலாசமாக உலாவரும்படி திருவுள்ளத்தில் அருளிச்சைகொண்டு அபிநயித்து, உமாதேவியாகிய மஹாதேவியாருடன் கூடி, இடபாரூடராய் ஸ்ரீ கணபதி, முருகப்பிள்ளையார், வீரபத்திரர், கூர்மாண்டர், ஆடகேசுரர், காலாக்கினி ருத்திரர், ஸ்ரீநந்தியடிகள், பிருங்கிமுனிவர், பிங்கிருடி, குண்டோதரர், கும்போதரர், பானுகம்பர், சங்குகன்னர்முதலிய பிரமதகணநீசுவரர்களெல்லாம் ஜயஜயவென்று புகழ்ந்து சேவித்துவர, கைலைத் திருவோலக்கம் தரிசிக்கவந்திருந்த பிரமதேவர், விஷ்ணு, இந்திரன், ஆதித்தர், வசுக்கள், மருத்துவர், உருத்திரர், திக்குப்பாலகர், முதலிய தேவர்களும், அகத்தியர், ததீசி, பிருகு, மார்க்கண்டர், வசிட்டர், அங்கிரா, பரத்துவாசர் முதலிய முனிவர்களும், அரக்கர், இராக்கதர், கருடர், காந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், இயக்கர், கிம்புருடர் முதலிய கணங்களும் புடைசூழ்ந்து ஹர!! ஹர:!! வென்று

பெருமானே! ஸ்ரீ கண்ணனூர் சிவதீக்ஷாகுருவே! அடியோங்கள் உலகியலும் அருளியலும் ஒருமிக்க வுணர்ந்து உய்யும்படி ஸ்ரீ பத்தபரமேசுரர்களென்று வேதாகமங்களால் புகழப்பட்ட சாதுக்களாகிய சிவனடியார்கள் சரித்திரங்களைச்சொல்லி யருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர்கள்.

அப்போது ஞானசாரியராகிய ஸ்ரீ உபமன்னிய பகவான் நெஞ்சங்குளிர்ந்து, உடல்பூரித்து, என்பு நெக்குவிட்டு, அன்பினுருக்கப்பெருகி ஆராமைமேலிடக் குழைந்து குழைந்து பரவசராய்த்தம்பித்து நின்று, தெளிந்து கம்பிக்கச் சொல்லுவாராயினர். ஐயா! முனிவர்களே! எல்லாமுடைய விறைவராகிய சிவபெருமான் திவ்விய சரித்திரம்போலவே, அச்சிவமுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய அடியார்களது அற்புதசரித்திரமும் அளவிடுதற் கரியதென்று இன்னமும் வேதாகமங்களை முறையிடுகின்றனவானால், நான் என்னென்று அறிந்து அளவிட்டுச் சொல்லப்போகின்றேன் உடம்பெல்லா நாவாகவும், ஊழிக்காலமெல்லா நாளாகவும் கொண்டு இவ்வுலகமுழுவதும் ஒருங்கூடிச் சிறிது சிறிதே எடுத்துக்கூறிச் சென்றாலும் முற்று முடியாதே!! நாம் என் செய்யக்கடவோம். ஆயினும் "கடலோடிப் பொருள்தேடினேன்" "மலைகடந்து மருந்துதந்தேன்" என்பானைப்போல, ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி சிறிதுகூறுவேன். கேட்பீர்களாக, ஓ! அந்தணாளரே! உணர்ச்சிதேய வரும் பிறப்பு வேதனைக்கும், பொறிபுலன் மனமுதலியவெல்லாங்கலங்கி யுடல்சோர வரும் மரண வேதனைக்கும் மிகப் பயந்து, அவ்விரண்டையு மொருமிக்கத் தொலைக்கும் வழி யெய்துவென்று தலையிற்றீப்பற்ற நீரைத்தேடிச் செல்லுவோனைப்போலுந் தேடிச் செல்லுந் தேட்டமுடைய தீவரர்களாகிய வுங்கட்குச் சொல்லத்தக்கதொரு கதையுள்ளது; அது சுத்த மந்தனையும் அதி சீக்கிரத்தில் தீவரனுக்கிப் பக்குவம் வருவித்துப் பிறவிநோய் நீக்கி அமுத நிலையாகிய முத்தி சித்திகளைத் தரத்தக்கது; கேட்டவர்கள் யாரையும் மஹா புனிதராக்க வல்லது; சாவாநிலைக்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது; சோகமோக மயக்கங்களை நாசஞ்செய்வது; அஞ்ஞானக்காட்டுக்குப் பெருந்தீயாயுள்ளது; ஞானமுதமழைபோல்வது; பேரின்பப்பிரவாஹமாயிருப்பது; எவ்வகைப்பட்ட பயத்தையு மொழிக்கும் நற்றுணையாவது; நினைக்க நினைக்க நெஞ்சுருகச்சுவைப்பது! சொல்லச்

* சாயாவனமாகியதிருச்சாய்க்காட்டுக்குத் தினந்தோறும் சிவதரிசனஞ் செய்யும்பொருட்டு வருவதைக்கண்டு, அவ்வருத்த நீங்கும்படி அவ்வாலயத்தையே தன்னகரத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல வேண்டிவந்து ஆலயத்தினை அடியோடு பேர்த்தெடுத்த போது, உலகெலாம்பெற்ற மாதாவாகிய பார்வதியார் புறம்போந்து "கூகூ" என்றோசைகாட்டப் பெருமான் கண்டிந்திரனை எடுக்காதபடி தடுத்தருளி அவனுக்கும் அவனன்னைக்கும் பேரருள்செய்யப் பின்னப்பாகசாதனன் அங்கு முன்போல ஆலயப்பதிட்டை செய்யும்படி நகரமொன்றுகண்டு வேதியர் முதலிய உயர் வருணர் நால்வரையுந் தந்து வைசியர் மரபு மிகவும் தழைத்தோங்க வளம்படுத்தி, சாயாவனத்து ஸ்ரீ அமுதவண்ணப் பிரானுக்கும், "கூகூ" வென்ற காரணத்தால் வழங்கும் "கூவென்ற மென்மொழிப் பிராட்டிக்கும்" ஆலயஞ் சமைத்து, நித்தநைமித்த முதலிய சிறப்புகளை வழுவாது மேன்மேலோங்க நடத்தித் திருப்பல்லவனீச்சர முதலிய மற்றவாலயப் பதிட்டைத் திருப்பணிகளையு நிறைவேற்ற வகுத்தனன்.

அப்பால் அந்நகரங் காலமுறையிற் றன்னின் மேம்பட்டு, அற்புதன் கைலைப் பொருப்பினில் விளங்குஞ் சைவக்கோயிலால் விளக்கமுற்றபடியோ அச்சைவக்கோயிலை விளக்கலுற்றபடியோ அறியேன், அருமறையோதுங் கிடக்கையும், அருணூல்பயிலு மிருக்கையும், அந்தணர் வாழு முறையுளும், ஆகுதிவழங்குந் துறைகளும், சிறம்புரியு மிடங்களும், பேறம்புரியு மிடங்களும், தாகலம் பெருகுஞ் சாலையும், தேனலமருவுஞ் சோலையும், இருநிலம் புரக்கு மரசாண்மனையும், அவ்வரசனைப் பிரிவருமொக்கலர் பெயரார் நூழிலும், ஐவகைச்சுற்றத்தினரமர்மாளிகைகளும், உறுதித்துணையவர் உவந்த மாடங்களும், நிலாமுற்றத்தொடு நிரை நிரைக்காலதர், பல்கணிச்சாளரம் பலபல விசைந்தன அரசிறைமண்டபம், அமைச்சியல் மண்டபம், முரசெறிமண்டபம், முன்னுறமண்டபம், அத்தாணிமண்டபம், வித்தாரமண்டபம், சித்திரமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், ஆராய்ச்சிமண்டபம், தோரணமண்டபம், பட்டிமண்டபம், குட்டிமமண்டபம், கலைபயில்மண்டபம், கழக மண்டபம், கல்விமண்டபம், செல்வமண்டபம், விநோதமண்டபம், மனோதமண்டபம், சிலம்பமண்டபம், திறைதிமண்டபம், அலங்

* காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு முதற்பெயர் "சாயாவனம்" என்பதாம்.

கா[illegible]மண்டபம், ஆசாரமண்டபம், ஆடல்மண்டபம், பாடல்மண்டபம், தேவமண்டபம், செவல்மண்டபம் முதலிய மண்டபங்களும் அன்னசாலை, ஆயுதசாலை, எழுத்தறிசாலை, ஏகாந்தசாலை, நாடகசாலை, பாடகசாலை, மந்திரசாலை, யந்திரசாலை, தொழிற்சாலை, தோரணசாலை, வசந்தசாலை, யானைசாலை முதலிய சாலைகளும் [illegible] தெற்றி, வழக்கறிதெற்றி, கூடத்தெற்றி, மாடத்தெற்றி, வாதத்தெற்றி, [illegible]தெற்றி முதலிய தெற்றிகளும், [illegible]மன்றம், [illegible]மன்றம், நல்லோர்மன்றம், வல்லோர்மன்றம் முதலிய மன்றங்களும், தேவர்வாழ்பொது, காவலர்சேர்பொது, ஊரவர் தேர்பொது, நாலர்பேர்பொது, கற்றவர் முதலாமற்றையர் யாரும் நித்தமுங் கூடும் வித்தகப் பொதுக்களும், [illegible] செய்குன்றுகளும், [illegible] குளிகைகளும், [illegible] டங்களும், [illegible] குதிரை மந்திரமும், [illegible] பலபயிலும் வீரர்பாடியும், தேரோட்டுஞ் சூதரும், களிறு நடத்து மாதோரணரும், பரிசெலுத்தும் வாதுவரு முறைப்பு முறைப்புறும், தேரோடு வீதியும், செண்டு வெளித்தெருவும், வேளாண்மைசெயர் தாளாண்மைக்குடி விருசால்வீதியும், கூறுசால்கூலமும், ஆவணமறுகும் காவணநிலையும், பிடிகைத்தெருவும், மாடமாளிகைகளும், பொற்சருஆலம் பொலிமணிக்குலைகளும், சொற்பயில் சம்பலைச்சூழலும் சீழலும், அணிபல பகல்செயும் அழகிய முன்றிலும், யவனர், சோனகர், கவனமாமக்கள், சீனர், சாளுவர், ஊணநாட்டினர், பல-திவர், வங்காளர், சுழர், கொங்கணர், மாகதர், மச்சர், மிலேச்சர், வன்வடுசர், பப்பரர், கூர்ச்சரர், பஞ்சகவுடர், அங்கர், வங்கர், அநங்கநாடர், குட்டுவர், குடகர், ஒட்டர், [illegible] முதலியோர் [illegible] சரக்கு, வெண்டிவந்தலையும் நீண்ட பண்டசாலைகளும், சுண்ணஞ் சந்தனம் [illegible] தெருவும், பட்டிப்பருத்தி பலநிறக் கம்பலம், கட்டும் பட்டசாலைப் வீதியும், [illegible] முழுவீதிகளும், அவரை துவரை உழுந்து பயறு முதலிய முதிரையும், நெல்லும் புல்லும் வாரத் திணையும், சாமையும் சோளமுமாதி கூலங்களை விற்கும் கூலவீதிகளும், பிட்டு முதலிய விற்கும் காழ்ப்பர் வீதியும்,

அப்பம் முதலியவிற்கும் கூவியர் வீதியும், உப்பு விற்கும் உமணர் வீதியும், சங்குவளை முதலிய அறுப்பார் வீதிகளும், கள்விற்கும் கண்ணொடையாட்டியர் வீதியும், இலை கறி முதலிய விற்கும் பாசவர் வீதியும், தச்சர், தட்டார், கன்னார், கருமார், சிற்பரோவியர், பற்பல தொழிலினர் வியக்குங் கலங்கள் செய்து கடைக்கும் வீதிகளும், கைவினை மாக்கள் வீதியும், துளைக்கருவியாகிய குழலும், நரப்புக்கருவியாகிய யாழ்முதலியவு மிசைக்குங் குழலரும்பாணரும் வாழும் வீதியும், தோற்கருவியாகிய மத்தள முதலியவுந் தாளமாதியவுங் கொண்டு முழக்குங் குயிலுவரும், நின்று புகழுஞ் சூதரும், இருந்து புகழும் மாகதரும், வைதாளியரும் வேதாளியரும், நாழிகைக் கணக்கரும், சாந்திக் கூத்தரும் கண்ணுளரும் மதங்கரும், காவற்கணிகையரும், கழகக் கூத்தியரும், அகக்கூத்தரும் பதியிலாராகிய ஆடற்கூத்தியரும், ஏவற் பெண்களும், பரிகாசஞ் செய்தாடி நகைப்பிக்கும் வேழம்பரும், மூன்றுபேரின்றியும் கழாயப்பரும் பிறதொழிலரும் வாழும் வீதிகளும், பன்மையுற்றவர் செய்யும் ஓசை, கடலொலி மாறியொலிக்கு மியல்புடையதாய் மாமே காவலாகக் கட்டப்பட்ட நாளங்காடியும், கண்டவர் வியக்கு மயங்க நெருக்கி யிருப்பதேயன்றி, பூதமொன்று தேவேந்திரன் வைப்பாட்டி முசுகுந்தனென்னும் அரசனுக்கு வருமிடையூறு காக்கவந்து நிற்கும் அந்நாளங்காடித் தெருவிலுள்ள பீடிகையும், கரிகாற்சோழன் வெற்றியின் பொருட்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்று பார்த்திபமன்னரை வெற்றிகொண்ட நாளில், மணிதராலாக்கப்படாது தேவர்கம்மியரா லாக்கப்பட்டு யாவர்க்கும் வியப்பினை யுண்டாக்கு மற்புதத்தனவாகியவற்றுள் ஒன்றாகி வச்சிரநாட்டரசன் திறையாகக் கொடுத்த நிழல் விரியாது இரவையும் பகலாக்கும் முத்துப்பந்தரும், மகதநாட்டரசன் இறையாகத்தந்த பட்டிமண்டபமும், (இது, யாமிக்க கல்வி யுடையோமென்று விருது கூறிவந்தவரை யெல்லாமளந்தறிய வல்ல வித்தியாமண்டபமாம்) அவந்திநாட்டரசன் கப்பமாகத் தந்த வாயிற்றோரணமும், (இது, பகைத்தவரை யச்சுறுத்தி நட்டவரை யாதரிக்க வல்லதாம்) உடையதா யிருக்கின்றது மன்றி, தாழிட்ட வாயிலுங் காவலுமின்றிப் பல பண்டப்பொதிகளைப் பெயர்பொறித்து விடப்பட்டதாதலால் யாரேனுங் களவினாலவற்றைக்கொண்டு சென்றால் கருதிய விடத்துக்கு அவர்களைப் போகவொட்டாது தடுத்துத் தன் வெளியிடத்தே தானே சுழன்று கிடக்கப்பண்ணி யினியாரும்

களவென்பதனைக் கனவிலுங் கருதவொட்டாது செய்யும் வெள்ளிடை மன்றமும், கூன்குருடு செவிடுமை தொழுநோயுமுடையார் சென்று வலம்வந்து பணிந்து முழுகினால் அக்குற்றம் நீங்கி அழகும் வலியுமுடைய யாக்கையராக வல்லபொய்கையை யுடைய இலஞ்சிமன்றமும், மருந்தூட்ட உண்டு மயங்கினாரும் பித்தேறினாரும் பேய்பிடிக்கப்பட்டாரும் நஞ்சுண்டாரும் பாம்பு கடிக்கப்பட்டாரும், பிறகாரணத்தால் அஞ்சினாரும் வந்தடைந்து வலஞ்செய்து பணிய அவர்க்குத் துன்ப மொழிவிக்கும் ஒளிநெடுங்கல் நிற்கு மன்றமும், தவஞ்செய்வாரைப்போல் அபிநயஞ்செய்து தீயகாரியஞ் செய்யும் பாதகத் தவஸிப் பூனைகளும், கணவர் நம்பும்படி யில்லறத் தருமம் வழுவாது நடத்துவாரைப்போற்காட்டித் தீயகாரியஞ் செய்யும் வஞ்சப்பெண்டிரும், தம்மையாதரிக்கு நீதியரசரை வஞ்சிக்கும் அட்டமந்திரிகளும் தமது மனைவியை விட்டுப் பிறர் மனைவியால் விரும்பிச் செல்லுந் தூர்த்தர்களும், பொய்சாட்சி கூறுவாரும், பயன்பெறுங் காலத்தொருவர் பக்கத்திருந்து புகழ்ந்து நின்று, பெறாத காலத்தவர் பழிதூற்றுங் கோளருமாகிய இவர்களென் பாசத்தாற் கட்டுண்டு துன்பப்படுவார்களாம் என்றொருபூதம் பெருங்கூச்சலிட்டலறும் பூதசதுக்கமும், அரசன் செங்கோன்முறை பிறழ்ந்தாலும் நீதித்தலத்தில் நடுவுநிலை தவறினாலும் சாக்ஷியாக நாவினாற் சொல்லாது ஒருபாவை யிருந்து கண்ணீருகுத்துக் காட்டி யுண்மை யுணர்த்தும் பாவை மன்றமும் அமைய விளங்கியது. அன்றியும் முத்து, பவளஞ் சங்குப்பு முதலவாகும் அலைதருபண்டத்தாலும், மயிற்பீலியானைக்கோடு தேன் கழைமுத்த முதலியவாகும் மலைதருபண்டத்தாலும், பலதேயந்தீவுகளிலுள்ள மணி பொன் பட்டு முதலியவான கலந்தருபண்டத்தாலும், குளிர் நன்னீர்நிலை, பல்பொருட்புதையல், பளிங்கு சீதவண்ணச் சிலையாதியாலும், நெல் கமுகு வாழை கரும்பு தெங்குபலாவாதி பயன்செறி மரக்கா முதலியவற்றாலும், ஏனைய மருத நிலந்தருபண்டத்தாலும், கவரி வற்கலை பால் தயிர் இழுது முதலிய காடுதரு பண்டத்தாலும், குடை கண்ணாடி கருப்பூரங் கலவை வண்ணப்பொன்னுடை பணி முதலிய நாடுதருபண்டத்தாலும் குறைவற்ற தென்பானேன் எந்நகரத்திற்கு மெய்ப்பொருளாலுங் குறைவுறுப்பதாயுள்ள தென்பதே தேற்றம். என்னை? அங்கு வாழ்வார் ஒருபொருள் வேண்டி மற்றெப்புறத்தும் புகாராகவே, அது பூம்புகார்ப்பட்டினமாயது எனவும்பொருள் படுதலால்.

குபேரன் பிறக்கும்படி யிறைவர் கட்டளை பெற்றது.

இங்ஙனந் தேவரு முனிவரு மானிடரும் விழைவு கொள்ளத் தந்த அற்புத மழகு செல்வம் வாய்ந்த அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் முன்னம் இறைவர் வலிந்து சென்று ஆவணங்காட்டித் தடுத்தாண்டருளப் பெற்ற நம்பி யாரூராகிய வன்றொண்டப் பெருந்தகையார் திருவாரூர்த் திருப்பூங்கோயிலமர்ந்த வீதிவிடங்கப் பெருமான் முதலடியெடுத்துக் கொடுத்தருளக்கொண்டு பாடியருளி வைத்த திருத்தொண்டத் தொகையாகிய கருவூலத்து அமைந்த பொன்னன்ன வெமது இயற்பகை யடிகள் திருவவதாரஞ் செய்யப்பெற்றுள்ளதாதலால், தன்னைக் கண்ட சிவதோழனாகிய குபேரனுர் மனத்தையுங் கண்ணையும் கவர்ந்ததேயன்றி யவர் தன்னை விட்டுப் பிரியாவகையும் பிணித்துவிட்டது. ஆதலின் அவ்வைச்சிரவண்ணார் தம்மைத் தோழமை கொண்டாண்ட தேவர் பெருமான் திருவடிகளில் பலகாலும் விழுந்து பணிந்து எழுந்து துதித்துநின்று, எம்பெருமானே! இத்தெய்வத்திருப்பதி யாது காரணமோ யான் தன்னைவிட்டுப் பிரியாவகையோராசையைத்தூண்டி என்னை முற்றும் வசஞ்செய்துகொண்டது; திருவுள்ளமானல் இங்கு சிலகாலம் வசிக்கப் பெறுவேனுகவென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டருளிய நடதாண்டவரும் மேல்நடக்குங் கருமங் கருதி, அக்குபேரனுனை நோக்கி, ஐய, நீ போக தனுவுடையவனுப்போக பூமி வாழ்கின்றனை, இக்கருமபூமிவாழ்க்கை விரும்புவதடாதாயினும் விருப்பம் விளைந்ததால் " அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவாஅப் பிறப்பீனும்வித்து" என்ற தறநூன்முடிபு; ஆகவே மானுடயாக்கையை யடைந்து இங்கு வாழ்கவென்றருளிச்செய்தனர்.

அப்பொழுது, தனதனுர், பிறத்தலுக்கஞ்சி நெஞ்சுதுணுக்குற்றுடல் பதைக்கப்பணிந்து நின்று, எம்முடையாய்! முன்வினை யிருந்தவாறு சிறிதுமறியேன்; இங்ஙனம் விளைந்தது. இனியென் செய்கோ! எம்பெருமானே! பேயும்பிரிவதற்கிசையாத திருத்தொண்டினிலைமை பிரியச் செய்த பெருந்தீவினையுடையேன், பேதைமானுடப் பிறப்பினையடைந்து செல்வத்தான் மயங்கும்வழி, தேவரீர்மேலே யான்முளை விளையாதபடி தான்முளையாகவந்து அவலமறுத்துண்மை நிலையனுக்கிரகித் தருளவேண்டுமென்று பலமுறை வணங்கினுர். வணங்கிய தோழனுரை யவ்வாறுக வென்றருளிப்பெருமான், உலகமெல்லா மீன்றரு

ளிய பெருமாட்டியாரோடு மற்றைத் திருப்பதிகளையும் வணங்கி மீண்டு கைலைபுக்கு வீற்றிருந்தருளினார்.

திருவெண்காடர் திருவவதாரம்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! அப்பால் அக்குபேரனார் யாவருங் கடக்க முடியாத சிவபெருமான் திருவாணையைக் கடப்பதற்கஞ்சி, "செந்நெலாலய செழுமுளைமீட்டுமச் - செந்நெலேயாகி விளைதலா - லந்நெல் - வயனிலமுயக்கப்படும் வளமையை ... " எனு "அறநூல்" வருத்தலின் பாரினிற்சென்று சோழவளநாடென்ற விசாலத்துடனிருக்கையில், அத்தெய்வப்புகாரப் பட்டினத்தொருசாரில், அந்தண வைசியமரபி லவதரித்தனர் பொன்னைத்தேடி வளர்ப்பதுபோலவே தருமம், புகழ், ஒழுக்கம், அறிவு, அன்பு, அடக்கம், சிவபக்தி, அடியார்பக்தி, குருபக்தியையும் தேடித் தொகுத்து வைத்த சாக்ஷாற்போல விளங்குஞ் சிவநேச ரென்பவர். இருநிதி விழைபுமழகும், கலைமகள் புனையும் அறிவும், மலைமகளருளும் அறமும் அமைந்து, "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள் - பெய்யெனப்பெய்யுமழை" என்றருளுந்தேவர் மொழிக்கு இலக்கியமாக பதிவிரதம் வளர்க்குங் கற்புடையாள் இருவிளக்குமுடைய விளக்கவந்த ஞானகலாம்பையென்னு மனைவியாரோடுங் கூடித் தேவர் பூசை, பிதிர்கடன், விருந்துபசரித்தல், பல்லுயிரோம்பல், மறைமுறை பயிறல் முதலிய வினைகளெல்லாவற்றுந் தவறாது நல்லறம் நடத்தி இல்லறம் புரிந்து ஓர் பெண் மகப்பேறுடையவராய் வாழ்ந்து வருங் காலத்து ஆண்மக்கட்பேறின்றி மிகவருந்தி மாண்டப் பிறப்பினை யடைதற்கினிதாஞ் சிறப்பெதற்கு, இம்மை மறுமையென்னு மிருமையும் பின்பமும் பயத்தலால், "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பேறல்லபிற" என்றருந் தமிழ் வேதம் என்ற எண்ணிப்பன்னி நெடிதுறக்கெரிந்த நெஞ்சம்புண்ணாகி வெள்கிடவாம் என வருந்தி, அவ்வில்லறக்கிழவோர் இருவரும், விநாயக மூர்த்தியாதி யாராய்த்தும் கட்டி வைப்பித்தும் வணக்குத்துக்குறைதுங் கன்றூட்டிச் சோறிட்டாரையும், புண்ணியதீர்த்தம் பொருந்தியாடியும், தலை மெழுகி புண்டு தவம் பலபுரிந்தும், பூதிகாடாக்கிடத்த போகத்துறந்தும், பசு லுணர் இரவுணர்ப்பட்டினி புரிந்தும், அருமோன்பு செய்தும், பெரு வேள்வியாற்றியும், மாதவரைப் பேணியும், ஆதுலரை யளித்தும்,

வாசவனை வழிபட்டுந் தானமது பலசெய்தும், அறவரை யடைந்து நெறிமுறைபணிந்து, கபிலைகளருத்தினஞ் சிவகதை கேட்டும், உலகினை படைத்த பெருமான் முன்னே, ஒருமகன் வேண்டிப் பெரியமாதவஞ் செய்து, பூசைபுரிந்த ஈசனை யம்முறை, கந்தனெந்தையொடு கவுரி பெண்ணம்மை, பங்குமானைத்தபடி யருச்சித்தும் அந்த சீர்கேட்டும் ஆசரித்திருந்தும், மன்னுநெறிந்தன ரின்னோர்விரதம்.

அதுகோன்றேர் குபேரனாரும், இவர்களிடத்து நாம் மகவாகப் பிறப்பதே பெருநன்மை, அறிவொழுக்கங்குறையாது வளரும், அறம் பெருகும் பாவம் தேயுமென்றெண்ணிச் சிவத்தியானத்தோடும் அந்த ஞானகலாம்பையாருடைய கருப்பத்திற் பிரவேசித்தனர். அப்போது அவ்வம்மையார் முத்துக்களைக்கருவில் வைத்த செல்வச் செங்கரும்பு போலவொளி பொலிந்து விளங்கினர். அதனைக் கேள்விப்பட்ட சுற்றத்தினரும், நட்பினரும், அயலாரும், பிறருங் கார்ப்பவருங்கண்ட கலாப மயிலாயினர். புதல்வர்ப்பெறுவேண்டிய விருவர்க்கேயன்றி யூரிலுள்ளார் பலர்க்கும் நற்சொப்பனங்காணல், இழந்த பொருளைப் பெறுதல், சிறுமுயற்சியாற் பெரும்பயன் பெறுதல், பகைவர் வலிந்துவந்து, உண்மையினட்புக்கொள்ளுதல், கருத்தின்றிச் சிவத்தியானம் புண்ணியசிந்தை யுள்ளக்கிளர்ச்சி யுண்டாதல் முதலிய பல நற்குறிகளுண்டாகவே, யாவரும் இக்கருவின்கணுள்ள சிசுவினால் பெற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் பெரும்பயன் விளையுண்டாம்போலுமென்று சிந்தித்துக்களித்திருந்தனர். மாதமலைந்தோறும், சிவநேசனாரும் புஞ்சவனம் சீமந்த முதலிய கருப்பக் கடன்களை நிறைவேற்றிவந்தனர். ஞானகலாம்பையாரும் கருவளரவளர மேனி விளர்த்துப் பச்சை நரம்போடிக்கண்பசந்தாதுமிப மயக்கப்பொய்த்துயில்கொண்டு புளிக்குடியும் விரும்பிச் சிவசிந்தனையோடும் அக்கருவைப்போற்றி வந்தனர்.

இங்ஙனம் பத்துத்திங்களுமாகவே நல்ல திதிவார நக்ஷத்திரயோக கரணமமைந்த தினத்தில் ஐந்துகோள்களுச்சமாய் மற்றவையோடு திரிகோணகேந்திரங்களி லமையச் சுபலக்கினத்தில் வலம்புரிச்சங்கம் ஒளிபொருந்திய நல்ல முத்தினைப் பெற்றாற்போலும் பாற்கடல் சந்திரனைப் பெற்றாற்போலும் அந்த ஞானகலாம்பையானவர் புத்திரனைப் பெற்றார். உடனே தேவர் பூமழை பொழிந்தனர்; தேவதுந்துமி முழங்கிற்று; இளந்தென்றற் காற்றுவீசிற்று; கூவல்குளம் ஓடைகயம் முத

லிய நீர் நிலைகள் தெளிவையடைந்தன: ஆகாய மறுவின்றி விளங்கி யது; காரணமின்றி யெல்லாவுயிர்களுக்கும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும் ஊக் கமும் களிப்பும் பொங்கி யெழுந்தன: மாமுதலிய வோரறிவுயிருங் பருவங்கடந்தவாயும் தளிர்த்துப்பூத்துச் சிறந்தன; யாவர்க்குஞ் சிவ ஞானமும் பக்தியும் அன்பும் அடியவர்கள்பால் ஆதரகாதலும் பெரு கின; சைவர்கள் வைதிகர்களுங் [illegible] பெற்றவர் களிப்பை யென்னென்று பேசுவது: சுற்றமுதலிய மற்றவர்கள் வாராத வாழ்வு வாய்த்தவர்களானார்கள்: அதுகண்டநகரத்திலுள்ள அறிவுமி க்க முதியோர் யாவரும் ஆச்சரியமடைந்து [illegible] டொருவடிவமாயிற்றோ? சிவஞானம் யாம்பெறவேண்டி யிவ்வாறு வந் ததோ? சிவன்றிருவருளிங்ஙனம் தனிக்காளைக்குழந்தை வடிவில் வந் ததோவென்று அதிசயித்துத் துதித்து நின்றார்கள்.

உடனே வேளாண்மையிற் சிறந்த பிதாவாகிய சிவநேசனாருந் தெய்வக்காவிரியாற்றிற்குச்சென்று நீராடிப் பிதிர்தேவதைகள் களிப்ப நீர்க்கடன் முற்றி மனைபுகுந்து சுருதி மிருதிகளைக் கற்றுக் கேட்டு முணர்ந்த முதுமறையோர்களை யழைப்பித்து, விதைவழங்கி நவமணி களையும் பொன்னையும் நிலத்தையும் பிறவற்றையுந் தானமாகக்கொடு த்து, யாவர்க்கும் முப்பழங் கண்டு சர்க்கரை தாம்பூலம் பகிர்ந்தளித்து, அன்னதான முதலிய சிறப்புச்செய்து தேவாலயத்துச் செல்வ விழா வும் பூசையுந் தவறாது நடத்துவித்து, ஏழைகள் அனைவர்க்கும் வேண் டியவாறு குறைவறுத்துபகரித்து, நல்ல கணித முணர்ந்த சோதிடர்க ளால் சாதகருமஞ் செய்வித்து, மனைத்தெய்வச் சிறப்புப் பூசனையும் வேள்விச் சாந்தியு முடித்துப் புத்திரப்பேறு திருவிழாக்கொண்டாடி னார். அப்பால் பத்துநாளும் என்னை விழா முதலிய சிறப்புச்செய்து பதினோராநாள் பெற்றோரிருவரும் நீராடி மகவாகிய மணிக்கும் நீராட் டிப், பொட்டிட்டுத் தொட்டிலிற்கிடத்தி தெய்வக்காப்புச்செய்து நல் லோரையில் பந்துக்கள் வேதியர் முதலியோர் புடைசூழ விருந்து, விதிப்படி திருவெண்காடர் என்று நாமகரணஞ்சாத்தி அருமையுற செய்தார்கள். அச்செல்வக்குழந்தை தொட்டிலிற்கிடந்து, அம்மையப் பனைப்பிரிந்த வருத்தமோ துயில் வெளிப்பட அழுதும், ஜீவபாசப் பிணிப்பையும் மயக்கப்பிணியையும் [illegible] யுதைத்துக் [illegible] றெளிப்பித்ததுபோற் கையுதைத்துச் [illegible] ஆடியும், உலகப் பெம்மதிகண்டு நகைப்பார்போல் நகைத்தும், பிறவித் துன்பத்திற்

சந்தனப்பூர் மேகத்தையும், பவளக் கனிந் தொளிபோல முகங் கவிழ்ந்தும் ஆறுமொளிகண்டு தள்ளிமடித்துக்கைத்தாவிப் படுபோல் விளக்கொளிகண்டு தலைமடித்துத் தவழ்ந்து செங்கீரையாடியும், மேற்சிவபோகத்திருக் குறு செய்தி வெளிப்பட விருந்த சப்பாணி கொட்டியுந், தாய் புகழ்ந்திடப் பன்முறைவல் செய்து முலைநெருடியுண்டும் மகிழ்செய் யும். இவ்வண்ணமாக அருமைப் பெற்றோரும் பெருகநகுற்றோரும் பூரண சந்திரன்கண்ட சமுத்திரம்போல மகிழ்ச்சி பொங்கநாளொருமேனி யும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அச்சைவக் கொழுந்தாகிய பிள்ளைப் பெருந்தகையை வளர்த்து நான்காமாதத்திற் சந்தி பிதிப்பித்து ஆறு மாதத்தில் விதிப்படி உருத்திராட்ச பல்கணத்தாராகிய சிவனடியாரை உண்டி விளையாடி பூசித்து! அம்பாளேறசுவாமிப் பிரசாதத்தால் அன் னப்பிராசனஞ் செய்வித்தார்கள்.

அப்பால் தவழ் பருவங்கடந்து தளர் நடைப்பருவ மடைதலும் கொக்கையாடிய குழிபம் விளங்க, காதிற் சிறுகுதம்பை யூசலாட மார் பிலணிப்பனை பரமணி முத்தாரங்கள் பழுதில் வழியொ டுழுது செய்யக் கையிற் கடகமின்ன, அரையின் மணிக்கோவை கிற்றொசைசெய்யக் காலிற் சிறுசதங்கைமோதி தன்னடைகளினை வொலிப்பத் தத்தா யிட்டு நடந்தொரோடியும், வீதியிற் சிறுதேருருட்டியும், பேதைச் சிறு மியர் இழைத்தசிறு சிற்றிலழித்தும், தற்றுப், செவிலித்தாய், கைத்தாய், வளர்த்தாய், சேடியர், சிலதியர், பாங்கியரொடு பின்சென்று அழை ப்ப வெருவிப் பொலித்தோடி வந்து மேல் விழுந்து முத்தமளித்தாடியும், கண்டோர் யார்க்கும் பரமபூசி வெளிப்பட நமது திருவெண்காட் டையர் விளையாடியருளினர்.

சிவநேசர் சிவபதப்பேறு.

இங்ஙனமாக, “ மக்கள்மெய்தீண்டலுடற்கின்ப மற்றவர், சொற் கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு” என்ற திருக்குறளிலக்கியமாம்படி தாய் தந்தையர் நுகர்ந்து இன்பம்விளைய இவ்விளைய பெருந்தகையார் அன்பு, அறிவு, அடக்கம், ஆசாரம், நிராசை, சத்தியம், தவம், ஆராய்ச்சி, சிவநேசமுதலியவெல்லா முடன் வளர வளர்ந்து ஐந்து திருவயதடைந் தார். அக்காலத்தே தந்தையாரும்படி தவஞ்செய்த சிவநேசனார். அம்மைந்தர் பாலராற்றை முற்றுங்கண்டு களிக்கப்பெறாது விவேகபக்த ராய்த் தேகவியோகஞ்செய்து சிவபதம் பெற்றனர்.

அப்போது அவர் மனைவியாரும் சுற்றத்தினரும் கடைப்பிடியினருங் கடலென அழுதனர். பின்பு குழந்தைப் பருவத்திருந்த திருவெண்காடர், அன்னையார் மேற்படி சுற்றத்தார் சகாயம்பெற்றுப் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகள் முதலியவற்றையும் நான்முறை நன்றாகச் செய்து முடித்தனர்.

திருவெண்காடர் வித்தியாப்பியாசம்.

அப்பால் கணவனை யிழந்த அத்தாபதமகளாகிய தாயார் தமது தவப்பயனாகிய மைந்தர்பால் ஆராத காதலையுடையராய் வளர்ப்பவர்; மகனார் கல்வி பயிலத்தக்க பருவம் வந்திருப்பதை யுணர்ந்து பலகலைகளையு முற்றுமுணர்ந்த நல்லதோர் வேதியனை வருவித்து, அவனை யுபசரித்து வேண்டியவை கொடுப்பதாய்ப் பேசி அவனிடம் தமது மைந்தனை யொப்புவித்துப் பள்ளியில் அமைத்தனர். திருவெண்காடரும் தவக்குறை முடிக்கவந்தவராதலால், அவ்வளவில் கண்டவரெல்லாரும் வியக்கும்படி சிறிதுகாலத்திலேயே ஆசிரியர் முன்னிலையாக வெல்லா நூல்களுங் குறைவறவோதி முடித்து, முற்றுமுணர்ந்தவர்களில் முதல்வராக விளங்கியிருந்தனர். அவருக்குப் பூர்வவாசனையால் சிவஞானசாரமே விளங்கியது; சிவபக்தி, அடியார்பக்தி, ஜீவகாருண்யம், உலகவிடயப் பற்றுக்களில் மனஞ்செல்லா தருவருத்தல் முதலிய பெரியோரொழுக்க முழுவதும், அப்பிள்ளையாரை யடுத்தவர்க்கும், அவர் சந்நிதிக்கண்டவர்க்கும் கேட்டவர்க்கும் இயற்கைக்குணம்போல அவ்வாறு விளங்கி வந்ததனால் அவர் தெய்வீக மிக்கவரென்று பேசுவாரேனன்.

திருவெண்காடர் வஸ்துவிசாரஞ்செய்தல்.

ஆகவே அவ்விளம்பருவத்தினராகிய திருவெண்காடருக்கு முற்பிறப்பின் றொடர்ச்சியால் சிவபூஜையிற்பற்றும் விருப்பமும் மனதிற்றோன்றிச் சிந்திக்கலாயினர்.

எங்ஙனமெனில், கண், வாய், மூக்கு, செவி, குதம், குறியென்னும் ஒன்பதுவாயில்களாலும் மலசலங்களை யொழுகச் செய்கின்ற இவ்வுடம்பு புழுக்களால் நிறைந்த பாண்டம்போலும் அருவருப்புள்ளதாய், நீர்க்குமிழி நிலையென்று சொல்லக்கூடாததாய்ப் பல துன்பங்களுக்குங் காரணமாயுமுள்ளது. இவ்வுடம்பினை யுள்ளளவும் தாய் எனது என்பாள், தந்தை எனது என்பான், மனைவி மக்கள் முதலிய சுற்றத்தினர் எனது

எண்பன்கள், அழிவாத கோப்பனோ நமது நமதென்று நவித்துக் கொண்டிருந்தும்; பின்னர் போமெனில், நாய் நமது என்னும்; நரிநம தென்னும், சாம்பல்-கழுகு-பருந்து-பேய்-கணி முதலிய நமது நமதென் னும். இவைகளிடையே யானும் எனதெனதென்றிருப்பேன். யோசிக்கு மிடத்தில் இது சரிதோ? என்போல நின்றனெத்தனை பேருடம்பு, எல்லாரும் விட்டது? என் கண்காண முன்னர் என்ன வியபசாரத்தி னக்கு பின்னுள் இழிக்கப்பட்டு எடுத்துக்கொடுத்தியும் புரட்டியும் அப்பா பெர என்ற சொல்லை மறந்து பிணமென்றழைத்து எடுமென்றும், இடுமென்றும், சுடுமென்றும். மண்ணிலிட்டும் தீயிலிட்டும் வீணே கழி க்கப்பட்டிருந்தக்கதே, என்னபயன்பெற்றது? கருவொழியக் குழவிப் பருவத் தழிந்ததோகோடி; குமரப்பருவத்தழிந்ததோ பலகோடி; மூப்பதனுக்கழிந்ததோ கணக்கில்லை; அதுநிற்க. இந்தப்பாடு, இவ் வொருத்தருடைய பொறிகளாறு, அல்லமை சமுத்திரதாங்கம்போல எத்தனை பிறப்பு பிறந்து எத்தனை பாடுபட்டவாறுள்ளது; கல்லா ய்ப் பிறந்து கடந்ததுகோடி; காடாகிநின்று கழிந்ததுகோடி; புல்லா ய்ப் பிறந்து புலர்ந்ததுகோடி; பூடாகித்தோன்றி மடிந்ததுகோடி; புழுவாய்ச் சனித்து மரித்ததுகோடி; பலமிருகம் பாம்பாகிப்பட்டது கோடி; பறவை மீன் வர்க்கமாம்பாடதோ கோடி; அலகைப்பேயாகி யலைந்ததோ கோடி; அரக்கரொடு தேவராய் அருமுனிவராகி, நிலை குலைந்து கெடுமைக் கேர்ந்ததோகோடி; நினைக்க நினைக்க ஐயோ!! நெஞ்சம் நடுங்குதே! இதுவரையிலும் இவ்வுலகத்தின்கண்ணே ஒவ் வொரு உயிர்களும், எறும்பு முதல் யானையீறாக அண்டசம்,சுவேதசம், சராயுசம், உற்பிசம் என்னும் நால்வகை யோனியுள்ளும்; தேவர், மானிடர், விலங்கு, பறவை நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, தாவரம் என்ற எழுவகைத் தோற்றத்துள் எடுக்காத யாக்கையில்லை, கிடக்காத நில மில்லை, பிடிக்காதகாயமில்லை, அடிக்காதகாலமில்லை, பெறாததாயில்லை, உறாதசுற்றமில்லை, உண்ணாத வுண்டியில்லை, பண்ணாத தொழிலில்லை, எடாதவெடுப்பில்லை, படாதபாடில்லை, அந்தோ!! என் செய்வோம். உறங்குவதையும் விழிப்பதையு மெண்ணிப்பார்த்திரங்குவதென்னை? மறப்பது நினைப்பதுமே செத்து மறுபிறப்பாவதாயிருக்கின்றது. இவ் வகைக்காக இடையிட்ட காலமோவெனில் •பசி, தாகம், நித்திரை, சோகம், மோகமுதலியவற்றுள்ளும், அவற்றைத் தணிக்கும் வழிதேடு முயற்சியுள்ளும் ஒவ்வொன்றுனே ஒழிவதாகவிருக்கின்றது. ஆனால்

எக்காலத்தில் இப்பிறவிப் பெருந்துன்பத்தினையொழிக்கவல்ல திரு வென்றறிவதாம். அறிந்தவற்றைக் கடைப்பிடித்துச் செய்வதாம். ஐயோ! என் செய்வோம்! என்று இரங்கி அழுதழுது வாடிவருந்திக் கண்ணீர் பெருகப் புலம்பி..., "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ், செம்பொருள் காண்பதறிவு" என்று, சிந்தித்துச்சிந்தித்து, "கடலைவற்று கொண்டென்செய்தீர் நாவலீர். கடலே சேர்வது சொற்பிரமாணமே, கடலி னஞ்சமுதுண்டவர் கை விட்டால், உடலினார் கிடந்தார் முனிபண்டமே" ஆகையால், "பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார், நாக்கைக் கொண்டரனை நவிற் றிலார், யாக்கைக்கே யிரைதேடி யலமந்து, காக்கைக்கேயிரையாகிக் கழிவரே" இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்கள். அவர்களைப்போலவே "வாழ்க்கையை நினைக்கப்பட நெஞ்சகம், தாழ்க்கச்சென்னியுந்தந்த தலைவனைச், சூழ்க்கபாலமேந்தி [illegible] ... மே" என்று ஆராமை மேல்கொண்டு, "கற்றுக்கொள்வன வாயுள நாவுள, இட்டுக்கொள்வன பூவுள நீருள, கற்றைச்செஞ்சடையானுளன் நாமுளோம், எற்றுக்கோ நமனான் முனிவுண்பதே" என்று தேறுதல் செய்யநெஞ்சிற்றுணிவுகொண்டெழுந்தார்.

இங்ஙனம் விசாரத்தால் மனங்கலங்கியழுத திருவெண்காடனார், இனி பூசிக்கவேண்டும் சிவலிங்க விநாயகர்களைப் பார்த்து "மலர்ந்த [illegible] ... பாதகத்தினாலே" என்று மாமழைக்கண்ணீர் பொழிந்து, இத்தகைய சிவலிங்கத்தினை எவ்வாறு பெறுவது, எவ்வாறு அருச்சனைசெய்வது, இக்குறைக் குருமுகத்தாலன்றி முடியாதே "வேதத்தின் [illegible] ... நல் [illegible] ... ஆகமத்தை [illegible] ... ர்க்களிப்பாரிங்குளரோவே" என்றெண்ணி மனத்துளைந்து, "பரிசனவேதிபரிசித்த தெல்லாம் - வரிசைதரும் பொன்வகையாகுமாபோற்- குருபரிசித்த குவலயமெல்லாம்-திருமேனிதாங்கு சிவமதியாமே" என்று திருமந்திரத்தைத் தியானிக்க, அந்தோ! வாழ்நாள் விரைவாகக்கழின்றதே தேசிகோத்தமரைத் திருவடித்தீக்கையும், பரிசத்தீட்சைப் பிரசாதமும் என்று பெறுவோம்? என்னைக்கொண்டு தன்னையளிக்கும் எம்பெருமானார் எப்போது எழுந்தருளுவார்? எவ்விடத்திலெழுந்

தருவாரோ? யார் செய்தால் வருவார்? குருநாதன் திருவடியன்றி வேறு தாரியுமுண்டோ மக்களுயிர்க்கு? "பத்திப்பணிக் கதியாரவுபு [illegible] - சத்துவசாரத்தியற்றோதிக்கும் - சக்குபாசக்குஞ் சுதசத் [illegible] திருவருளாமே" "சத்தசிவன் குருவாய் [illegible] - தத்தனைக் கருள்காதனைதிருடர் - பொய்த்திருக்கண் [illegible] - அத்தனிவினைகள்படப்பணிவாரே", "குரு [illegible] - குருவேசிவமென்பது குறித்தோரார் - குருவே சிவனுமாய்க்கோனுமாயிருக்கும் - குருவேயுரையுணர் வற்ற [illegible]" என்று நினைத்து, என்னையடிமைகொள்வதற்கு [illegible] யக்கத்திசையாக வெழுந்தருளுமோவென்று பேழ்கணித் [illegible], வாய்பொத்தக்க பேறெல்லாம் குருபரன் திருவரு [illegible] அதுவிப்பதும், "சித்திகளெட்டொடு திண் சிவ [illegible] த்திமுத்தியும் போகத் துச் சத்திபுத்திர [illegible] - பத்திநாதனருள் பயிலுமே" என்றன்பு பெருக [illegible] உணவிலும் நித்திரையிலும் இச்சையு முயற்சியும் வாளாக்குறைந் தொருநா ளிரவிற் சோர்வுற்றிருந்தாராகப், [illegible] அன்னையார் தம்பிள்ளைக்கர் பேணியீனத்து வருவதையும், உண்டுறங்கக் குறைந்து வருவதையுங் குறிப்பி னுணர்ந்து சிந்தித்திருந்தவர் அன்றிரவு சோர்ந்திருப்பது கண்டு வருந்தி அருகணைந்து நின்று, அப்பா! ஐயா! [illegible] பேணியீனைத்தனை! உனக்கின்று வந்த நோய்தானென்ன? உன்னைக் கண்டிரக்கவந்த கருமூலமென்ன் தென்னி வருந்துகின்றேன் ஐயோ! வயிறுகுழைந்து வாடுகின்றதே! உன்னை பெற்றேனே ஐயோ! என்று அழுதலும் பெருந்தகையார் குரு பொருக்கிப்பட்ட குணக்குன்றமாதலால் உண்டி வினையிற்சிறிதும் மன [illegible] நின்றித் தாயே! எனக்கின்று பசியில்லையாதலால் நீர் வருந்தாதிரும் [illegible] என்று மறுத்தவரைப் போவழிப்போகவிட்டுச் சிவசிந்தனையோடும் படுத்துறங்கிக்கிடந்தனர்.

திருவெண்காடர் கனவில் சிவானுக்கிரகம்பெறல்.

அங்ஙனமிருக்க, இவரை முன்னமே தடுத்தாளும்படி திருவருள் செய்திருந்த பெருங் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார், இவரது பருவத்திற்கு மேற்பட்ட விசாரமும், ஒழுக்கமும், அன்பும், அதிதீவிர நிலைமையும் நோக்கித் திருவருள் கூர்ந்து, அன்றிரவு இவரது கனவில்

ஆயிரம்பிறைகண்டதோர் முதுவேதியராய்த் திருமேனி முழுவதும் வெள்ளிமுளைபோன்ற நரையும், அழகின் கடலைப்போலுந் திரையும், திருமுடிநிலவுமுதொழுகப் பூசினாற்போலும் புண்ணியப்பூச்சும், ஒரு தலைமறைத்தபிறைபலதலை வெளிப்பட்டாற்போலும் புண்டரமும், கண்டத்தேயொளித்த காளவிடந்தானணிபெற அக்கமணியாய் வெளிப்பட்டுச் சூழ்ந்தாற்போலும் விளங்கும் உருத்திராக்கத் தாழ்வடங்களும், திருநீற்றுப்பொக்கணமும், கையிற்கோலும் மார்பினூலும் அழகை அழகு செய்வதாக அருண்மேனி சாத்தி வந்தெதிர்நின்றருளி முன்னே புன்னகைசெய்து மூவர் பிழைப்ப முப்புரஞ்சுட்டதென்ன, அன்று இன்னகைசெய்து மெய்யறிவின்பம் விளைந்து மும்மலப்பிணக்கறச்சுட்டுக் கனிவருள்செய்து, ஐயா! குழந்தாய்! வெண்காட! மேனி யிளைத்தனையோ! என வருடலும், பிள்ளையார் துணுக்குற்றெழுந்து, அக்கணவே நனவாகக் காந்தங்கண்ட இரும்பென்னக் குழைந்துருகித் திருவடிபற்றிப் பன்முறை யட்டாங்க பஞ்சாங்க விதியிற்பணிந்து கண்ணொற்றித்தலைமுடித்து மணமோந்து அள்ளிமுத்தங்கொள்வராய் முகமொற்றி ஆராதகாதலால் அழுது தொழுது ஆடிப்பாடி இன்னிள நகையோடிளவெயர்வெழ நாத்தழுதழுக்கத்துதித்துநின்று ஆற்றாமை மேலிட்டுச்சொற்குழறச்சொல்வாராயினார்.

எம்பெருமான்! எங்குற்றது, இங்குவர எத்தவ முடையேன் என்செய வல்லேன், என்செயக்கடவேன், இனிப் பிரிந்தாற்றேன், எம்மிறையே! எம்முறவே! எம்முயிரே! என்னுடலே! என்வாழ்வே! என்னரசே! என்னையா! என்னப்பா! என்றாயே! என்னறிவே! என்றவமே! என்பயனே! என்பயனே! என்குருவே! என்கோவே! என்னுடையாய்! என்னுடையாய்! கைவிடேல்! கைவிடேல் என்று பாதம்பற்றிப் பரிதபித்தலும், வந்த ஐயர், இவர் அன்பு அமுதாரவுண்டாராய்க் களித்து, சிறுவ! என்னைய! நின்னமுத வாசக மினிதினிது. நெஞ்சாரச் சுவைத்தன மென வின்மொழி கூறி அவர் கருத்தினுக்கிசைந்த வண்ணராக திருக்குறிப்புக் காட்டி நிற்றலும், திருவெண்காட்டடிகள் மீட்டும் வணங்கி நின்று, எம்பெருமானே! இன்றன்றோ நல்லநாள் யான் பிறந்த நாளானது; இன்றன்றோ வென்னுடம்பு நல்லுடம்பாயிசைந்தது; இன்றன்றோ யான் செய்ததின்றவமா யேறுற்றது; இன்றன்றோ என்னெஞ்ச நன்னெஞ்சமாயிற்று; இன்றன்றோ என்னுறவு

கண்டு அவர்பொற்பாதம் பற்றிறது; இன்றோடொன்னீன்று வின்றுநூமாரி ஞான்; இன்றோடொன்றுபு பிறியக்குடிபோயாயிற்று, அப்பனே, பேரகலமேன், மெய்ப்பொருள் பாத்தராதிபின்பமும், சகங்கின்கழு விளையாடிமென் எனையாயினான், ஆகம்மிண்டி கப்பம்வந்து குஞ்சி அழகா கிட்டவே, ஆதிமென்மைகண்டாளே யாறுதாகனையமேனே" "ஐய கென்றுசொல்லுகில் பற்றிறுப்புற்றினனஞ்சமேனன், பொய்கலந்ததல்ல வென் பொய்கைப்பெம் எனையாயினான், மைகலந்தகண்ணிபங்க வந்து நின்றருள்மேன், பொய்கலந்த அன்பான் பெனக்குமாகவேண்டுமே" "சொன்னின்றபற்றனைய் பொய்மைதீர்ந்து மெய்ம்மையே, ஆண்டு கொண்டு பாதிமென்ற பரமென்றநுளிநீடூண்டுகொண்டடியனேனும் பொய்ம்மைதீர்ந்து மெய்ம்மையே - மாண்டுமாண்டுவந்துவந்து மன்ன நின்வணங்கவே" "எப்பதமுமெந்தன்றுநின்னை பெம்பிரானின்வஞ்ச மொழி, அப்பனை நான்கனைன்றி மற்றொருண்மையின்மையிற், மைத ஊமிவிறந்துபாயது காத்திரங்குபாவிபெயற், சிதலா நாகின்கணென்றும் மன்னவர்க்கீசனே" "என்னாயினை பென்னுடல் பென்பொருளே யானினிப்பற்றுக்கொண்டு, நின்னருளைநின்னடியை நின்னடியார் பணி விடைவை பெனக்குநேர்ந்து, முன்னியலும்பின்னியலு மூடமாம் பிறப்பியலும் முழுதும்போக்கி, தன்னியனைக்கெழுத்தருளி யென்னை யாண்மைகொண்டருளா யெந்தாயெந்தாய்" என்சொல்லைமுதலியபாவும் சொல்லியே ஆநந்த வெள்ளத்தி பெற்றுக்கொண்டருந்த என்று மீட்டும் பலதாம் பணிந்து நடமை மறந்து பரவசராய் நிற்க; அதுமைகொள்ள வந்த சிவபர் கண்டருளிக் கடாக்ஷித்து, அப்பா! குழந்தாய்! திருவெண் காடா! உன்பொருட்கென்ன சிதைம் சலைவுடையது. நமக்குக் களிப்பை விளைக்கின்றது. உண்மையாற் சிறந்துள்ளது. ஆயினும் இப்பொரு ளைக்கொண்டு யாதென்செய்வது? இந்த மண்ணுலகத்தையே யன்றி விண்ணுலகத்தைத்தான் தந்தாலும் அதில் எமக்குச் சிறிதும் விருப்ப மில்லை. இவற்றிற்கு மேலாகிய சத்தியவுலகம், வைகுந்த முதலிய புண் ணிய வுலகங்களும், மகாப்பிரளயகாலத்தில் அழிவதானால் இவற்று ளைக்கொண்டு யாந்தான் என்செய்வது; ஆனால் இப்பொருள், உன க்குச் சிலகாலவளவையில் சிறிதுவேண்டுவதாக விருக்கின்றது. எனெ னில் குருளின் சங்கடங்களை பரிசிப்பதற்குச் சிலசமயத்தி லிதுவு மொரு கருவியேயாம். "அற்காவியல்பிற்றுச் செல்வமதுபெற்றல், லற் குபவாங்கேசெயல்", "தன்னதுசாயை தனக்குதவாதுகண் - டென்

னதுமாடென் றிருப்பார்களேழைகள் - உன்னுயிர்போமுட னொக்கப் பிறந்தது - கண்ணதுகாணொளி கண்டுகொளீரே" செல்வந்தா னப்படிப்பட்டதாயிருக்க, இவ்வுடம்பினைக்கொண்டுதான் செய்யக்கடவனவற்றைச் செய்வோமெனில் "நெருநலுளனொருவ னின்றில்லையென்னும், பெருமையுடைத்திவ் வுலகு" "பண்டம்பொய்க்கூரை பழகிவிழுதலா-லுண்டவப்பெண்டிருமக்களும்பின்செலார் - கொண்டவிரதமும் ஞானமுமல்லது மண்டியவருடன் வழிநடவாதே", "ஊரெல்லாங்கூடி யொலிக்கவழுதிட்டுப் - பேரினைநீக்கிப் பிணமென்றுபேரிட்டுச் - சூரையங்காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச்சுட்டிட்டு-நீரினில்மூழ்கி நினைப்பொழிந்தார்களே" ஆனபடியால். "நாச்செற்றுவிக்குள்மேல் வாராமுன்னல்வினை, மேற்சென்று செய்யப்படும்." ஆகவே உள்ளநாளெல்லாம் மனத்தைவிட்டங்களிலே செல்ல விட்டுத் தாமரையிலை நீர்போலலைவது நன்மைபல்ல. "ஐவரமைச்சருட் டொண்ணூற்றறுவர்க - ளைவருமைந்தரு மாளக்கருதுவர் - ஐவருமைந்து சினத்தொடேநின்றிடி - லைவர்க்கிறைபிறுத் தாற்றகிலோமே." "அஞ்சுளசிங்க மடவியில்வாழ்வன - வஞ்சும்போய்மேய்ந்துதம் மஞ்சகமேபுகும் - அஞ்சினுகிரு மெயிறுமறுத்திட்டால் - எஞ்சாதிறைவனையெய்தலுமாமே" அங்ஙனமிருக்க; கிடைத்தற்கரிய இம்மானுட வுடம்பினைப் பெற்றும், குடிக்கத்தக்க பாலைக் கமரிற்கவிழ்த்தாற்போல மாதர் மயக்கத்தின விழக்கின்றனர். "புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு - அண்ணலதுகண் டருள்புரியா நிற்கும் - எண்ணிலிபாவிக ளெம்மிறைபீசனை - நண்ணறியாம னழுவுகின்றாரே" ஐயோ! "நினைவதும் வாய்மை மொழிவதுமல்லால் - கனைகழலீசனைக் காணலரிதாம் - கனைகழலீசனைக் காண்குறவல்லார் - புனைமலர்நீர்கொண்டு போற்றவல்லாரே" என்றவண்ணம் உணர்ந்து, "மஞ்சனமாலை நிலாவியவானவர் - நெஞ்சினுள்ளீசனிலைபெறுகாரணம் - அஞ்சமுதாமுபசார மெட்டெட்டோடும் - அஞ்சலியோடுங் கலந்தர்ச்சித்தார்களே" ஆகையால், சிவபூசைசெய்யாத தேகம் வீணாய் நிலத்துக்குப் பாரமாகவும், குலத்திற்குக் கோடரியாகவும், தன்னுயிர்க்கு நோயாகவும் இருக்கும். "வசையிலாவண்பயன் குன்றும், மிசையிலாயாக்கை பொறுத்தநிலம்" ஆதலால் நமது சொல்லைக் கடவாமல், நீ,இந்தப்பொருளைக்கருவியாக வைத்துக்கொண்டு முன்னே சிவபூசை, அடியார்பூசை நடத்திவருவையாகில், பின்னால் நீ புண்ணியவண்ணமெல்லாம் பெறுவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அது கேட்டமாத்திரத்தில், திருவெண்காடர் பாலொடு தேன் கலந்துண்டவரினும் சிறந்து முன்னமே சிவார்ச்சனையில் பெருவேட்கையுற்றிருந்தவர் இங்ஙனம் ஆதியாசிரியர் திருவார்த்தையால் தாம் பெறத்தக்க பேறு இதனில் வேறொன்றுள்ளதென்பது நினைப்பினுங் கொள்ளாதவராய்க் குப்புற்றுக் கூத்தாடி நகையுமுவகையு மேன்மேலெழ நயந்துநின்று ஆளவந்தார் திருவடியிற் பணிந்து பணிந்தெழுந்து, எம்மரசே! என்பேறேபேறு, யான் செய்த தவமேதவம், என்பாக்கியமே பாக்கியம், என்புண்ணியமே புண்ணியம், என்னென்றுபேசுவேன்? என்னென்றுபேசுவேன்? எழுதமுடியாதே! ஏட்டிலடங்காதே! என்போல விப்பேறுயார்பெற்றார் இவ்வுலகத்து; என் ஐயனே! இனியடியே னிதற்குச்செய்வதியாது "செய்வதறியாச்சிறுநாயேன் செம்பொற்பாத மலர்காணாப், பொய்யர்பெறும் பேறத்தனையும் பெறுதற்குரியேன் பொய்யில்லா, மெய்யர்வெறியார்மலர்ப்பாதம் மேவக்கண்டுங்கேட்டிருந்தும், பொய்ப்பனேனுன் உண்டுடுத்திங் கிருப்பதானேன் போரேறே", "போரேறேநின்பொன்னகர்வாய் நீபோந்தருளியிருணீக்கி, வாரேறிளமென்முலையாளோ டுடன்வந்தருள வருள்பெற்ற, சீரேறடியார்நின்பாதஞ் சேரக்கண்டிங் கண்கெட்ட, ஊரேறாயிங்குழல்வேனோ கொடியேனுயிர்தானுலவாதே" ஆதலின் அடியேன் எவ்வாறு எது கொண்டு எவ்விடத்துப் பூசிப்பது கருணை செய்திடுகவென்று விண்ணப்பித்து நின்றனர்.

அப்போது, ஆட்கொள்ளவந்த அடிகளார், திருவுள்ளங்கனிந்து, ஐய! நாளையதினம், திருவோணத்தோடு கூடிய சோமவாரம் மஹாப்பிரதோஷகாலமா யிருத்தலால், அடுத்த திருவெண்காடென்னும் திருப்பதியை யடைந்து, சுவேதாரணியப்பெருமானையும், அவரிடம் பிரியாதுறையும் ஞானவித்தை வடிவராகிய உமாதேவியாரையும் விதிப்படி திருமஞ்சனமாட்டி யருச்சித்துச் சிவனடியார்களையும் உபசரித்துப் பூசித்து அச்சந்நிதியில் காத்திருப்பையாயின், அங்கே வேதாகம முதலிய கலைகளை யையந்திரிபற வுணர்ந் தொழுக்கத்திற் சிறந்த தொருவேதியர்வந்து, நீ அருச்சித்தற்குரிய தாபரமூர்த்தியாகிய தொருசிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, தீக்ஷாவிதிப்படி யுனக்குத் திருவெழுத்தைந்தினையு முபதேசித்து, பூசிக்கு முறைமையையு மநுக்கிரகிப்பார். நீ யவற்றைப் பெற்று நல்லன்போடு பூசித்துப் பரிபாகமுற்று, உலகியற்செல்வமும் அருளியற்செல்வமும் பெற்

றாய் பேரின்பமடைந்து நீடூழிவாழ்கவென ஆசிர்வதித்துத் தமது அருமைத்திருக்கரத்தா லவர் நெற்றியிற் றிருநீறுபுனைந்து தலைமேற் கைம்லர் சாத்தி அபயமளித்து மறைந்தருளினார்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இவ்வுலகத்திற் சிவகீர்த்தனம், சிவபூசை செய்பவர்கள் பெறக்கூடாத பேறொன்றுமில்லை. அவர்களே நாம் தொழுந்தெய்வங்களாம். என்றுகூறி உபமன்னிய முனிவர் அப்பால் நடந்த சரிதையைச் சொல்லலாயினார்.

திருவெண்காடர் தமது கனவினிலைமை தாயார்க்குரைத்தல்.

கேளும் முனிவர்களே! அப்பால் திருவெண்காடராகிய சிறுவனார், உடனே கண்விழித்து எழுந்து, ஆரணமேலிட்டு அழுது தொழுது, ஐயனே! ஐயனே! என்பிழைப்புக் கனவாயொழியாயிற்றே! நனவென்றல்லோ நான்களித்திருந்தேன். எம்பெருமான் திருவுள்ளமிருந்தவாறிதுவாயினால் என்செய்யக்கடவேன் என்றிரங்கியிருந்தனர். அப்போது மகனார் அன்றிரவிலாகாரமின்றிப் படுத்துறங்கின ராதலிற் பெருங்கவலையோடும் நல்ல நித்திரையின்றி அருகே படுத்திருந்த தாயார் அரண்டு விழித்து எழுந்து, மைந்தனை நோக்கி என்செய்கின்றாய் ஐயா! உனக்கடுத்தது என்னென்று வினவப் பிள்ளையாரும், தம்மன்னையை வணங்கித் தாங்கண்ட கனவின் றிறத்தை யுரைக்கக்கேட்ட அவ்வம்மை தம்முள்ளத்தில் அதிக ஆச்சரிய மடைந்து பெருங்களிப்பினையடைந்து இவரதுண்மை நிலைமையை யறியும்படி அவற்றை யுள்ளடக்கிக்கொண்டு மகனை யெடுத்தாச்சிமோந்து முதுகைத் தட்டி, அப்பா! குழந்தாய்! இவ்வுலகிற் பெருஞ்செல்வமும் பேறு பெற்றாய்! உனக்குச் சிவனருள் கிடைக்குங்காலமடுத்தது. இது வரையு முனக்குள்ளிருந்த கவலையை யாவரு மறியாத வண்ணமடக்கி வைத்திருந்தனையே ஆயினும் இனிக்கவலையற்று, உனக்காண்டவன் கனவிலே கடாக்ஷித்தபடியே நடத்தி நல்லருள் பெறுதி. ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன் பொறுமையோடுங் கேட்டிடுதி.

திருவெண்காடருக்குத்தாயார் சிவபூசைத் திறமுரைத்தது.

அதாவது, சிவபூசை செய்வதென்றால் எளிய காரியமல்ல. அரியவற்றுளெல்லாம் அரிது. சிவன், தேவரிற் பெரிய மூவராலு மற்றையாவராலும் இன்னதன்மையனென்று அறிவதற்கரியவன் என்றும், எல்

வர்க்கவொரானந்தத் தாயாயுள்ள வேதாகமமே இன்னம் அவன் நிலைகளைப் புரியாது மயங்குகின்றன. அன்றியும், அண்டப்பகுதிக ளெல்லாஞ் சிற்றணுவென்ன வுதிர்ந்துறைவளியிலே "கோட்டப்பெயர்க் குங்குழகன் - முழுவதும்படைப்போற் படைக்கும்பழையோன் - படைத் தவைகாப்போற் காக்குங்கடவுள் - காப்பவைகரப்போன் - கரப்பவை யுங்காக் கருத்துங்கடவுள் - திருத்தகும் அறுவகைச்சமயத்தறு வகையோர்க்கும் - வீடு பேறாய்நின்றவிண்ணோர் பகுதி - கேடம் புரை யுங்கிழவோன் - சொற்பதங்கடந்ததொல்லோன் - உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன் - கண்முதற்புலனாற்காட்சியுமில்லோன் - விண் முதற்பூதம்வெளிப்படவகுத்தோன்" அன்றியும், இவன், "திசைமு கன்சென்றுதேடினர்க்கொளித்தும் - முறையுளி போற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும் - ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத் - துற்றவர்வருந்த வுறைப்பவர்க்கொளித்தும் - இத்தந்திரத்திற் காண்டுமென்றிருந்தோ ர்க் - கத்தந்திரத்தி னவ்வயினொளித்தும் - முனிவறநோக்கி நனிவரக் கவ்வி - யாணெனத்தோன்றி யலியெனப்பெயர்ந்து - வாணுதற் பெண் ணென வொளித்துஞ் சேண்வயின் - ஐம்புலன்செலவிடுத் தருவரைதொ றும்போய்த் - துற்றவை துறந்த வெற்றுயிராக்கை - அருந்தவர் காட்சி யுட்டிருந்தவொளித்தும் - ஒன்றுண் டில்லையென்றறிவொளித்தும் - பண் டேபயிறொறு மின்றேபயிறொறும் - ஒளிக்குஞ்சோரனைக்கண்டனம் - ஆர்மினார்மி னாண்மலர்ப்பிணையலிற் - றாடளையிடுமின் - சுற்றுமின்சூழ் மின்றொடர்மின்விடேன்மின் - பற்றுமினென்றவர் பற்றுமுற்றொளித் தும் - தன்னேரில்லோன்றானே யானதன்மை" உணர்த்தவுணரப்படு மன்றி வேறுவகையான் முடியாதெனப் பெரியோர் யாவருஞ் சொல்லு கின்றார்கள். அஃதங்ஙனமாக.

நீயோ இன்னும் முலைப்பால் மணமாறு வாயினை யுடைய சிறுகுழ ந்தை; இரவில் நான் தழுவி யணைத்தகை யிறையே நழுவுமாயினும், தனித்திருக்கின்றேமென் றரண் டெழுந்து அழுகின்ற பருவத்தை யுடையவன்; பத்தி, வைராக்கியம், அறிவு, ஆசாரம் இவைகளி லொ ன்று குறைபடினுஞ் சிவபூசை முற்றுப்பெறாது. உலகத்தையெல்லாம் பெற்ற மாதாவாகிய பார்வதியாராலேயே அப்பூசை நிறைவேறுவது அரியதாம். அவர் செய்யும் சிவபூசையையே சோதிக்கும்படி முன்னே சிவபெருமான் கம்பாநதியைப் பெருகிவரச்செய்தனராம். இன்னமும்

பெரியோர்க ளதைச் சொல்லிச் சொல்லி வெந்துகின்றார்கள். மஹா தேவிக்கே யிவ்வகையானால் நாமெல்லாம் எவ்வளவு [illegible] [illegible] [illegible] எப்படியென்றால், ஸ்நானத்திற்கும் [illegible] ளது. அவ்வேதமெல்லாம், இருக்கு, யஜுசு, சாமம் என்று [illegible] படும். அதர்வணம் இவற்றுளடங்கும். [illegible] பொருளின்பமென்ற புருஷார்த்த [illegible] தவேதா அப்படி மஹாவேதம் சிறக்கது. [illegible] அவ்வேழுள்ளே நடுக்காண்டத்து நடுவேயுள்ளது ஸ்ரீருத்திரம் என்பவ திரம். அம்மந்திர நடுவேயுள்ளது அஞ்ச [illegible]. ஆகலால், "மந்திர [illegible] செந்தமிழ்மொழிய செம்மையேயதிபர்க்கு - [illegible] தும்" என்று மஹாவாக்கியம் இருக்கிறது [illegible] சாக்ஷாத்தியானம் செய்த மஹாமுனிவர்களை [illegible] படிப்பவர்களாம். [illegible] நித்திரை" இவைகளற்றவர்களுடன் [illegible]. இக் போக, சிவபூஜைக்குரிய திருமஞ்சனமலை, திருப்பள்ளித்தாமத்தி புட்பம், நிவேதனத்திரவியம் இவைகளைச் சுத்தமுள்ளவைகளாகக்கொ வதுமிகவருமை. ஏனென்றால், முன்னாளிலே சுத்தமானதீர்த்தம் வேண் டுமென்று மஹாரிஷிகளெல்லாம் பெருந்தவஞ்செய்த கதைகளொரு கோடி நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். சண்டேசுரப் பிள்ளையார் சுவாமி திருமஞ்சனத்திற்காகச் சேகரித்துவைத்த பாற்குடத்தில் பிதா கால் [illegible] முன்பே. அருச்சிப்பதற்குப் பழுதற்ற பத்திரபுட்பம் வேண்டியே [illegible] ழியில் சிவபூஜை செய்யவந்திருந்த தேவேந்திரன் ஸ்ரீ கயிலாசர் திருவ ருளால், அகஸ்தியமுனிவர் கமண்டலத்திலிருந்த [illegible] கொண்டுவந்திருந்த காவிரியாற்றை எப்பாடு பட்டுக்கொண்டுவந்தான். மடங்கிதழ், முடங்கல், வாடிவதங்குதல், மயிர்ச்சிக்குண்டல், முடங்கு காற்சிலம்பிக்கூடு, புழுக்கடி முதலிய பழுதுள்ளவைகளற்ற [illegible] பூசைக்காகவென்றெண்ணி, [illegible] [illegible] பறித்தல் அசக்கமென்றதாலிப்படிச் [illegible]

[illegible] விளக்கொளியாகநின்ற இருகாலந்தோறும் விளக்குவைத்துக்கெட்டிலே [illegible]ந்தாரும், [illegible] யார் கதைகளையும் விசாரிப்பாய். திருத்தொண்டர்களுடைய சிலாக்கியத்தைப்பற்றிய சரிதத்தால், இளையான்குடிமாறனார், நென்முளைத் தமுதாக்கியதும், அரி[illegible] காட்டிய [illegible] கொடுத்ததும், கோட்புலியார் சம்பாநெற்கோட்டை யழித்த உறவினரைத் தண்டித்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]மைபற்றித் தமது மகனை யறுத்தூட்டியதும் நீபலதரமுங் கேட்டிருக்கின்றாயே. அரசியற்ற கடமைக்கு கெலியக்கலயனாரும், கணம்புல்லரும், கலியனாரும், தமிழ்நந்தியடிகளுமேசான்று.

ஆதலால், அப்பெரியோர்களைப்போலத் திருமஞ்சனம் திருப்பள்ளித்தாமம் [illegible] தூபதீபங்களைச் சிரத்தைபோடு புனிதமாகவும் தக்கதாகவும் சேகரிப்பதென்று உன்னிளம் பருவத்திற்கு [illegible] உன்னிடத்தினேன். ஆனபடியால் உனக்கு இவ்விளம்பருவம்போய்க் குமாரப்பருவம் வந்தபோது உன் னெண்ணப்படி சிவபூசைசெய்ய முயல்வது தகுதியென்றார்.

அங்ஙனம், தாய்வாக்கியத்தினைக் கேட்ட திருவெண்காடர், [illegible] அன்னையை வலம்வந்து பணிந்து நின்று, தாயே! எனது சிறுவிண்ணப்பத்தினைக் கேட்பீராக. தேவரீர் கட்டளையிட்டவண்ணம், சிவன்பெரியோன் என்பதிலும் அரியோன் [illegible] எள்ளளவுஞ் சந்தேகமேயில்லை. அவ்விடயத்தில்லை [illegible] முறையிடுகின்றது. அன்றியும், இவ்வுலகம் [illegible] நாம் கண்டிருக்கின்றோம். ஆதலால், "[illegible]பிரியோன்" என்றும், "அளவறப்பதற்கு அரியவன் இமையவர்க்கு, அடியவர்க்கு எளியான்" என்றும் [illegible] பெரியோர் அனுக்கிரகித் திருக்கின்றனர். அன்றியும், "அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்பர் அறிவிலார் - அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலர் - அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின் - அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே" என்றும், "என்பே விறகா யிறைச்சி யறுத்திட்டுப் - பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும் - அன்போ டுருகி யகங்குழைவார்க்கன்றி - என்பொன் மணியினை யெய்தவொண்ணாதே" என்றும், "அன்பினுள் ளான்புறத் தானுடலாயுளான் - முன்பினுள்ளான் முனிவர்க்கும்பிரான

வன் - அன்பினுள்ளாகி யமரும் அரும்பொருள் - அன்பினுள்ளார்க்கே யணைதுணையாமே." என்றும் பெரியோர் மந்திரவாக்கியம் கூறியது. ஆகவே, "தாமொருகாலஞ் சயம்புவென்றேத்தினும் - வாமொருகாலம் வழித்துணையாய்நிற்கும் - தேமொருபாற்றிகழ் கொன்றையணிசிவன் - றாமொருவண்ணமெ னன்பினின்றானே" என்ற சிந்திப்பு, அச்சிவனருளா லென்னெஞ்சத்தி லுண்டாயிருக்கின்றது. அதுவுமன்றி, சிவபூசைசெய்வதற்குச் சாதியாவது, ஆச்சிரமமாவது, திரவியமாவது காரணமாவதில்லை, தேவர் முனிவரொழிய மானுடருள்ளே பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற நாற்சாதியாருள் யார்தான் பூசிக்கவில்லை. பிரமசாரி முதலியவர்களுள் யார் பூசியாதவர். தீண்டாத பஞ்சமர்த் திருமேனியடைந்த திருநாளைப்போவார் அருச்சியாதொழிந்தாரோ? மானதபூசை விடாதுசெய்தார். மானுடரிருக்கட்டும் பசு, புலி, யானை, நரி, குரங்கு, கருடன், வலியன், நாரை, ஆமை, பாம்பு, சிலந்தி, நண்டு, எறும்பு, முதலிய மிருகம், பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வனவுமாகிய சிற்றுயிரும் பூசித் ததற்பெற்றனவென்று கேள்விப்பட்டுள்ளோமே. இச்சிற்றுயிர்களுக்கெல்லாம் அன்புன்றி வேறு என்ன பொருளைக்கொண்டு பூசித்தன. பரிபூரணனை சிவனுக்கு யாஞ்செய்யுஞ் சுத்தியும் புனிதமும் எவ்வளவினவாம். "பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள்போல்விளங்கச் - செருப்புற்றசீரடிவாய்க்கலசமூனமுதம் - விருப்புற்றுவேடனார் சேடறியமெய்குளிர்ந்தங் - கருட்பெற்றுநின்றவா தோணோக்கமாடாமே" என்று இழிந்த கொலைபயிலும் வேடசாதியிற் பிறந்த கண்ணப்பதேவர், செருப்புக்காலால் நிருமாலியங்களைந்து, வாயெச்சிலோடு கலந்த நீரா லபிடேகமாட்டித் தாழ்ந்த வூனை முன்னே தாமெச்சிற்படுத்திச் சுவைபார்த்தூட்ட, அப்பூசைக்கு உவந்துண்டு பெருமானவர்க் காறுநாளில் அனுக்கிரகஞ் செய்து திருவடிநீழல்கொடுத்த பெருமையைப் புகழாத மந்திரங்களுண்டோ? சிலந்தி வாயெச்சினூலாற் பந்தலிழைத்துக் கோச்செங்கண்ணராகப் பிறந்து கதியடையவில்லையோ? கோயில்விளக்கு நெய்யைத் திருடப்போன எலிவால் அவ்விளக்கணையாமே தூண்டியதான் மாவலிச்சக்கரவர்த்தியாய் மூவுலகாண்ட கதை யறியாதாருண்டோ? முசுக்கலையாகிய குரங்கொன்று அன்பு பத்தி ஒன்று மறியாது வெறும் வில்வத்தழையைச் சாதியியற்கையாற் பறித்தெறிந்தும் மூவுலகும் மெச்சு முசுகுந்தனாகப் பிறந்து முத்திபெற்ற செய்தியை

பருவந்தானுண்டோ? பாலியன் சிறுவனென் றென்னைத் தடுக்கின்றீர். ஐயோ! சிவபூசைசெய்து, எல்லாரையுங் கொல்லுகின்ற எமனுடைய ஆயிலை வாங்கிய மார்க்கண்டேயமுனிவர் பாலரன்றி விருத்தரோ? உத்தானபாதராஜன் மகனான துருவன் மாற்றாந்தாய்க் கொடுமை சகியாது போய்ச் சிவபூசை செய்து அழியாத வுயர்ந்த பதம் பெற்றகாலம் பாலியமன்றிக் கிழவயதோ? நாரதமுனிவராலே தனக்கு இடி பயமுண்டென்று கேள்விப்பட்ட கிரகபதி என்னும் பிராமணகுமாரன் எழுவயதில் சிவபூசைசெய்து ஆண்டவன் திருவருளால் அக்கினிபதம் பெறவில்லையோ? வியாக்கிரபாத முனிவர் திருமகனான ஸ்ரீ உபமன்னியர் சுவாமியிடத்திற் பாற்கடல் பெற்றது எந்தக்கிழவயதிலென்று நினைக்கிறீர்? சிசுப்பருவத்திலல்லவா? சுகமுனிவர் கருவிலே தானே யோகமார்க்கத்தால் மானதபூசை செய்யவில்லையா? புலோமருடைய பெண் திருவயிற்றிலே சிவத்தியானத்துடனிருந்து வெளிவந்தபோது பூரணஞானமுடையவளாய் நாபிக்கொடி யறுப்பதன்முன்னே யாவரும் அதிசயிக்கும்படி தாயை யழைத்துச்சிவபூசைசெய்தற்குரிய திருமஞ்சனம்பத்திரம் புட்பமுதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டுவரும்படி சொல்லி வரவழைத்துப் பூசிக்கவில்லையா? அம்மணி! நீர் என்தேகந் தாங்காதென்று எண்ணித் தடைப்படுத்தவேண்டாம்; பிள்ளைகட்கு நன்மார்க்கம் போதித்து நல்வழியிற் செலுத்துவது தாய்தந்தையர் கடன்; தாங்கள்செய்த முன்றவப்பயனால் அந்தமக்கட்குத் தம்முயற்சியின்றி நல்ல புத்திபிறந்து நற்கருமஞ் செய்யத்தொடங்கினால் தடுப்பதுண்டோ? அம்மா! என்னைத் தடைப்படுத்துவது தக்க தல்லவென்று மீட்டும் பணிந்து நின்றார்.

அதுகண்ட அவ்வம்மையார் தம்முள்ளே பெருங்களிப்பினையடைந்தவராய்த் திருமகனைநோக்கி, ஐயா! உன்னெண்ணப்படியேயாக; ஆயினும், பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, மூர்த்திசுத்தி, என்னும் பஞ்சசுத்தியும் செய்தபினன்றிச் சிவபூசை செய்யலாகாது. அப்பஞ்சசுத்தி செய்வதற்கு மந்திரநாயகமாயுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் சித்தியா யிருக்கவேண்டும். ஆதலால், முதலில் சமயதீக்ஷைபெற்று, எவ்வளவு தினமானாலும் அதமபக்ஷம் ஒருவருடகாலமாயினும் பஞ்சதருமத்தோடு தினம் பன்னீராயிரவுருவாகச்செபித்தால் மந்திரசித்தி யுண்டாம். அப்பால் சுவாமியைப் பூசிக்கத்தக்க தரம்வரும். இப்படி வே

தாகமங்கள் விதித்தன. பஞ்சாக்ஷரஜபமாவது, விபூதிதாரணம், உருத்தி ராக்ஷதாரணம், ஸ்ரீருத்திராத்தியாய பாராயணம், லிங்கார்ச்சனம், சிவநை வேதனப் பிரசாதங் கொள்ளல் என்பனவைகளாம். இவற்றுள் மாதர் களுக்கு ஸ்ரீருத்திர பாராயணம் கூடாது. ஆனாலும், அந்த உருத்திரத் தின் இதயமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தியானம் கூடும். இதை பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் மகேசுரர் சதாசிவமூர்த்திகளும் தியானித் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மஹாமாதாவாகிய உமாதேவி, ஸ்கந்தர், கண ராஜர், நந்தி, பிருங்கி, பிங்கிருடி, வாணர், பாணுகம்பாதிபிரமதக ணநாதர்களும், இந்திரன்முதலிய உலகபாலகர், வசு, உருத்திரர், ஆதித்தர், மருத்துக்களுமாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவரும், முனி வரும், அசுரரும், யக்ஷரும், சித்தரும், கருடரும், காந்தருவரும், வித்தி யாதரரும், கின்னரரும், கிம்புருடரும், குஹ்யகருமாகிய மற்றெல்லாக் கணங்களும் நித்தமும் தியானிக்கின்றார்கள். இதுமந்திரசித்தி ஒன் றைத்தான்கொடுக்குமென்று நினையற்க. "துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும், நெஞ்சகநைந்து நினைமின்னாடொறும். வஞ்சகமற்றடிவாழ் த்தவந்தகூற், றஞ்சவுதைத்தனவஞ்செழுத்துமே" என வருவனவற்றிலும் அது முபாயமுமிதுவென்று விதித்திருக்கின்றது. இப்படியே பின்னும். "சொற் றுணைவேதியன்சோதிவானவன் - பொற்றுணைத்திருந்தடி பொருந்தக்கை தொழக் - கற்றுணைப்பூட்டியோர் கடலிற்பாய்ச்சினும் - நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே" என்றனுபவமந்திரவாக்கியமுமுண்டு. கல்லோடுநம் மைக்கட்டிக்கடலிலிட்டாலும் அவ்வைந்தெழுத்தைக்கொண்டுபிழைக் கலாம். "நானேயோதவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்" என்று அடிகள் அருளப்பாடிருந்தால்வேறென்னசொல்லலாம். "ஓதிய நம்மலமெல்லாமொழித்திட்டன்னாதி நினைவிட்டுவைத்த நாட்டத்தியாற் றில்சிவஞானயோகமேசித்திக்கும் - நாதந்தசிவாயமென்றுமென்னை யே" எனவும், "நமவென்னு நாமத்தை நாவிலொடுக்கி - சிவவென்னு நாமத்தைச்சிந்தையேற்றி - பவமதுநீங்கும் பரிசுமதன்றால் அவமது தீரு மறுபிறப்பன்றே" என்றது திருமந்திரம். இதனைச் சித்திபெற் றோர் சரித்திரங்களெவ்வளவென்று கூறுவேன். அக்கதைகளைக்கூறாத் புராணமில்லை. ஆதலால், நீயும் நல்ல குருவினிடத்தில் அப்பஞ்சாக்ஷர த்தை உபதேசமுறையிற்பெற்றுச் சில்காலம்அதனையனுட்டித்துப்பின் சிவபூசை செய்கவென்று கூறினார். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இவர்களன்றோ தாயும் பிள்ளையுமென்று சொல்லுதற்குத் தகுதியான

வர்கள். இப்படிப்பட்ட அறிவும் துணிவும் யாருக்குண்டாம். இவர்கள் சரித்திரங்கேட்பதே நமக்குப் பெரிய விசயமாம்.

திருவெண்காடர் சிவபூசைசெய்வதற்குத் தாயாரிடத்தில் விடைபெறுதல்.

கேளும் முனிவர்களே! அப்பால் பெற்ற அன்னையார் சொல்லிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட திருவெண்காடர் அத்தாயார் திருமுகநோக்கி அம்மணீ! தேவரீர் கூறியவெல்லாஞ்சத்தியமே! ஆயினும் வேதாகமம் சிவபூசைக்குக் காலவரையறுத்தது, கேவலம் பிரதிகாரிகளாகிய ஆயற் சைவர்களுக்கன்றிச் சாதிகாரிகளாகிய சுத்தசைவர்களுக்கும் மரணபயங் கொண்ட பிறர்களுக்கு மல்லவென்பது தேவரீருக்கே தெரிந்த விடயம். நீரும் உமது மனவருத்தம் பாராட்டாமலிருக்கவே சுத்தசைவர்கள். அன்றியும் ஆன்மார்த்த சிவபூசைமுறைகளைப்பற்றியாக முற்றத் துவேமாறுபாடு பண்ணினர்கள். உங்கள் சாப்பிணிப்பிறந்த நான் இப்போது சைவனாய் அர்ச்சகனாயிருந்தாலும் தேகம் நிலையல்லவே "அன்றறிவோமென்னாதறஞ்செய்க மற்றது, பொன்றுங்காற்பொன்றாத்துணை" என்ற நாயனார் திருவாக்கையிருக்கின்றதால் காலம் விரைக் கழிக்கலாகாதென்ற பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனாயிருக்கின்றேன். இந்தவையத்தில் ஆத்மலாபமடைந்தவர்களெல்லாம் சிவபூசையாலன்றோ பேறடைந்தார்களென்று எல்லாப் பெரியோராலும் நாங்களாயுங் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலால், இன்னம் என்னை பிள்ளைப்பிரசங்கத்தால் மனதிலே சோகிப்பதற்கு முயலாமல், பெற்றுவளர்த்த கருணையோடு என்னை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். இனிமேலுனக்கபோதென்று பலமுறைநமஸ்காரஞ்செய்து மீட்டுஞ் சொல்லுகின்றார்.

அம்மணீ! மற்றொரு செய்தி கேளும், முன்னொரு காலத்தில் சிவனுகிர யமதருமராஜன், நரகவாசிகளை விசாரித்து வருகையில், அவருட் சிலர் தீவாய் நரகில் விழுந்து கண்வெந்து, முகந்தீந்து, உடம்பெல்லாங் கொளுந்துண்டு, நாவறந்து தாகசோரப்பட்டு அடிக்கடி மயங்குவதும் தெளிவதுமாயிருந்தார்கள். சிலர் கர்வாளைபபு மயமான நரகில் கண்பெயரக் காது துருவுண்டு நாவறப்பட்டுப் பற்றகர்ந்து உடம்பெல்லாங் குத்துண்டு புண்பட்டுச் சீழும்புண்ணீருமொழுகப் புழுக்கள் சோரத் துடிதுடித்துக் குடர் நடுங்கப் பயத்தான் மூர்ச்சிப்

பதும் அறுந்து பொழுந்திருப்பதுமாக விருந்தார்கள். சிலர் பெரிருட் டறையில் ஒருவர்க்கொருவர் தலையோடு தலைதாக்கித் தோள் துடை கால் முதலிய உறுப்புக்களொன்றோடொன்று தாக்கி முறிந்துஞ் சிதைந்தும் தகர்ந்தும் கைகளும், வழிதெரியாது குழிவிழுந்தும், மேடுமுட்டியும், சேறுபாய்ந்தும், பரன்முள்ளிற்புரண்டும், சுவரின் மோதியும் சோர்ந்தலைந் தவித்திருந்தனர். சிலர் மலம்பூழ் முதலியவற்றை யருந்தியபோதிலும் பசி தணியாது நடப்பதற்கு வருந்தி யதைபதைத்துச் சோர்ந்து கிடந்தனர். சிலர் பலபல நோய் நலிக்கவுய ரிப்பாரின்றிப் பாம்பு தேள் முதலிய விஷஜந்துக்கள் வருத்த கொசு மூட்டை பேன் முதலியவைகளை விலைசயுற்றுக் கணமேனும் இளைப்பாறுதற்கிடமின்றிப் புரண்டு வருந்தியும் அந்தோ ! அப்பா ! அம்மா! ஐயோ ! என்று பேரிரைச்சலிட்டுத் தலையடித்துக்கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனம் அந்நரக பேதங்களில் வருந்துகின்ற வருத்தத்தினை செவியால் கேட்பதற்கும், வாயால் எடுத்துக் கூறுவதற்கும், கண்ணால் காண்பதற்கும் அந்த தண்டகர்த்தாவாகிய கூற்றுவனுக்கே சகியாமல், உடனே சித்திரகுப்தனுங் கணக்கைப்பார்த்து யமனால் வருவித்த இவர்கள் என்ன தீவினை செய்தாரென வினவ செப்பினர்; இத்துன்பத்தினை எவ்வளவு காலமாக அனுபவிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு எப்போது விமோசனம். ஐயோ! எனக்கே பார்க்கவுங் கேட்கவும் சகியாமற் பரிதாபத்தை விளைக்கின்றதே! வினை கொடிது கொடிது. ஆ! ஆ! இதோ இவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அத்துன்ப முழுவதும் நானே படுவேனாயினேன், ஆதலால், நீங்களிவர்கள் குறைக்கேட்பார்த்து வருந்துவோரின்க என்று கூறக்கேட்ட, அக்கணக்கரும் வந்தித்து அவர்கள் வினைப் பெருக்காராய்ந்துரைப்பாராயினர். கேளும்! தரும ராஜனே ! அந்தத்தீவாய் நரகத்து வருந்துவோர்கள், நல்ல கல்விப் பொருள் செல்வப் பொருளிவற்றினைத் தேடியும், அதுகொண்டு சில பூஜை கொடுத்தோ தானம் திருப்பணி யிவற்றைச் செய்யாமலும் சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்யாமலு மிருந்து தம்வாழ்நாள் முழுவதும் உண்டும் உடுத்தும் பூண்டும் களித்தும் வீணே கழித்த பாவியர்கள். பக்கத்தில் சிலர் கொள்ளால் எடுத்துப் படுகின்றவர்களை வெளியில் சில நிலைக குதித்தைக் கீழ்ப்படி நிறைதொய்கின்ற பாதகர்களோடு நண்புகொண்டும், வைவதஷணையைக் கேட்டு மனம்பொறுத்தும் அத் துஷணைசெய்யும் அவர்களொடு பழகியும், மருவியும், அவர்கள் தங்கு

டத்திருந்தும், அவர்களை புறவாகக்கொண்டும், அவர்களைப் பார்த்தும் அவர்களோடு விழைந்து பேசியும் வயிறுவளர்த்துத் திரிந்த மகாபாவிகள். இருட்டறை கிடந்த கொடியோர், வேதம், ஆகமம், புராணம் மிருதி முதலிய கலைகளை நன்கோதி புணர்ந்தும் அவற்றினுண்மை யுணராது, மாயைவசப்பட்டு ஆணவத்தாலேத் தருக்கித்து, உண்மை பொருள்களைத் தெரிந்துகொண்ட வழியும் கல்வி முதலிய செருக்கால் விழுந்துற்றவாரிக் சிவநிந்தை செய்து சைவதூஷணக்குச் சிறிதும் வாய்கூசாது! "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகி யெங்ஙன். மாதொருபாகனாரும் வருவர் மற்றைத் தெய்வங்கள், வேதனைப் படும் இறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யும், ஆதலா லிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே" என்றவுண்மையைக் குருமுகத்தாலறியாது, பேதைமையினால் அறிவுமயங்கி. என்தெய்வம் உன்தெய்வம் என்று பேசித்தும்; பெரிது சிறிது என்று தருக்க வாதங்கள் செய்தும், கொடுவினை விளைத்து வாழ்நாள் வீணாகச் சிவனருள்வேண்டுமென்ப கோடிகளைப் பெருக்கிக் கொன்று மருண்டு, சிவனடியார்களைப் பிழை கூறி புழுங்கு பெரும்பாவிகளாம். மலம் புழுக்களைப் புசித்துப் பசியால் வருந்துந் தீயோர், கடவுளில்லை, முத்தியில்லை, சொர்க்க நரகமில்லை, அறம்பாவமில்லை, அன்பாவென்ப தொன்றில்லை, இவ்வுடம்பினையோம் புலகே பொருளென்று "எவ்வுயிரு மீசன் சந்நிதியேயாகும்" என்றபடி சிவன் கோயிலென்று வேதாகமங்களாற் கூறப்பட்டுள்ள பலவுயிர்களையும் கொன்று அவற்றின் ஊனைத்தின்றழலும் கொடியராயினோரும், நோயாலும் விஷ செந்துக்களாலும் வருந்துகின்ற பேதையர், "தானலாதுலக மில்லைச் சகமலாதடிமையில்லை" என்ற தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்தின் ஆணையைக் கடைப்பிடித்து, எல்லாவுயிர்களும் பரமேசுவர னடிமையாதலால் முற்றுக்கும் அடிமை என்று அடிமைத்திறஞ்செய்ய வறியாமற்போனாலும், அதிகார பேதம் நோக்கி "மாலறநேய மலிந்தவர்வேடமும், ஆலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே" என்றதனையாவது கடைப்பிடித்துப் பத்திசெய்யாமல் சிவகாருணியம், பற்றறுதி, கடவுட்பத்தி, மெய்யுணர்வும் அமைந்திருந்தவை கண்ணாரக் கண்டும் காதாரக்கேட்டும், அழுக்காறு காரணமாக நல்லடியார்களுக்கும், சிவாலயங்களுக்கும் பலதீங்குகளை விளைவித்துப் பெரியோர் மனம் வருந்தும்படியான தீமைகளைத் தாமேசெய்தும் பிறரைக்கொண்டு செய்வித்தும் செய்வார்க்குத் துணையாகியும் இருந்து வாழ்நாளைக்

கழித்த இழிந்த பிறப்பினராம். கேளும் காலநாதனே! இவர்கள் எப்போது இந்நரகில் வந்தாரெனில் நாமறிந்தபடியல்ல, முன்னெந்தகற்பமோ தெரியவில்லை. இக்கணக்கு எங்களாலெழுதப்படுவதல்ல. தருமதேவதையா லெழுதப்படுவது. அது என்றும் நித்தமாயுள்ளதாதலால் இவ்வுண்மை அத்தருமதேவதைக்கே தெரியும். இவர்களுக்கிந்த நரகவேதனை யொழிவுகாலம் இக்கணக்கில் வெளிப்பட்டதன்று. ஆனால்கற்பாந்த விமோசனம் என்றிருக்கிறது. அது எந்த கற்பாந்தமோ வென்று சொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி யுடல்பதற நாக்குழற வஞ்சியோடி யப்பாவிகளைப் பார்த்ததோடம் பரிகாரமாம்படி சிவத்தியானம் செய்யலாயினர் என்று ஆகமங்களுள் சிவநிந்தை செய்வா ரிழிவுகூறுங் கண்டங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவபூசையாகிய பெருந்தவம் எளிதிற்கிடைப்பதல்ல. தாயே! அதுவும், "தவமுந்தவமுடையார்க் காகுமவமதனை, யஃதிலார்மேற்கொள்வது" என்று பெரியோ ராணையிட்டிருப்பதால் சித்திப்பது அருமையே. ஆதலால் முன்செய்தவக்குறையா லித்தனைகாலம்வீணே போய்விட்டது. "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே" என்றது தமிழ்வேதமாதலால் போனநாள் யமனுடைய நாளாகப்போயினும் இனியுள்ள நாளாவது நம்முடைய நாளாகும்படி சிவபூசை செய்வோமே. சிலர் சிவபூசை மோக்ஷத்தையன்றோதருவது அதனைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்வோம், இப்போது நன்றாய்ப் பொருளைத் தேடி யுண்டுடுத்துப் பூண்டு இம்மைச் சுகத்தை யனுபவித்தொழிப்போமென்று, காலைதொட்டு மாலையளவுங்கடாப்போ லுழைத்தும் உழைப்புக்குத் தக்க கூலிபெறாது அரிதே சிறிது பெற்றுவந்து, அச்சிறிதுந் தங்குடும்பப் பாதுகாப்புக்கே பற்றாது "துப்புரவில்லார்துவரத் துறவாமை, யுப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று" என்ற பெரியோர் வாக்கியத்தை நினைத்து நினைத்து இரவெல்லாம் உறக்கமின்றி வருந்திக்கிடந்து விடிந்தளவில் வேம்புதின்னும் புழுப்போல வினைவசத்தராய் மயங்கி மீட்டும் பழையபடி உழைத்து வருந்துவர். அந்தோ! அது அவர் முன் சிவபூசை செய்யாதகுறை. "இலர்பலராகிய காரணநோற்பார், சிலர் பலர் நோலாதவர்" என்றபெரியர் வாக்கியம் வீண்போமோ? அப்படிக்கின்றி சென்மாந்தரத்தில் நீங்கள் நல்ல சிவபூசைசெய்திருந்தபடியால், இப்போது உங்களுக்குக் குறைவற்ற செல்வம் ஆண்டவன் அனுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் உங்கள் வயிற்றிய்

பிறந்த அடியேனும் இன்னும் மேலான செல்வத்தைப் பெற முயற்சி செய்ய விரும்புகின்றேன், அம்மே! இதற்கு நீர் தடைபுரிவது தருமமோ! தகுதியோ! மக்களுக்கு ஆக்கம் தேடுவதன்றோ பெற்றோர் கடன். ஆதலால் இனிமறுத்துத்தேவரீர் ஏதேனு மொன்றுகூறுவதாயிருந்தாலு மென்யாக்கை நீங்கும்போலும் என்று அஞ்சலி செய்து நின்றார். அப்போது, ஞானகலாம் பையாகிய அவ்வுத்தமத்தாயாரானவர், மகனார் வார்த்தைகேட்டு வியப்பும் பேரானந்தமு மடைந்து, இவனுக்கு இவன்றாத்தின் மேம்பட்ட அறிவு நேர்ந்தது பூர்வபுண்ணியமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவன் கொண்ட கருத்து இவனளவிற் பலனுவதன்றி, "மூவேழ்சுற்றமுரணுறு நரகிடை யாழாமேயருளரசே போற்றி" என்ற மந்திர மொழிப்படி பெற்ற தாய்தந்தையளவுமேயன்றி யவர் முன்னோர் மூவேழு காலுக்கும் பெரும்பேறாகத் தக்கதேயாம். எந்த குலத்தில் எவனுக்கு ஈசுரபத்தி, அறிவு, ஒழுக்கம், சீவகாருணியம் சிறந்திருக்கின்றவோ அக்குலந்தான் பெரியதென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அச்சைவன்பிறப்பே யுயர்பிறப்பு. அவன்றான் உலகத்திற் பிறந்தவன். சாகாமனிதனுமவனே ஆதலால், இவன் கனவு கண்டதிற் பழுதின்று. உண்மையே இனி நாம் தடைசொல்வது தகுதி யல்லவென்று துணிவுற்று, மைந்தர்திருமுகநோக்கி, ஐய! வெண்காட! அஞ்சற்க! கவலற்க! உன்கனவின் வண்ணம் திருவெண்காட்டினையடைந்து, செய்கடன் முடித்துச் சிவதரிசனஞ் செய்து உன்னாசிரியன் வருமளவும் காத்திருக்கக் கடவையாகவென் றருளிச்செய்தார் அப்போது, அவர்கலி விடிந்தாற்போலும் போதுவிடிந்தது. சூரியனுமுதயமாயினன்.

திருவெண்காடர் ஆசிரியரைநாடித் திருவெண்காடு சேர்தல்.

உடனே ஞானகலையம்மையார் எழுந்திருந்து காலைச்செய்கடன் கழித்து, சகலகலைகளு முணர்ந்த பெரியரைத் தருவித்து அருச்சித்து பசரித்து, அவர்களுக்குத் தம்மகனார் கனவைக்கூறக் கேட்ட அச்சான்றோர் அதிக ஆச்சரியமும் களிப்புமடைந்து, அவ்வம்மையாரை நோக்கி, அம்மே! உமது புதல்வர் சாதாரணமான மானுடதேகியல்ல ஏதோ காரணதேகியாயிருக்கவேண்டும் பெருந்தேவர்க்குமரிய சிவனருள் இச்சிறுவயதில் வருந்தாது பெற்றனர். இவர் மகவும் அல்ல. பெரியரிற்பெரியர். ஆதலால் இவர் கருத்தின்வண்ண மிசைவிப்பதே கடனென்றார்கள். அப்போது செய்கடன் முடித்திருந்த வெண்காடனார்,

உடனேதம்மருமைத் தாயாரைத் திருவெண்காட்டுக்குப் போகும்படி முன் செலுத்திப் பின்னே சிவார்ச்சனைக்குரிய திரவியங்களோடு தாமும் அங்கிருந்த சிவநேசப்பெரியோருமாகப் புறப்பட்டுச்சென்று திருவெண்கா டென்னும் அத்தெய்வத்திருப்பதியையடைந்து, காவேரி சங்கமுகத்துறையினீராடி விபூதி உருத்திரசாதனமணிந்து உள்ளன்பு மிகச் சென்று சங்கமேச்சுரரை விதிமுறையே தரிசித்து வணங்கி அடியார்களைப் பூசித்து அவர்கள் வெறுக்கும்படி வேண்டுவனவற்றைக்கொடுத் துபசரித்து, அவர்கள் இன்முகத்தையும் அருளப்பாட்டையும்பெற்று மாடவீதிவலம்வந்து ஆலயத்தையடைந்து கோபுரவாயிலைப்பணிந்து சென்று முக்குளநீரிற் சங்கற்பவினைசெய்து மூழ்கிப் பலதானங்களையுஞ் செய்து பட்டுடுத்துத் திருவெண்ணி றுத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, சிரம் கண்டம் மார்பு தோள் முன்கையிலும் விதிப்படி உருத்திரசாதனமும் புனைந்து சிவத்தியானத்தோடும் சைவவேதியர்கள் புடைசூழக் கோயிலுட் புகுந்து வலம்வந்து கணபதி சந்நிதிசென்று விசேடமாகத் திருமஞ்சனம் செய்வித்து பத்திர புட்பங்களாலும் அறுகாலும் அருச்சித்து, இலட்டுக முதலிய அபூபவர்க்கங்களும், அவல், கடலை, பொரி, எள், கரும்பு வாழை, தெங்கு முதலிய பலவகைகளும் வைத்து நிவேதித்துத் தூபதீபாராதனைகளை நடத்தி வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணி நிர்விக்கினமுண்டாம்படிப் பிரார்த்தித்து அருள்விடைபெற்று, சிவனடியார்கள் பந்துக்கள் தாய்முதலியவர்களோடு சிவசந்நிதானத்திற்குவந்து திருநந்தியைப்பணிந்து சென்று அவ்வாறே சுவாமிகளையும்மஹாதேவியாரையும் அருச்சித்துப்பணிந்து ஆசிரியர் வரவுநோக்கி நின்றனர்.

அப்போது அங்கே யிவர் கனவு நனவாகக் கோடிமன்மதரும் வெட்கப்படும்படி, முருகப்பிள்ளையார் தமது ஷண்முகங்களையுங்கரந்தோர் வடிவெடுத்தாற்போலும் அழகிய திருமேனியுடையராய்ச்சடைமுடி விளங்க, அரையின் முஞ்சிப்புல்லரைஞாணும் மார்பில் முப்புரி நூலும் மான்றோலும் பிரகாசஞ்செய்ய, விபூதி உருத்திரசாதன முழுவதும் பேரழகுசெய்ய, வேதாகமம் முதலிய கலைகளை முற்றுமுணர்ந்த தன்மை வெளிப்பட, வேதமந்திர பாராயணஞ்செய்யு நாவினராய்ச் சைவவேதியப் பிரமசாரியொருவர் வந்து திருவெண்காட்டுப் பிள்ளையார் எங்கே யெங்கே யென்றங்கிருந்தவர்களை வினவிக்கொண்டே ஆலயத்துள்ளே பிரவேசித்தார். பிரவேசித்தவளவில் அங்கிருந்த அந்த

னை யுமவரும் கண்டு, போன்றும், பெருவியப்புமுடையரா யெதிர்சென்று, ஐயரே! நீவிர் எங்கு நின்று மெழுந்தருளுகின்றீர், திருவெண்காடரைத் தேடுகின்றீர் யாது காரணம் என்று வினவ, அப்பழையவர் முகமலர்ந்து, அந்தப் பிரமசாரிகளைத் தயவுடன் நோக்கி, ஐயரே! நீவிர் அறியலாகாத தொன்றுமில்லை; அன்றியும், எம் வரவை முற்றும், சிறுவராகிய திருவெண்காடரைப் பாராட்டத் தனியில் தெரிந்துகொள்ளலாமே யென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், எதிரே அப்பிள்ளையார், தம் அன்னையாகிய ஞானகலை அம்மையாரோடு, சிவபெருமான் திருமஞ்சனம் அருச்சனை முதலியவற்றிற்குரிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டுவருதலைக்கண்டு, அவர் முகக்குறி, தேகவளம், செயலின்றிருத்தம், ஒழுக்கமுதலியவற்றாலே யிவர்தாம் வெண்காடரென்று அறிந்து அவர் தம்மைப் பார்த்து மகிழ்வொடு பின்முகங்காட்டி மாதுரியமான சொல்லால், ஓ திருவெண்காடா! உன்னைப் பார்க்கவேண்டி யென்றும் விருப்பத்தோடே வந்துள்ளோம். உன்னெண்ண முழுவதும் யாமறிந்துள்ளோம். அதற்குத் தக்க செவ்வியே ஈதாயிருக்கின்றது என்று சொல்லி எதிர்நின்றனர்.

திருவெண்காடர் குருதரிசனஞ் செய்தல்.

அவ்வளவில், அத்திருவெண்காடர் அக்கோலமுற்றநோக்கி அவர் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, யாம் கனவிற்கண்டபடி, எம்மையாள வெழுந்தருளிய சற்குருநாதரிவரோ; எம்பெருமான் கனவிலே முன்னிருந்த பரமகுரு இவ்வண்ணமே முதியவரோ? என்றெண்ணி, ஆராவமுதம் அன்பொழிவிடக்கண்களில் ஆனந்தநீர் பெருகநெக்குருகி, உடல் புளகம் போர்ப்ப நெடுஞ்சாணாக அடியற்ற மரம்போல அவர் திருவடிகளில் விழுந்து பன்முறை அட்டாங்க பஞ்சாங்க விதியால் வணங்கிச்சொல்வகை யறியாது சொற்குழறத் தேம்பித்தேம்பி, எம்முடையாய்! எம்பெருமானே! தேவரீரைக்காணப்பெற்றேன்? என்னு நோக்கேன்? என்செய்வேன்? எம்மவர் நல்லோர்; பிழைத்தனர்; யானுமுய்ந்தேன் உய்ந்தேன். இனி யென்னையு மென்னுடைமையையும் தேவரீர்க்குரிய வாக்கிக்கொண்டு, என்னை யென்செய்யத் திருவுள்ளமோ அதனைச் செய்தருளுக. அழிந்த இராவிலே யான் கண்ட கனவு நனவாயிற்றே! என்னையாளே! உமக்கு யான் அடிமையானேன் என்று மீட்டும் பணிந்தார்.

அப்போது, அவ்வாசிரிய முனி அவரன்புக்குருகி மனங்களித்து அவரை முற்ற நோக்கிச்சொல்லுவார், ஐய! யாமிருப்பது வியாக்கிர

புரம். நேற்றிரவு இங்கு வந்தோம். எமது கனவின் கண்ணே சைவ வேதிய ரொருவர் வந்து நாளையுதயகாலையில் சுவேதாரணிய மஹாக்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்வாயாயின், அங்கே திருவெண்காடன் என்னும் பெயரையுடைய ஆறுவயதுள்ள சிறுவனொருவன் தாயும் சிவனடியவர்களும் புடைசூழவந்திருப்பன், அவனுக்குச் சைவதீக்ஷைசெய்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைக் கிரமப்படி யுபதேசித்து, இந்த சம்புடத்தை அவனிடத்தில் கொடுப்பாயாக. இதனுள்ளே, பூர்வசன்மத்தில் அவன் பூசித்த ஆன்மார்த்த மாகிய சிவலிங்கமூர்த்தியிருக்கின்றது. இச்சம்புடம் திறந்து பார்க்கத் தேவராலும் முடியாது. அவன் கைப்பட்டாலுடனே திறக்கும். ஆகையால், இதையவனிடத்திற்கொடுத்து, பூசைவிதியையுமுணர்த்தி யோர்மண்டலங்காறு மவனுடனீயு மிருத்தி யென்று விதித்தார். அப்போது, அவரை யான் நோக்கி, நீர் யார் எங்கிருப்பதென்று வினவினேன். அதற்கவர், "யாமெங்கு மிருப்போமாயினும் இப்போது, சிவைமாதேவியின் இதயகமலத்து வெளிப்பட்ட மத்தியார்ச்சுனமென்னும் இடைமருதில் வசிப்போம். யாமோரேகன்" என்று சொல்லி மறைந்தனர் அப்பா! திருவெண்காட! உன் பொருட்டால், படைத்தற்றொழிலுங் காத்தற்றொழிலுஞ்செய்யும் இருபெருந் தேவராலுங் காணரிய பெரியபெருமான் எனக்கும் எளியராய் வந்தருளினர் என்று சொல்லியாவரும் பார்த்ததிசயிக்கும்படி பட்டுப் பரிவட்டஞ்சாத்தி மூடி வைத்திருந்த சம்புடத்தை ஒரு வுயர்ந்த பீடத்தின்மே லெழுந்தருளப்பண்ணி மேலே மூடியிருந்த கவுசனையை வாங்கினார். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் யாவரும் அதிக காந்தியுள்ள பொன்னாலாகிய வச்சம்புடக் கோயிலைக்கண்டுலகந்தோன்றாது பிரமைகொண்டவர்களாயினார்கள். திருவெண்காடரோ, அக்கோயில் வயத்தராய்க்காந்தம்பற்றிய இரும்புபோ லொன்றுந் தோற்றமின்றித் தம்மை மறந்து தறிபோல் அசையாது நின்று பின்னொருவாறு சிறிது தெளிவு வந்தவுடனே, குருவின் றிருவடிகளிலே பலமுறை பணிந்து பொன்மாரியோடு இன்பக்கண்ணீர் மாரியுஞ் சொரிந்து துதித்து நின்றார்.

கேளும் முனிவர்களே! சிவஜாலத்தை யாரறியவல்லவர்கள். வேதாகமங்களே அறியாவானால் அரியயனிந்திரன் முதலிய தேவர்களோ அறியவல்லவர்கள் என்றுசொல்ல, முனிவர்கள் வியப்படைந்துமேல் நடந்தகதைவினவ வுபமன்னியர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருவெண்காடர் சிவதீக்ஷைபெற்றது.

முனிவர்களே! பின்பு, அப்பிரமசாரியராய் வந்த தேசிகோத்தமன், மாணுக்கராகிய திருவெண்காடரது அதிதீவரத்தை யறிந்து, அங்கிருந்த சிவநேசர்களாகிய அந்தணர்களது அனுஞ்ஞையைப்பெற்றவராய் அம்மறையவர் கூட்டத்துடன் திருவெண்காடரையும் அழைத்துச் சென்று காவிரிக்கரையடைந்து சைவதீக்ஷா சங்கற்பம் சொல்லி மீட்டும் ஸ்நானம் செய்வித்து, முக்குள நீரிலும் முழுகப்பண்ணி விதிப்படி திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கமணிவித்துச் சிவசன்னிதியிலழைத்துச் சென்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்துப் பின்பு, சைவசம்புடத்தை யெழுந்தருளச்செய்து அவ்வாசிரியன் அதன் மகிமையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அங்கிருந்த அந்தணரொவ்வொருவரையு மழைத்து அதைத் திறக்கும்படி யேவுதலும், அவர்கள் ஒவ்வொருவருஞ் சென்று தங்களாலியன்றமட்டில் திறக்க முயன்றும் திறவாததாகக் கண்டு மனஞ் சோர்ந்தாற்போலக் கையுஞ் சோர்ந்து நின்றார்கள். அப்பால் சுத்த கிரியாதீக்ஷா குருவாய் வந்த வேதியர்குலமணி திருவெண்காடரை நோக்கி திருவெண்காட்டைய! நீ சென்று திறப்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்ற, அவரும் அவ்வாசிரியராணை தலைமேற்கொண்டு சென்று, வெண்காடுடையாரையும் அவரிடம் பிரியாப்பிரமவித்தியா நாயகியையும் பணிந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தியானத்தோடு அப்பெட்டகக் கோயிலை வலம் வந்து பணிந்து தமது திருக்கரத்தாலக் கோயிற் காப்பினைத் தொட்டார் அவ்வளவில்; அக்கதவந்திருக்காப்பவிழ்ந்து திறப்புற்றது. அதில் கோடி சூரியர் உதயமாயினும்போலும் பேரொளியவாய்க் கண்டவர்கண்ணையும் மனத்தையுங் கவரத்தக்க வழகினவாய்ச் சிவலிங்கமூர்த்தியொன்றும், விநாயகமூர்த்தியொன்றும் தெய்வமந்தாரப்பூக்களால் பூசிக்கப்பட்டிருந்தன. அக்காட்சியைக் கண்ட யாவரும் பெருவியப்புமானந்தமுமடைந்து, இம்மூர்த்தம் மாணிக்க மூர்த்தமோ? நவமணி குயின்றவோ! கடவுண் மணியாலியன்றவோ? முன் அடிமுடி தேடுவார் காணவெழுந்த சோதிப்பிழம்போ, இந்நிலவுலகத்தவோ? தேவருலகத்தவோ? கைலையகத்தவோ? என்று ஐயமுற்றுத் தம்வாயில் வந்தவாறுதுதித்துத் திருவெண்காடர் தவத்தையும் அவர் பெற்றுக்கொண்ட பேற்றினையும் குறித்து மிகப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

பின்பு, பிரமசாரியாக வந்த ஆசிரியர், மாணுக்கனை நோக்கி ஐயா? இன்றுநற்றினமாதலால், உன்னுடைய ஆன்மார்த்தத்தினைப் பூசிக்கக் கடவை. இப்பூசை செய்வதற்கு முன் இத்திருவெண்காடுடைய நாயகனையும், உலகெலா மீன்ற ஞானவித்தை முதல்வியாகிய பெருமாட்டியையும் விதிமுறையே பூசை செய்வித்திடுக. நீ முன்னே முயன்ற புண்ணியம் மிகப் பெரிதுகண்டாய். அதனாலன்றோ? இன்று ஆவணித் திங்களும், திங்கட்கிழமையும், ஓணமும், பதின்மூன்ருநாளும் கூடிய மஹாப்பிரதோஷகாலம்வாய்த்தது. இதில்விதிப்படி பிரதோஷகாலத்தில் மஹந்யாச பூர்வமாய் ஸ்ரீருத்துராபிஷேகஞ் செய்விப்பது சிறந்ததென்று வேதாகமங்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிவபூசையைச்செய்வதற்கு முன் சிவனடியாரைப் பூசிப்பதே சிலாக்கியமாம். இறைவன் அடியவரைப்பூசிக்கின்றவர்களே நன்றுயறிவார். "ஏறுடையாயிறைவாவெம்பிரா னென்று - நீறிடுவாரடியார் நிகழ்தேவர்கள் - ஆறணிசெஞ்சடையண்ணலிவரென்று - வேறணிவார்க்கு வினையில்லை தானே" என்றதுதிருமந்திரம். ஆதலாலிவ்வண்ணம் சிவனடியாரையும் சிவபெருமானையும் பூசிக்கத்தொடங்குமுன் சங்கற்பஞ்செய்து நீராடி நித்தியக்கடன்முடித்து, "புற்றில்வாளரவுமஞ்சேன்பொய்யர்தமெய்புமஞ்சேன் - கற்றைவார் சடையெம்மண்ணல் கண்ணுதல்பாதநண்ணிமற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை யுண்டெனநினைந்தெம்பெம்மாற் - கற்றிலாதவரைக் கண்டாலம்ம நாமஞ்சுமாறே" என்றது மந்திரவிதியாதலால் வேறு தேவருளராகச் சிந்திக்குஞ் சித்தவிகாரமின்றி "பிணியெலாம்வரினுமஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்புமஞ்சேன் - துணி நிலாவணியினுன்றன்றொழும்பரோ டழுந்தியம்மா - திணிநிலம்பிளந்துங்காணுச்சேவடிபரவிவெண்ணீ - றணிகிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே" எனவும் "இணங்கிலாவீசனேசத்திருந்தசித்தத்தினேற்கு - மணங்கொள்சீர்த்தில்லைவாணன் மணவடியார்கள் வண்மைக் - குணங்களைக் கூறுவீறிற் கோமைவாய்ச் சீற்றக்குண்டப் பிணங்களைக்காணு கண்வாய்ப்பேசாதப் பேய்களோடே" எனவும் "எட்டுருவிரவியென்னையாண்டவனீண்டுசோதி - விட்டிலங்கலங்கற்றில்லை வேந்தனைச்சேர்ந்திலாத - துட்டரைத் தூர்த்தவார்த்தைத்தொழும்பரைப் பிழம்புபேசும் பெட்டரைக்காணு கண்வாய்ப் பேசாதப் பேய்களோடே" எனவும் முதுமொழிமந்திரங்கள் விதித்தலால் அக்காலத்தில் அடியவர்களல்லாத பவிகளாகிய அன்னியரைப்பார்த்தல், பரிசித்தல், உறவுசெய்தல், மரு

வுதல், அவரோடுவார்த்தையாடல் முதலியவற்றை யொழித்து, ஒருமைப்பட்டமனத்தோடும் பூசிக்கக் கடவையென்றருளிச்செய்தார்.

திருவெண்காடர் சிவபூசைசெய்தல்.

திருவெண்காடரும்,தமதுகிரியா குருவின் கட்டளையின்படி நீராடி நித்த கருமமுடித்து நியமமுடையராய் அந்தப் பிரதோஷகாலத்திற்றானே ஸ்ரீசுவேதாரணியப் பெருமானுக்கும், அவரிடம்பிரியாஞானவித்தியாங்குணையாகிய மஹாதேவியாருக்கும் மஹாந்யாச ருத்திராபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டி எல்லாக்கருவிகளையுஞ் சேகரிப்பித்து பல்லாயிரம் ஆதிசைவ வேதியர்களை வரவழைத்து, ஸ்ரீருத்திரநமகசமகபாராயணம் செய்யச்செய்து ஆயிரங்கலசம், ஸ்நபனம்வைத் தருச்சிப்பித்து, சுகந்த தைலம், நெய், பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிர்தம், பழச்சாறு,இளநீர், பால் தயிர், தேன், கலவைச்சாந்தம், பனிநீர், ஸ்நபனமுதலியவற்றாலபிஷேகஞ் செய்வித்து, பட்டுப்பரிவட்டத்தாலும், முத்து, பவளம், மாணிக்கமுதலிய மணிகளாலமைத்த ஆபரணங்களாலும், முல்லை, மல்லிகை செவ்வந்தி, மரு, கொன்றை, தும்பை, வில்வமுதலியவற்றாலமைத்த இண்டைமாலை, கண்ணி, தொடையல், பிணையல், முதலியமாலைகளாலும், நீறுசாந்தக் கலவையாலும் புனைவித்து, நால்வகையுண்டியறுவகைச் சுவையுமுடைய பாலின்னடிசில் நறுநெய் கறிவகை பண்ணிய வகை பழவகை தண்ணீர், நல் வாசத்தோடுகூடிய அடைக்காயிலை முதலியவற்றை நிவேதித்து, தூபதீபம், கவரி, குடை, ஆலத்தி, கண்ணாடி, ஆடல், பாடல், வாத்தியமுதலியவுபசாரங்களிற்குறைவொன்று மில்லாதபடி நிறைவேற்றிச்சிவாக்கினியையுமோம்பிப்பூசித்து, சிவனடியார்களையும் அவ்வாறே வருவித்துத் திருவடிவிளக்கிப் பாததீர்த்தம் புனிதமாம்படி யுட்கொண்டு அவர்களுக்கு இன்சொல் முகமன்பலவுங்கூறி வேண்டுவார் வேண்டும் வகையால் அவர்களை முன்னே தேவரமுதினுஞ் சிறந்த பல்வகையுண்டியாலுமுண்பித்துமுகவாச நீருதவித் தாம்பூலம் புஷ்பசந்தனமாடைஆபரணங்களால் அவர் மனங்களிக்கச்செய்து, மேல் வேண்டியவைகளையும் வெறுப்பக் கொடுத்து வணங்கி அவர்களநுள்விடைபெற்றுப் பின் தமது ஆன்மார்த்தமா யெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தங் குருவருணெறியாலருச்சிக்கலாயினர்.

சேஞம் முனிவர்களே! பின் திருவெண்காடர் குரவனொடிருக்கை சேர்ந்து காலலம்பி ஆசமித்துப் பூசை மடங்குறுகி ஆசிரியனை

யோர் பீடத்தெழுந்தருளப்பண்ணியருச்சித்து, அருள்பெற்றிருந்து; ஆசமனமும் பிராணாயாமமுஞ் செய்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானித்து பஞ்சசுத்தி முடித்து, அருக்கியமமைத்துப்பின் விக்கினேசுர மூர்த்தியோடு ஆன்மார்த்தமாகியவுடையவரை அபிஷேகவேதிகையிலெழுந்தருளப் பண்ணியருக்கிய தூபதீபநைவேதனம் பண்ணி யுபசரித்துத் தாம் செய்யும் அருச்சனைக்குத்திருவுள்ளஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து முதலில் அந்தரியாக பூசை செய்து, எம்பெருமானே புறம்பினும் என் பூசையைக் கொண்டருள்கவென்று விண்ணப்பித்து, தைலம் பஞ்சகவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் கலவைச்சாந்தமுதலியவற்றாலும் அன்புமயமாகியசுத்தநீராலுந் திருமஞ்சன மாட்டுவித்து, ஒற்றாடைசாத்தி வெண்பட்டுமுதலிய பரிவட்டங்களாலும், முத்துமுதலிய மணிப்பணிகளாலும் அலங்கரித்து வெண்ணீறு சாந்தஞ்சாத்தி முல்லையாதிவெண்மலர்க்கண்ணி, இண்டை, தொடை, ஒலியல், முதலிய நறுமலர்மாலை சூட்டி அட்டபத்திரங்களாலும் பூக்களாலும் அருச்சித்து, ஆன்ம நிவேதனமாகச் சுத்தபோனகவகைகளையும் தாம்பூலத்தையும் நிவேதித்து, உயிர்வாசமாகத் தூபதீபம் கருப்பூரவாலாத்திகவரிகுடைகண்ணாடிமுதலிய பணிமாறி, அன்புபெருக ஆடல் பாடலைநடத்துவார் ஒன்றும் வகைகாணாராய் மயங்கி யருள் வழிப் பட்டு நின்றார். அப்போது, சிவானுக்கிரகத்தால், திருவெண்காட்டைய! எல்லாக் கலைஞானமும் உன்பாலாக என்று ஓரசரீரிவாக்குண்டாயது. அதுகேட்டங்கிருந்தார் யாவரும் பெருவியப்பினையடைந்து, இப்பிள்ளையார் முருகப்பிள்ளையார் திருவவதாரம்போலும் என்று துதித்தார்கள். உடனே திருவெண்காடர்தம்மையாளுடையவையனைத் துதிக்கலாயினர்.

தோத்திரம் - வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

அளவையில்பொருட்கடலேயம்மையப்பாவணைத்துடையாய்
களவறுவானோரரசேகாலனைமுற்காய்ந்தோனே
துளவநறுந்தாருடையான்றேன்றலைத்தோன்றனுக்கி
வளமருவுமலைமகளைமணந்தபிரான்வாழியவே. (க)

இன்னரசேயெனவுலகுவழுத்துமெம்மானெனக்குனிரு
பொன்னடியல்லால்வேறுப்புகலிடமுமுண்டுகொலாம்
நன்னயமென்கரும்பிருக்கவையிரும்பைமெல்வார்போற்
பின்னையொருதெய்வத்தைப்பேசறியேன்பேயேனே. (உ)

இவையைந்துங்கலித்தாழிசை.

மலையரையன்றிருப்பாவைமகிழ்நிற்குமணவாள
[illegible]கொண்டருதியோ. (௧)

முன்னைநாடதனைப்புறாணழித்தமெய்யானை
என்னைநீசிறையகலவென்னினீவிடவாயோ. (௨)

யானைதும்பிறப்பஞ்சேனிறப்பதற்கென்கடவேனென்
றானகபோறிதோறுளிதோருகாலே. (௩)

நான்செய்கைவினையெனைப்பிறப்பினுக்குமிருமிக்கோன்
றன்கொள்ளப்பின்றொடருமூமரணத்துயர்க்குடையா. (௪)

இன்னுயிர்க்கு[illegible]தினி[illegible]செய்தான்
பொன்னடிப்பூசனைமறவாப்பொய்யிலன்புமருளுதியோ. (௫)

இவையைந்துந்தாழிசை.

[illegible]
னினைநிகர்பவரிலையெனிலுயர்பவரெவர். (௧)

பலவுலகுதனியமைமகிழ்பயலவை
[illegible]ரெவர். (௨)

இவையிரண்டுமராகம்.

[illegible]
இடந்திகழருட்கனையேற்றவேண்டுமால். (௧)

[illegible]
[illegible]பேசவேண்டுமால். (௨)

இவையிரண்டும் ஈரடியம்போதரங்கம்.

தாயினுமிகப்பெருந்தயாளினல்லையே
மாயிருமுலகெலாமருவுமெல்லையே
நோயுறுவினைப்பகைநொடிக்கவல்லையே
ஆயுறுசுகம்விளையண்ணலல்லையே.

இவைநான்கும் ஓரடியம்போதரங்கம்.

எளியேமுக்குறவுநீ யாவர்க்குமிறைவன்
அளியோடுகாப்பவன் அறவாழியங்கடன்

முழுமதியிற்சுந்தரனீ முன்னமுன்னச்சுவைப்பவனீ
கெழுமுமையாள்பாகனீ கெடுவில்வெண்காடுடையவனீ.

இவையெட்டம்போதரங்கம்.

புகலுநீ புண்ணியநீ போதநீ நாதனீ
தகவுநீ சார்புநீ சற்குருநீ சயம்புனீ
விடையைநீ வேதியநீ மேதினிநீ வேதமுநீ
யுடையைநீ யுணர்வுநீ யுரியைநீ பெரியைநீ.

இவைபதினாறம்போதரங்கம்.

எனவாங்கு-இது தனிச்சொல்.
முதுவர்கூறியமுழுமொழியல்லதைப்
புதுமெழிவேறுபுகன்றன னில்லை
யாதலினையவெள்ளலை
பேதைபுகலெனப்பெரிதளித்தருளே.

இதுசுரிதகம்.

என்று பாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடி அழுதுதொழுதார். இதனைக் கண்டோர் யாவருங்களிசிறந்தனர். அப்பால், திருவெண்காடர் உத்தரபூசை முடித்துப் பெட்டகக்கோயிலுள் உடையவரையும், மூத்த பிள்ளையாரையும் எழுந்தருளப்பண்ணித் தமது நெஞ்சம் போன்றதோர் சுத்தக்காப்பி லிருந்தருளப்பண்ணி, நிவேதனமான பிரசாதத்தாலும் ஏனைய சிறந்த பொருள்களாலும் தம்மாசிரியரைப்பூசித்துக் களிக்கச்செய்து, அவர் கட்டளைபெற்றுத் தாயாரும் சுற்றத்தாருமுடனிருந்துண்ணச் சிவப்பிரசாதத்தினை யுட்கொண்டு நீறணிந்து, ஐந்தெழுத்தெண்ணி அலைவற்ற சிந்தைய ராயினர். சூரியாஸ்தமனமு மாய் விட்டது.

திருவெண்காடர் தாயாரோடு மகேசுரபூசைக்காக வுசாவுதல்.

அப்பால், அவ்வசியகுலதீபமாகிய வெண்காடர், தமது குரவனுருக்கும், சிவநேசச்செல்வராகிய அந்தணர் முதலிய அடியவர்களுக்கும் மிகுந்த தக்ஷிணை கொடுக்கவென்றெண்ணி அன்னையாரிடஞ் சென்று வணங்கிநின்று, தாயே! தேவரீர் கிருபையினால் செய்து முடிக்கவேண்டுவன வெல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடித்தவனாயினேன்.

ஆயினும் சிறுகுறை யொன்றுள்ளது அதனைக்கேட்டிடுதி. என்னெனில், வேதாகமங்கள் சிவலிங்க மூர்த்தத்தினை யிரண்டு வகையாகப் பிரித்துரைத்தன. அவற்றுள் ஒன்று தாவரமூர்த்தி யெனவும், மற்றொன்று சங்கமமூர்த்தி யெனவும் பேர்பெறும். தாவரமூர்த்தி, சிதம்பரமென்னுங் கோயில் முதலிய மஹாக்ஷேத்திரங்களில் பரார்த்தமெனவும், அன்போடு பூசைசெய்பவர்களாகிய அடியார்களிடத்தில் ஆன்மார்த்தமெனவும் கூறப்பட்டெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானும். தாவரமென்றாலும் ஸ்திரமென்றாலும் பொருளொன்றே. சங்கமமூர்த்தி, அச்சிவபெருமானை இரவுபகலொழியாது இதயக்கோயிலில்வீற்றிருக்கச்செய்து தம்மை யடிமைகொள்ளும் பெருமக்களாகிய அடியார்களாம். அவர்கள்தான் வேதம், வேதாங்கம், ஆகமம், புராணமுதலிய கலைகளெவற்றினுக்கும் பிறப்பிடமானவர்கள். எல்லாத்தருமங்களும், ஆசாரங்களும், செல்வங்களும், இன்பங்களும் அவர்களிடத்திலிருந்தே யிவ்வுலகம் பிழைக்க வெளிப்பட்டன. சங்கமமென்றாலும் சரமென்றாலு மொரே பொருள். ஆதலால், தாவரலிங்க பூசையினுஞ்சிறந்தது சரலிங்க பூசையாம். "படமாடக்கோயிற் பகவற்கொன்றீயில், நடமாடக்கோயி னம்பர்க்கங்காகா, நடமாடக்கோயி னம்பர்க்கொன்றீயிற், படமாடக்கோயிற் பகவற் கதாமே", என்ற மந்திரமே சாக்ஷி. நாம் தரும் பொருள் தினையளவினதாயினும் "கண்டறுசிந்தை தபோதனர் தாமகிழ்ந், துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது, கொண்டது மூன்று புவனமுங்கொண்டதென், றெண்டிசை நந்தியெடுத்துரைத்தானே" ஆதலால் இங்குவந்துள்ள சைவமாகேசுரர்களாகிய வேதியர் முதலியாவரையும் அருச்சிப்பது கடனாக விருப்பதால் அதற்கான பொருள் சேகரித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்.

அதற்கவ்வம்மையார் மைந்த! நீகூறியதெல்லாமுண்மையே, ஆயினும் இதுவரையும் நம்மிடத்திருந்த பொருள் முழுவதும் செலவாய்விட்டது. இனிக்கடன்வாங்குதலொழிய வேறுவருவாயுமில்லை. என்செயக்கடவேம் என்று கூறினர். அப்போது திருவெண்காடர் மனங்கலங்குற்று, ஐயர் அன்று கனவிலே "உனக்குப் பொருள் சிறிது சிலகாலம் வேண்டுவதுதான்" என்று சொன்ன தன்மையாயிற்று. என்செய்வது, "ஒண்பொருள் காழ்ப்பவியற்றியார்க்கெண்பொரு, ளேனையிரண்டுமொருங்கு" என்ற பெரியோர் மொழிபொய்யல்ல. இப்போது ஸ்ரீ ருத்திரபாராயணஞ் செய்தவேதியர்க்கும், நமது தீக்ஷாகுருவுக்கும்

தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமே,என்னகொடுப்பது? யாது செய்வது? எவ்விடத்திற் கடன் கேட்பது? யார் நமக்கு வேண்டிய அவ்வளவு பொருள் கடன் கொடுப்பார்கள்? கடன் வாங்குவதற்கும் வயது சாலாவிளம்பருவம் உடையவனுயிருக்கின்றேன்,"சிச்சி" இல்லாமை மிகக்கெட்டது. "இன்மையுளின்னாததியாதெனி னின்மையி, னின்மையே யின்னாதது" என்ற துண்மையே யன்றோ! என்று பலவகையாலும் நெஞ்சுகவல்படச் சிந்தித்துத் தேறும்வகையும் தேற்றுவாருமின்றி நைந்து வருந்தி, தமதுள்ளுறவாகிய கடவுளுக்கு விண்ணப்பித்துச் சிவத்தியானத்தோடு நிலத்துப்படுத்துறங்கினர். அவர் அன்னையார் ஞானகலாம்பையாரும் மகனர் மனக்கவலைநோக்கித்தாமும் கவலையுற்றவராய் அவரருகே நித்திரை செய்தார். மற்றைய வேதியர்முதலிய யாவரும் ஆலயமண்டபத்திலும், சோலை நந்தவனங்களிலும், மடங்களிலும் இச்சைவழியே சிவத்தியானத்தோடுஞ் சயனித்திருந்தனர்கள்.

திருவெண்காடர்மகேசுரபூசைக்குத்திரவியம்பெறல்.

கேளும்முனிவர்களே! அப்பால் எல்லாம் வல்ல கடவுளானவர், அவ்வெண்காடர் மனக்கவலையறுக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அன்றிரவு அவர்கனவில், முன்னேவந்தாற்போலும் விருத்தராகிய சைவவேதியர் திருவடிவோடு கோலூன்றி வந்து, எதிர் நின்று ஐய! திருவெண்காட! அஞ்சற்க. நெஞ்சக்கவலையொழிதி. நீ நமதன்பர்கட்கு இனியை யாதலால் எமக்கும் இனியை; ஆகவே நீ வேண்டும் அளவானபொன்,மணி, பூண், ஆடை முதலிய வெல்லாம் குறைவறக் கொடுத்தோம். அவை யெல்லாம் உன்மனை யகத்துள்ளன. அவற்றுள் நமதன்பர்கள் வேண்டியவைகளை வேண்டியவாறு வெறுப்பக்கொடுத்து நீ வேள்விப் பயனைப் பெறுதியென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் போக்குக்காட்டி மறைந்தனர். அப்போது, திருவெண்காடரும் அக்கனவிற்றனே தொடர்ந்தோடி, எம்பெருமான்! எங்கெழுந்தருளுவது,இவ்வாறு கைவிட்டுப்போவதும் அருளியல்போவென்றரற்றி மறைந்தமைக்கு வருந்தி, உடனே விழித்தெழுந்து சிந்தித்திருந்தார். அப்போதருகே சயனித்திருந்த அவரன்னையார் அரண்டெழுந்து மகனை நோக்கி ஐயா! பகலெல்லாம் சிவார்ச்சனை காரியத்தில் அலந்த நீ இப்போது சிறிதுநேரமாயினும் அலைவற்றிராது, என்னகவலோடு இருக்கின்றாயென்றார். மகனரும் எழுந்தவரை வணங்கித் தாங்கண்டகனவினைக்கூறக்கேட்டுள்ளமுவந்து கடவுளருளைவாழ்த்தி அப்போது விடியுந்தருணமாயிருந்த

தால் சூரியவுதயத்தை யெதிர்பார்த்து மைந்தரோடு மிமையாது காத்திருந்தார்.

அத்தருணத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து இவர்கள் குடிவாழ் மனையிற்காவல்பூண்டிருந்த மெய்க்காப்பாளருட் சிலரோடிவந்து அவ்வம்மையாரை வணங்கி நின்று அம்மணீ! தாங்கள் பூட்டிட்டுக்காவல்வைத்திருந்த தங்கள் மனையுள்ளே அரை யிரவிலோர் பெருஞ்சோதியுண்டாய் இன்னதென்று எங்களால் மதிக்கவொண்ணாத வகையாயிருந்தது. எங்கள் கண்களுங் கூசின. ஆகவே, இவ்வதிசயத்தைத் தங்களுக்கு விண்ணப்பிக்க வந்தனம். அவ்வொளி யின்னுமாறவில்லை என்றார்கள். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அவ்வுத்தமமாதரார், தமது மைந்தர் கனா வுண்மையாம் போலுமென மதித்து எழுந்தனர். சூரியனுமுதயமானான். உடனே காலக்கடன் முடித்துப், புதல்வராகிய திருவெண்காடரோடுங் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து மனைபுகுந்து வாயிற்காப்பு நீக்கி உட்புகலும், இந்திரனகரும், அளகையும்போலும் நிதிக்குவையலால் கால் வைக்க எள்ளிடமும் பெறாது நிரம்பியிருக்கு மாளிகையறையிட முதலியவற்றைக் கண்டச்சமும், அன்பும், ஆனந்தமும், வியப்பும்பெருக, அந்நிதி சிவப்பிரசாத மாகையால் கிரமப்படி அருச்சனை செய்து தூபதீப நிவேதனங்களா லாராதித்து வணங்கி, அதினின்றும் அப்போதைக்குத் தமக்கு வேண்டுமளவு பொன்னும், நவமணிகளும், ஆடையும், பூண்களும் மற்றவைகளுங்கொண்டுபண்டியேற்றித் திருவெண்காட்டுக்குமுன் செல்லவனுப்பிப்பின்னை தாமும் மைந்தருமாகத் தம்மாளிகையைத்தாழிட்டு முத்திரித்து மெய்க்காவல் வைத்துப்புறப்பட்டுத் திருவெண்காடு வந்து சேர்ந்து, அத்திரவியத்தையெல்லாம் அவ்வாலயத் தொருபுறத்திற் கருவூலஞ் செய்தமைத்து வைத்து, மகனைநோக்கி, ஐய! இனி நீ உன்னெண்ணம் போலும் குருபூசையும் மகேச்சுரபூசையும் செய்கவென்று சொல்லினார்.

உடனே, திருவெண்காடர், விதிப்படி நீராடித் திருவெண்ணீறக்கமாலைபுனைந்து நித்தக்கடன்முடித்து, தமது ஆசிரியரையும் அந்தணர்கள் முதலிய சிவனடியார்களையும் நல்ல ஆசனங்களில் எழுந்தருளப் பண்ணி, பாதபூசைசெய்துபாதோதகமுட்கொண்டு, அவர்களனைவர்க்கும் காதணிகடுக்கன் குண்டலம், கழுத்தணி கண்டிகை ஆரம் பதக்கம்; கையணிவளையாழிமோதிரம், அரைஞாண்காலணி பாதுகை,

பொன்னாடை, பட்டாடை, பருத்தியாடை, பூசாபாத்திரம், அடுக்களை பாத்திரம், திரவியம், பசு, விளைநிலம், ஆளடிமை முதலிய பலவும் வேண்டுவார் வேண்டியபடி வெறுப்பக்கொடுத்து வணங்கி உபசரித்து, குரவர் நீங்க மற்ற வேதியர்களைத் தத்தமிடம்போக இனிய வார்த்தை சொல்லி யனுப்பிய பின்பு, தம்மாசிரியரிடம் மீட்டும் வந்து பணிந்து நின்று, எம்பெருமானே! தேவரீர், கருணையால் எல்லாம் நிறைவேற் றினவனாயினேன்; யானும் என் குலமும், என் முன்னோரும் ஒருங்குய் ந்தோம், இனியாதொரு குறையுமில்லை. என் மனக்கவலை யெல்லாம் ஒழிந்தது. ஆயினும் இனி முன்னுக்கு அடியேன் செய்யத்தக்க பணி யிடையாது? அதனைக் கட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித் து நின்றார். அப்போது அவ்வாசிரியர் அவரைநோக்கி, ஐய! நீகுறை முடிக்க வந்த தேகி. உன் சார்பில் வாழ்பவர்க ளனைவரும் சீவன் முத் தரே யாவர் ஆகவே உனக்குப் புதிதாக வுணர்த்தக் கிடந்த தொன்று மில்லை ஆயினும், நீ நம்மை வினவியதால் உணர்த்துவ தொன்றுண்டு. அதாவது, "ஏதுக்களாலு மெடுத்த மொழியாலுமிக்குச் -சோதிக்கவே ண்டா சுடர்விட்டுளனெங்கள்சோதி - மாதுக்கநீங்கலுறுவீர் மனம் பற்றி வாழ்மின் - சாதுக்கள்மிக்கீ ரிறையேவந்து சார்மின்களே" எனவும், "அடியேனடுவுள் ளிருவீருமிருப்பதானாலடியேனுன் அடியார் நடுவுளிருக்குமருளைப்புரியாய்," எனவும், "அரியவற்றுளெல்லாமரிதே பெரியாரைப், பேணித்தமராக்கொளல்." எனவும் மஹாவாக்கியங்கள் விதித்தலால், இரவுபகலொழியாது சாதுசங்க மொன்றனைமாத்திரம் உறுதியாகப்பிடித்து அவர்களிடத்திலன்பு செய்துவரக்கடவை. இதன் மே லுனக்கு யானறிவிக்கத்தக்க தொன்றுமில்லையென்றார். இங்ஙனம் கூறிய குருமொழியானது திருவெண்காடர் திருவுள்ளத்துப்பசுமரத் தாணி யறைந்தாற்போலும் பதிவுற்று, அதுமுதல் நாள்தோறும் உண் மையான அன்பும் பத்தியும் வளர்பிறையின் கலைபோல வளர்ந்து ஓங்க குருபூசையும், சிவபூசையும், அடியார்பூசையும் கண்டவர்கேட்டவர்க ளெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி நடத்திவந்தார். அவ்வருமைப்பாட்டினைச் சிவனன்றி உணர வல்லவர்க ளுலகத்தொருவருமில்லையாயினர். கேளு ம் முனிவர்களே! இக்குருலிங்க சங்கமபத்தி செய்ய வல்ல பெரியோ னைக்காண்பதும், அவன் சரித்திரங்களைக்கேட்பதும், அவனோடுறவு கொள்வதுமே இம்மானுட வடிவெடுத்ததற்குப் பயன் என்று சத்திய மாக வுணரக்கடவீர்கள்.

திருவெண்காடர் திருமணம்.

கேட்பீர்களாக, அப்பால் சிலநாளிருந்து, ஆசிரியராகவந்த பிரமசாரி வேதியர் தம்மிச்சைபோன வழி சென்றபின், திருவெண்காடர் குருவருள் நெறிதவறாது, குருலிங்கசங்கமபத்தியை நடத்திச் சகலகலாஞானத்திலும் ஆன்றோராய்ப் பிறர்தம்மை யித்தன்மையரென்று தெரியாவண்ணம் நீறுபூத்தநெருப்பேபோல வொழுகும் நாளில், இவர்க்குத் திருமணஞ்செய்யத்தக்க காளைப்பருவம் வந்தது. வரவும் இவரை யீன்றெடுத்த தாயாரானவர், கண்டு சிந்தித்துத் தம்மரபுக்கு ஒத்த மரபு, ஒழுக்கம், செல்வம் முதலியவற்றால் குறைவற்ற குடியிற்பிறந்து, நற்குண, நற்செய்கை, அறிவு, ஆசாரம், அடக்கம் அழகு, கற்புடைமை முதலிய அமைந்த கன்னி எங்குள்ளாள் என்று ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருக்க அக்காலத்திப்பூம் பட்டினத்திற் றானே உத்தம வேளாண்மை சிறந்த வைசியகுலத்திற்றோன்றி, அறிவால் அனந்தனையும், சுத்தத்தா லக்கினிதேவனையும், சம்பத்தால் அளகைக்கோனையும் ஒத்த சிவ சிதம்பர செட்டியா ரென்பாரொருவர் தம் மரபுக்கொத்த மரபிற்பிறந்து அழகால் இலக்குமியையும், கற்பாலருந்ததியையும் வென்ற மஹா சீலையாகிய சிவகாமியம்மை யென்னுமனைவியாரோடு கூடித் தங்குலவொழுக்க மாறுபடாதவகையாலில்லறதருமம் வழுவாது நடத்திச் சிவநேசமும், அடியார் பத்தியுமே தமது பெரும்பேறாக வழுவாது பாதுகாத்து வாழ்ந்திருந்தார். அவரும் அவர் பத்தினியாரும் அருந்தவம்பலசெய்து, உலகத்துள்ள அழகும் தவமும் திரண்டொரு வடிவெடுத்தாற் போலவோர் பெண்கொடியைப்பெற்றுச் சிவகலையம்மை யென்று பேரிட்டுச்சுற்றத்தார் அயலார் யாவரும் வியக்கும்படி தஞ்செல்வத்திற்கேற்ப அருமை பலசெய்து வளர்த்துவருநாளில், அத்தவக்கொழுந்தாகிய சிவகலையென்னும் பெண்ணரசு அழகு, அறிவு, அடக்கம், ஆசாரம், அன்பு, தவம், பொறுமை, தயவு, ஈகை முதலிய தம்மியற்கைக் குணங்களெல்லாம் கேட்டோர் யாவரும் விழையும்படி ஒருங்குகூடியுடன் வளர வளர்ந்து பெற்றோர்க்கின்பம் பெருகத் தளர்நடைப்பருவம் கடந்து பேதைப்பருவந்தாண்டிப் பெதும்பைப்பருவஞ்சென்றது. அதுகண்டு பெற்றோரிருவரும் நமது திருமகளுக்குத் தக்க கொழுநன் யாரென்று, தம்முள்ளே யெண்ணி யெண்ணிப் பின் திருவெண்காடராகிய நமது ஐயர் திருச்சரிதமுணர்ந்து இவரே

யிப்பெண்ணுக்குரிய மணவாளநம்பி யாவனொன்று நிச்சயித் திருந்தனர்கள்.

அக்காலத்தில், திருவெண்காடர் அன்னையார் அச்செய்தியுணர்ந்து தம்மரபிற் றக்க முதியோரைச் சிதம்பரசெட்டியார்பால்மகட்பேச விடுப்ப, அவர்களுஞ்சென் றவரைவினவினர்கள். உடனே அச்செட்டியார் மகட்கொடுப்ப நேர்ந்து, செய்தி அனுப்பி, மற்றொருநாளில் கணிதநூல் வல்லோரை வருவித்து, நம்பிக்கும் நங்கைக்குந் தக்க மணவினைக்குரிய நாளுமோரையும் நிச்சயித்து, சுற்றத்தினர்க்கும் நண்பினர்க்கும் மணஓலைபோக்கித் திருக்கலியாணமண்டபம் சிறப்பாகச்செய்து வாழை கமுகு தெங்கு நாட்டிப் பூவாலும், ஆடைகளாலும்,மணியாலும், கவரி கண்ணாடி விளக்கு பாலிகை முதலியவற்றாலும் அலங்காரஞ்செய்வித்தனர்கள். இச்செய்திகேட்ட அவ்வூரினுள்ளார் யாவரும் அம்மணத்தினைத் தங்கடங்கண் மணம்போல வெண்ணித் தத்தம் மனை மாளிகை முதலிய வற்றினையும் அலங்கரித்து மாதரும் மைந்தரும் தாங்கடாங்கள்தமுள்ளே களிசிறந்து மணவலங்காரம் புனைந்து, மங்கலங்கொண்டாடினார்கள். பின்பு குலமுதியோர் திருவெண்காடனார்க்கு முன்னைநாளே விரதசமாவர்த்தனம் செய்து, காப்புத்தரித்து, முளைபரப்பி மறுநாட்காலை வாசநீராட்டி வெண்பட்டாடை புனைவித்து, கடுக்கன் ஒட்டு கழுத்தணி யாரம் பதக்க முதலியனவணிவித்துக் கையணிமோதிரம்பிறவும் பொன்அரைஞாண்பட்டிகையுந் தரிப்பித்து, தலைப்பாகை சூடி, பூமாலை தொடையல்வேயச்செய்து, அழகுக்கழகு செய்வதுபோ லணிவித்தார்கள்.அப்பால் அவ்வசியகுலமணிவிளக்கானவர் திருவெண்ணீற்றுப் புண்டரமணிந்து தமதான்மார்த்த பூசைமுடித்து உடையவர்பால் விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுச் சென்று சங்கமேச்சுரரையும், சாயாவனப்பெருமானையுந், திருவெண்காட்டிறைவரையும் சென்று பணிந்து மருதவாணரைத்தியானித்து நண்பினர் சுற்றத்தார் மிகுகளிப்போடு புடைசூழ்ந்து வர,மத்தளம்,சச்சரி,யாழ்,வீணை, குழல் முதலிய துளைக்கருவி, பேரிமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க மாதர்கள் நடனஞ்செய்யச்சிவிகையேறி ஊர்கோலமாகச்சென்று சிதம்பரசெட்டியார் மனையருகாக வந்து சேர்ந்தார்.

அப்போது, சுமங்கலிகள் அஷ்டமங்கலத்தோ டெதிர்வந்து செந்நீராலத்தி சுற்றிக் கண்மிச்சல் போக்கப் பிராமணோத்தமர்கள் அக்ஷதை மலர்கள் வீசி ஆசீர்வதிக்கச்சிவிகைவிட்டிழிந்து, வலக்காலு

முழங்கவந்து அழகமைமண்டபத்தில் பிரவேசித்தவளவில் கடல் முழக்கம்போலப் பலவாத்தியங்கள் முழங்கின. அப்பால் திருவெண்காட்டடிகள் சென்று கலியாணபீடத்தில் வீற்றிருந்தனர். சிவகாமியம்மையார் தந்த மங்கல நேரப்பட்டுடுத்துப் பலவகை மணிக்கலன்களால் பொலிவுசெய்து வைத்திருந்த தமதருந்திரியாரை அச்சமயத்துள்ள பெரியோராசீர்வாதம் நல்ல முகூர்த்தத்தில் சுமங்கலிகள் மங்களம் பாடிச் சூழ அழைத்து வந்து கலியாணபீடத்தில் அம்மையாரிய வெண்காடர் வலப்பாரிசத்திருக்கச்செய்து, புத்திரியார் விதிப்படி யஞ்ஞசெய்யப்பட்ட கலசநீராக வெண்காடர் தம்பிகள் பாதம்விளக்கி வழிபூசைசெய்த பின் சங்கற்பித்து உபயகுலக்கோத்திரம் சூத்திரங்கூறி தம்பிகள் கரத்தில் நங்கையார் கரமமைத்து "யான் தருகின்ற இக்கன்னிகையை வெண்காடரே! கொள்வீராக; ஆதலால் நீர் இவ்நம்பிகளையுடன் பெற்று இருமையும் அளிப்பீராக" என்று தாரைநீர் சொரிந்து வார்த்தனர். சூழ்ந்திருந்த முதுமாதர் பல்லாண்டு கூறினர். அந்தணர் முதலிய பெரியோர் ஆசீர்வாதஞ்செய்தனர். அப்பால் புரோகிதர் வைதிக விதிப்படி மாங்கலிய தாரணம் முடிப்பித்து அக்கினிவளர்த்து சப்தபதியும் புரிந்தபின் பொரியிறைத்து அருந்ததி காட்டி "சத்தபதி" யோமம் அம்மி மிதித்தல் செய்து திவலம் வந்து தம்பதிகள் வணங்க யாவரும் மங்கலம்பாடி வாழ்த்தி அத்தம்பதிகட்குப் பால் பழமூட்டிக் களிகொண்டாடினர்கள். சிதம்பர செட்டியாரும் அந்தணர்முதலியோர்க்குப் பொன்னுடை நவமணிகள் முதலியவற்றைத் தாம்பூலத்தோடும் கொடுத்துப் பூசித்து, பின் அந்தணர் முதலியோர்க்கும் தம்பதி சுற்றத்தவர்களாதியர்க்கும் அறுசுவையுண்டியூட்டிப் பன்னுதாம்பூலஞ் சந்தனம் புட்பம் முதலியவற்றாலும் உபசாரஞ்செய்து, அவரவர்க்குத்தக்க பரிசெல்லாம் வழங்கிக் கலியாணவிழாக்கொண்டாடினர். சுற்றத்தார் யாவரும் மகிழ்ச்சியுற்றனர். மன்னர் அயலவர் முதலியோர் போசனஞ்செய்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு தினமும் கிரமப்படி உபசாரணைகளை நடத்தி ஐந்தாநாள் மங்களஸ்நானமும் முடிந்தது.

பின்பு அப்புதுமணவாளன் தம்பியும் மணப்பாவையான நங்கையோடு சர்வாலங்காரமுடையவராய் தக்க தம்பியர் சூழ்ந்துவர பெரியோர் ஆசீர்வதிக்க மங்கலவாத்திய முழக்கச் சிவிகையேறி மனைக்

கோலத்தோடு தம்மனைபுகுந்து அங்குவந்திருந்த அந்தணராதி பெரி [illegible] பூணூடை முதலிய பலபரிசாரும் களிக்கச்செய்து தத்தமிடஞ் செல்ல விடுத்துத் தாம் தம்மனைவியாரோடும், அன்னையாரையும் ஆட்கொள்ள வந்தெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆன்மார்த்த உடையவரையும் காலந்தவறாது பூசித்து, "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கறொன்றாங், கைம்புலத்தாறோம்பறலை." என விதித்தவண்ணம் இருவர் கருத்து [illegible] புந் செய்து வந்தனர். இவர்கள் இல்வாழ்க்கைத் திறத்தின் [illegible] வியவாதாரொருவரு மில்லையென்பாமேனன், இல்வாழ்க்கையை விரும் பினவர் யாவர்க்கும் இத்தம்பதிகள் எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாய் அவ் வாழ்க்கை [illegible] களேயென் றுபமன்னிய முனிவர் கூறினர்.

முனிவர்கள் உபமன்னியரையயம் வினவுதல்.

இங்ஙனம் உபமன்னிய மஹாமுனிவர் வாக்கியத்தைக் கேட்ட முனிவர்கள் பெருங்களிப்பை யுடையவர்களாய், சுவாமீ! திருவெண்காடர் திருவவதாரமும், அவர் கிரியாதீக்ஷை பெற்றுச் சிவபூசை செய்யும் பேறு பெற்றதும், அவர்திருக்கல்யாண விபவமுங் கேட்டுப் புனிதராஞேம். சிவசரித்திரத்திலும் சிவனடியார் சரித்திரம் மிகவும் மங்களமாயுள்ளது. இனி, மூவர், தேவர், மானிடர் முதலிய சரவுயிர்களுக்கும், புன்மரமுதலிய அசரவுயிர்களுக்கும், பதியாவார் பரமசிவம் எல்லாப் பொருளிலேயும் கலந்திருந்தும் அவற்றுமொன்றேறும் தாக்குதலற்று அவைகளை முழுவதும் நடத்துவிக்குமத்தலைவர் மண் முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கு மப்புறப்பட்டவர் என்றும், மூலப்பிரகிருதி விஷ்ணுவென்பவர், பருடைக்[illegible] ருத்திர மூர்த்தியென்றும், இப்பிரகிருதியும் [illegible] ஆண்பெண்ணுருவிற் [illegible] உலகப்படைப்பிற்குக் காரணமாயிற்றென்றும், இக்காரணக்கடவுளின்றுஅவ் விறைவர்தமக்குத் தாமேவயப்பட்டவராய்த் தமக்குமேலொருதலைவரு மில்லாதவராயும், அன்பர்க்கருளத் தம்மனிச்சையால் திருமேனிதரிப்பதல்லது புவன போகங்களை அநுபவிக்கின்ற எம்போல் மலபாகதேகமுடையரல்லராயும், கல்வியாதிய காரணமின்றி இயல்பாகவே எல்லாமொருங்குணர்ந்த பேரறிவினராயும், மலபாகங்களொடு என்றுங் கல

வாதவராயும் தம்மை நினைப்பவர்க்கெல்லாம் இன்பம் விளைக்கின்ற பேரின்ப மூர்த்தியாயும், அணுவிலண்டமும் அண்டத்து ளனைத்தும் அமைத்த அப்பர் தாயற்றுடையராய் முன்னவரென்றும் வேதாகம முதலிய கலைகளெல்லா முறையிடுகின்றன. அன்றியும் பிரகிருதியாதார மாகும் பூருடதத்துவ சொரூபியாகிய உருத்திர மூர்த்தியும் ஒரு கற்பத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி நாபிக்கமலத்திற் பிறந்த பிரமதேவன் தனக்கு உலகங்களைப் படைக்குந்தொழில் கைகூடாமல் வருந்தித் தவஞ்செய்த காலத்தில் சிவானுக்கிரகத்தால் அப்பிரமன் நெற்றியில் அவதரித்தாரென்றும், அப்பிரம விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் யாவரும், சாபமுதலிய காரணங்களால் மானுடயோனிகளிலும், திரியக்குயோனிகளிலும் பிறந்ததாகவும் கூறியுள்ளது. அல்லாமல், அவ்வேதாகம முதலிய கலைகளெல்லாம் சிவபெருமானையன்றும் பிறந்திறவாதவன் என்று சொல்வதில்லையோ? அவரது அபிர நாமங்களிலேயன்றி எவ்விடத்து அவரைக் குறிக்கவேண்டியதாயினும் அவ்வவ்விடங்களிலும் பிறப்பிறப்பிலானென்பதே அவர்க்கு பொதுப்பெயராக வழங்கி வருகின்றது இச்செய்தியாரு மறிந்ததே. இங்ஙனமிருக்க அவ்விறைவர் திருவெண்காடனுக்கு எவ்வாறு புதல்வராயினர் என்பது பெரியதோரையம். அஃதெங்ஙனமாக; அவருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கடுத்துச் சாயாவனமுந் [illegible] அச்சம்பந்தமான [illegible] னென்றும் திருநாமத்தால் அவ்விறைவர் வந்து அவர் மகவாசை தீர்த்து, அருளுஞ்செய்ததற்கு நிமித்தம் யாது? இவற்றை விளங்க வெங்கட்கருள்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது, அவர்களை நோக்கி உபமன்னியர் சொல்லலாயினர்.

இருடிகளுக்குமுன் பிரமன் உபதேசித்தது.

ஓ! முனிவர்களே! உங்கள் வினாமிகச் சிறந்தது. இது யோகத்தை விரும் முயற்சி செய்வார் முன்னே அறிந்துகொள்ள வேண்டுவதாக விருக்கின்றது. ஆகையால் ஞாபகத்தோடுங்கேட்பீர்களாக. முன்னொருகாலத்தில் மெய்ப்பொருள் இன்னதென்று அறியவிருப்பமடைந்த முனிவர் பலர் ஐம்பொறியின் வழியே புலன்களை நுகரச் செல்லவொட்டாது மனதை யொருவழிப்படுத்தி, அந்த திருவிடைமருதூரின் கண்ணே அருந்தவ நெடுங்காலஞ் செய்திருந்தனர். அப்போது பிரமதேவன் அவர்கள் தவத்திற்கிரங்கி, சரச்சுவதி தேவி

யோடு அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டுத் தரிசனை கொடுத்தார். உடனே முனிவர்கள் கண்டுவணங்கித் தொழுது, எம்பெருமானே அறியாமையான விருளிற் கிடந்து, வாத தருக்கமென்னுஞ் சுவரின் மோதித் தலை பிளக்க வருந்துகின்றஅடியோங்களுக்குள்ளஐயத்தினைத்தேவரீர்அன்றி விளக்குவார் பிறரொருவருமில்லாமையால் எங்கள் குறையைத் தீர்த் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவனும் அவர்கள் விண்ணப்பத்தினைத்தம்முள்ளங்கொண்டார். அக்குறிப்பினையறிந்த முனிவர்கள் உடனே கேட்கலாயினர், ஐயா! தத்துவங்களை யெல்லாம் அசைப்பித்து எவ்வகைத் தொழிலையும் நடத்துவோன்யார்? மேலானது யென்ற பொருட்கெல்லாம் மேலானவன் யார்? ஒருபொருளை விரும்புதலும் ஒரு பொருளை வெறுத்தலுமில்லாத பரமேச்சுரன் யார்? பிறவிக்குக்காரணமாகிய பற்றுக்களெல்லா மியல்பாகவே கடிந்துநின்ற பரிசுத்தன் யார்? வேண்டுவார்வேண்டும்பொருளெல்லாங் கொடுக்கவல்லனாகிப் புகழாற் பூசிக்கப்படுபவன் யார்? முடிவில் எங்கே ஒடுங்குவது? இந்த மஹா பூதங்களெல்லாம் யார்க்கு வசப்பட்டடங்கி நிற்கின்றன. எவற்றையும் ஆட்டுவிப்பான் யார்? அவனை நாங்களெவ்வாறு அறியலாம். எவ்வகை முயற்சியாற்காணலாம். இச்சந்தேகத்தை இவ்வுலக பிதாவாகிய தேவரீர் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று மீட்டும்பணிந்தார்கள்.

அப்போது பிரமதேவன் மிகமகிழ்ந்து சிவத்தியானஞ் செய்து கண்களில் ஆனந்த நீர் பெருக, மயிர்ப்புளக மரும்ப, அஞ்சலியத்தராக வெழுந்து நின்று அம்முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ! முனிவர்களே! நித்தியமாயுள்ள வேதாகமங்கள் எல்லாம், நீங்களிப்போது வினவிய வொருவனை யறியவேண்டித், தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை யென்னும் எண்குணங்களைப் பற்றித் தேடித்தேடிச் சென்றும் உண்மை யறியாது அலுத்து நின்றுவிட்டன. இன்னமுந் தேடு நிலைமையிற்று னிருக்கின்றன. இவ்வுண்மையை அனுபவமாகக்கண்டு சுகமடைந்தோனே வித்துவான் அவன் ஒன்றற்கும் தன்னெஞ்சில் அஞ்சான். அதுநிற்க.

அவ்விறைவனை "ஒருநாமமோருருவ மொன்றுமில்லான்" எனவும், "அவனருளே கண்ணாகக்காணபதல்லா, லிப்படியனிவ்வுருவ னிவ்

[illegible]

[illegible] என்றனன். சூரியனிற் சோதியும், சந்திரனிற் குளிர்ச்சியும், ஆகாயத்திற் கலப்பும், காற்றில் வன்மையும், தீயில் வெம்மையும், நீர்க்குளிர்ச்சியும், மண்ணில் திண்மையும் [illegible]

தொழிற்பட்டு வருவதைக்கொண்டு அறிவோ மென்பதற்கு வேறு அளவை நாம் கூறவேண்டுவதில்லை. மேல் அச்சிவமென்ற சொற்பொருள்கொண்டு முணர்த்துவாம். கடவுளில்லை யென்று வாதிக்கும் நாத்திகரும் அப்பொருட் பொருளைக் கருதி விசாரித்து மடக்கில் அடங்குவர். நிற்க. சிவம், இல்லாததென்பது "இயற்கை" ஆம். ஆகவே, அவ்வியற்கை யென்பதே அச் "சிவம்" என்று உரைக்கப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனில், இயற்கையுளடங்காத பதார்த்த மொன்றாவது மில்லை. ஆதலால் அவ்வடங்குதலே "வசி" யெனப்படுதலால் "சிவம்" என்பதே "இயற்கை" என்பதாகும். இனிப்பிரமம் என்பதும் சிவமென்பதும் ஒரு பொருட்கிளவி. நிலம், நீர், தீ, காற்று, வெளி, சூரியன், சந்திரன், உயிர் என்ற எட்டும் அக்கடவுள் திருமேனியென்று வேதாகமங்களுரை மாதலால் இவற்றுளடங்காதது இவ்வுலகத்தில் யாதொன்றுண்டாகா தேது? ஆகவே யார் என்ன உபாசனை செய்தபோதிலும் சிவனையுபாசித்தபடியாம். ஆதலாற்றான் "விரிவிலா வறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ் செய்து, எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்" என்று தமிழ்வேதங் கூறியது. இக்கடவுள் எல்லாவற்றிற்கும் வித்தாயிருத்தலால், இவரை முற்கூறிய பெயராலேயன்றி வேறு எக்கடவுள் பெயரால் எப்பொருளின் பெயராற் கூறினுங் குற்றமில்லை. எல்லாப் பெயரும் அவர் பெயரேயாம். எல்லாவடிவும் அவர் வடிவேயாம். எல்லாக்குறியும் அவர் குறியேயாம். யார், யாதைத்தொழுதாலும், எதை உபசரித்தாலும், அச்சிவனைத்தொழுதது முபசரித்ததுமாகவே முடிவில் முடியும். இக்கருத்தாலன்றோ முன் அருச்சுனன் பாரதப் போர் பதின்மூன்று நாளிலும் கண்ணனைப் பூசித்த தன்மை சிவனைப்பூசிக்க வாறாயிற்று. அன்றியும் இவ்வுலகத்தில் பசுவின் கன்று கட்டும் கட்டுத்தறியும், நென் முதலியவற்றை யளக்குங் கருவியாகிய மரக்காலும், புற்றும், பலகையும், மண்ணும், கல்லும் இவைபோல்வன பிறவும் சிவக்குறி பெயராயிற்று. உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கு முணர்ச்சியில்லாதவர் என்றும் ஒன்றும் உணராதவரே யாவர். இவ்வியல்பினை யுணர்தல் அவர்க்கு வாழ்க்கையாம். முன் வனவாசகாலத்தில் அருச்சுனன் பாசுபதப்படையென்னுங் கணைக்குத் தவத்திற்குச் சென்றிருக்கபோது அவனிருக் கண் களையும்படி அவ்விறைவன் வேடவடிவத்தோடு வந்து பொய்ப் போர் புரிந்தகாலத்தில், அப்பாண்டவர் நடுவன் கடவுளென்றறியாது வில்லாலடித்த அடியும், மதுரையில் திருவாதவூரடிகள் பொருட்டு வா

விடுத்த வைகைப் பெருக்கை யடைக்கும்படி பிட்டுவிற்கும் வந்தியார் ஆளாக வந்து அரிமர்த்தன பாண்டிய ராஜனாற் பட்ட பிரம்படியும், சாக்கியர் கல்லடியும் அருச்சனையாகவே முடிந்தவன்றோ? உண்மை யறிந்த பெரியோர்கள் தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தார், மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நட்பு, அயலார், பகைவர் என்ற கூட்டந் தம்மைச்சேர்ந்தகாலத்தில், அக்கூட்டத்துள்ளாரை யெம்மவர் என்ற பந்த நினைவாற் பாராமல் இவர்கள் எம்மைப்பரிபாகப்படுத்திப் பிழைப்பிக்கவந்த சிவ வடிவாகிய குருலிங்க சங்கமகோலத்துள்ளவர்களென்றே கொள்வார்கள். இக்கருத்தை அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் முதலிய பெரியோர் சரித்திரத்தா லறிவீர்களாக. அவ்வேதாகம முதலிய கலைகளும், காலும், கிழமை முதலிய எல்லாந்திகைநம் அவ்விறைவனது அனந்த சத்திகளுள் ஒவ்வொன்றே யாமேவம். இதற்கு வேதாகமமே சாக்ஷி. அன்றி அனுபவத்தாலேயு மெளிதி லுணரலாம். இக்கருத்து, அடங்கு கையும், அடங்குதலும், அடங்கிக்கொள்வதும், அடக்கிக்கொள்வதும், என்? எது நிமித்தம் என்று நடு நிலைமையோடு ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் பற்றி விசாரிக்குமவர்க்கு வெளிப்படும். மேலும் முனிவர்களே! இவ்விடயத்தி லின்னஞ் சொல்லப்புகுந்தா லென்னும்போதாது. அது நிற்க.

முனிவர்கட்குப் பிரமன் இடைமருது மான்மியங்கூறியது.

இனி இத்தலத்தினைப் பூசிப்பவர்க்கு எவ்விடத்திலும், எக்காலத்திலும் எவ்வுருவத்திலும், எப்பெயராலும், தாம் அறிந்த எவ்வகையாலும் பூசிக்கலாம். இன்னவிடத்தி லிக்காலத்தி லிவ்வடிவத்தி லிப்பெயரா லிவ்வாறு பூசிக்கவேண்டுமென்னும் நியமம் வேண்டுவதில்லை, ஏனெனில், உலகத்தின்கணுள்ள எல்லாவிடமும், எல்லாக் காலமும், எல்லாவடிவமும், எல்லாப்பெயரும், எல்லாத்தொழிலுமுடையா னவ் விறைவனேயன்றோ? எழுத்தின் மணமறியாத வேடர் குடிப்பிறந்த கண்ணப்பதேவர், எச்சின் மயங்கச் செய்த திருமஞ்சனமும், சூடித்தந்த திருப்பள்ளித் தாமமும், சுவைகண்டறிந்த ஊனமுதும் அவ்விறைவர் மகிழ்ந்து கொண்டருளியவன்றோ? ஆகவே உண்மை அன்பே பூசையாவதன்றி வேறில்லை. "அன்பினுள்ளான்புறத்தானுடலாயுளான்-முன்பினுள்ளான் முனிவர்க்கும் பிரானவன்-அன்பினுள்ளாகி யமரு மருபொருள் - அன்பினுள்ளார்க்கே யணைதுணையாமே." என்று மந்திர விதிசான்ற.

ஆயினும், சன்மார்க்கத்திற் செல்லு முழுப் புண்ணியர்க்கன்றி அத்திறம் வாய்ப்பதரிது. ஆகவே, புத்தடிமை செய்ய முயல்வார்க்கு என்றே அச் சிவமுனைக்க பெரியோர் வகுத்தமைத்த இடம், காலம், உருவம், மந்திரம் செய்வகை முதலியன சிலவுள்ளன. அவற்றுள், உருவத்தினை முன்னுரைத்தே யேனையவற்றைப் பின்னுரைக்கின்றேம். ஓ! அந்தணாளரே! கேண்மின்கள்.

அவ்வகண்டாகார சிவத்தினிடத்தில் விளக்கொளிபோற்பிரிவற்றிருந்த சிற்சக்தியினின்றும் பராசக்தியார் வெளிப்பட்டனர். அப்பராசக்தி அனுக்கிரக ரூபியாம். ஆகலால் பக்தியாளர்களவர்களெணைத்தவண்ணங்காட்சிதரும். அப்பராசக்தியார், உலகத்திலெவற்றிற்குங் காரணமுமாவர். இயற்கையறிவினர். நித்தமானவர். இச்சாஞானக்கிரியை வடிவாக வெளிப்படுபவர். க்ஷரம்—அவ்வியக்தம்—வெளிப்படாதது. அக்ஷரம்—அமிர்தம்—நாசமற்றது. இவ்விரண்டின் வடிவமும் அவர்தான். யாவற்றையு மளிக்கத்தாயாதலால் உமை யென்றும் கூறப்படுவர். சந்திரனுங் கிரணமும் பிரிவற்றிருந்தாற் போலும் அச்சிவசக்திகள் பிரிவற்றுள்ளன. இவற்றை வேறுபிரித்தெண்ணுவோன் பாவியாம். பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன், என்னும் பஞ்சகர்த்தாக்களையுங் கட்டிலாகக்கொண்டு வீற்றிருப்பார். ஆன்மாக்களுள்ளக்கமலத்தில் வீற்றிருப்பார். கோடி சூரியருதயமானாற் போலும் பேரொளியுடையார். ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமுத்தியிரண்டிடத்து முண்டாகும் இச்சையையே பாசமாகவும், அன்பரிடர்களை யொழிப்பிக்குங் குரோதத்தையே அங்குசமாகவுமுடையவர். அருளினாலே நமது பயத்தை யொழிக்குங் குறியுடைய கரத்தையும், வேண்டும் வரத்தைத் தருங் குறியுடைய கரத்தையும் உடையவர். தத்துவங்களை யுணரு முணர்ச்சி, சீவனாகிய தன்னையுணரு முணர்ச்சி, சிவத்தை யுணருமுணர்ச்சிக்குங் காரணமான சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னு முச்சுடரையுங் கண்களாகவுடையவர். விஷயங்களைப்பற்றாத சுத்த சத்துவ வைராகமாகிய செவ்வண்ணமுடைய தோயாப்பூந்துகிலுடையவர், அடியார் இச்சித்தவண்ணமே தரும் பெருந்தயாளு. காணக் கருதலினிய அழகின் பேருருவானவர். "பெருந்தன நாயகி" என்னும் திருநாமமுடையார். எப்பொருட்குந் தலைவி. எல்லா வண்டங்களினுட் புறத்து மப்புறத்தும் வீற்றிருப்பர். காயத்திரி தெய்வமாய்ச் சூரியனிதயத்தில் அமர்ந்திருப்பவர். எவ்வகையணிகளுக்கும் ஓரணியாயுள்ள

வர். எண்ணிறந்த மந்திரங்களும் தம் வடிவமாகக்கொண்டவர் அம் மந்திரங்களேதாமிருக்கும் பீடமாகவமைத்தவர். "சருவாங்கசுமங்கலே. [illegible], [illegible] ஞானாங்குரை. சிவஞானப்பிரதாயினி. சந்திரமண்டலவாசினி. நித்தியகலியாணி. நித்யசுந்தரி. அமிர்தகிரணமுகமண்டலி. [illegible]. [illegible] நித்தியமாங்கலிய [illegible] மந்த்ரசதுராக்ஷரிமந்திரார்ச்சநாநுக்கிரகபதுமபாதா. சோடசாக்ஷரிமந்திரமகாமூர்த்தி. சதுஷ்ஜகத்ஸம்ஹாரமாதா. சருவைசுவரியகாரணி. மஹாரா[illegible]. சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார, திரோபாவானுக்கிரககாரிணி. சர்வதந்திரேசுவரி. சர்வயந்திரேசுவரி. சர்வமந்திரேசுவரி" என்று [illegible]. "[illegible] புரை நாரணியாம்பால்வண்ணத்தி - யிருள்புரையிசை மனோன்மணியென்ன-வருபலவாய் நிற்குமா மாதுதானே" "தாளணிநூபுரஞ் செம்பட்டுத்தானுடை, வாளணி கொங்கைமலர்க் கன்னல்வாளிவில், ஏரணியங்குச-பாசமெழின்முடி, காரணிமாமணிக்குண்டலக்காதிக்கே" "அவளையறியாவமரருமில்லை, யவளன்றிச் செய்யுமருந்தவமில்லை, அவளன்றி யைவராலாவதொன்றில்லை, அவளன்றியூர்புகுமாறறியேனே" என்றது மந்திரவாக்கியமும்.

இனி, இப்பராசக்தி நிலைமையை "போகஞ்செய் சத்திபுரி குழலாளொடும் - பாகஞ்செய்தாங்கே பராசத்தியாய் நிற்கும் ஆகஞ்செய்தாங்கே யடியவர் நாடொறும் - பாகஞ்செய்ஞானம் படர்கின்றகொம்பே", என மந்திரங்கூறியபடி அப்பெருந்தனநாயகி(பிருஹத்குசாம்பா) உள்ளமாகிய தகராகாயத்தில் சுவயம்பு வாகிய பரமசிவம், "மஹாலிங்கமூர்த்தி" என்ற திருநாமத்தோடு [illegible] சிவலிங்கமாக வெளிப்பட்டனர். அங்ஙனம் வெளிப்பட்ட க்ஷேத்திரந்தான் திருவிடைமருதூர். [illegible] விராட்புருடனுடைய இதயத்தில் வெளிப்பட்ட சிதாகாயமூர்த்தியாம். அவ்வாறன்றி அவ்வுலகையெல்லாமீன்ற அம்மையாகிய உமாதேவியாரிதயமாகிய தகராகாயம் திருவிடைமருதூரென்று அதனினுமிது சிறந்ததாமன்றோ. அன்றியும் சிவபெருமான் சிதம்பர தலத்தன்னிலே சிதாகாயவடிவமாய் எழுந்தருளியிருப்பர். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மஹாலிங்கவடிவமாக வெழுந்தருளியிருப்பர். அந்த காரணத்தினாலே மற்றைய திருப்பதிகளிற்

கொண்டிருப்பதுபோலவேறுதிருநாமங்கொள்ளாது, இத்திருப்பதியில் "மஹாலிங்கம்" என்ற திருநாமஞ்சிறப்பாகக்கொண்டருளியது. இந் திருநாமம் மற்றெந்தத் திருப்பதியிலுமில்லை. இம்மஹாலிங்கப் பெருமான் என்று மொருபடித்தா யெழுந்தருளியிருந்து, பிரமனுகிய வென்னும் மற்றையதேவர் முனிவர்களாலும் பூசிக்கப்படுவர். "இருண்மலமொழிக்கு முக்கணிறையவன் குணமொன்றில்லான், பொருணிறை குணங்கட் கெல்லாம் பொருந்துமாதாரமானுன், அருள்சதாசிவனீறில் லான் ஆய்ந்திடுங் குறிவிகாரம், மருவிலான் குணத்தையாக்கி மூவரை வகுத்தான் மன்னே" "வலத்தினிலென்னை அந்த வாமத்தில் அரியை மத்தித், தலத்தினி லுருத்திரப்பேர்த்தனயரை யளித்தியாரென்னப், பலத்துறுதந்தையாம் நீர் பாலகர் தொழிலோர் மூன்றும், நலப்படப் பெற்றே மும்மை நயந்தெமைப்பூசைசெய்மின்" என்று, "பூசைசெய் திறத்தை யன்று புண்ணியன் உரைத்தான் மூவர்க், கிசன்முன் சொன்னவண்ணம் இயம்புவனுங்களுக்கு, நேசமா முனிவீர்கேண்மின் நிமலியை முன் பூசித்து; ஆசையால் மகாலிங்கத்தைப் பின் பருச்சித்தல் வேண்டும்" "எனெனில் மகாலிங்கம் முன் சத்தியாதாரமாகத்தான் வெளிவந்ததாலே சயம்புவாம் அந்தலிங்கம்" சிருட்டி, திதி, சங்காரம் திரோபவம், அனுக்கிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்வதற்குப் பிரமா விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் என்னும் ஐந்துதலைவர்களுடைய தோற்றத்திற்கும் ஏழுவாயாகவிருந்தது. அன்றியும், ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும்பஞ்சப்பிரமங்களும் அம்மகாலிங்கத்திற்றுன்றேன்றின. இவற்றுள், ஈசானம், ஆதியும் மகத்துமாய்ப் பிரகிருதிக்கு அதிகாரியாய் ஆன்மாவைப்பற்றி நிற்கின்றது. அது மஹாலிங்கமென்னப்பட்டு இம்மூவுலகத்துள்ள இலிங்கமூர்த்திகளெல்லாந் தோற்றுமிடமாம். தற்புருடம், அவ்வியத்தத்திற் கதிகாரியாய் முக்குணம்பற்றி நிற்கும். இதில் தரும முதலிய எட்டு அங்கங்களோடும் கூடி புத்திதத்துவம் பிறக்கும். அகோரம், அவ்விலிங்கமூர்த்தியிடமாகவூற்றமுற்றிருக்கும். வாமதேவம், அகங்காரதத்துவத்திற்கதிகாரியாயிருக்கும். சத்தியோசாதம் ஒளிப்பிழம்பாய் மனமென்னுந் தத்துவத்திற் கதிகாரியாயிருக்கும். இந்த பஞ்ச பிரமலிங்க மூர்த்திகளும் இம்மஹாலிங்கத்தினுக்கு ஒரு குரோசத்துள்ளே அமைந்துள்ளன. இப்பஞ்சமூர்த்திகளையும் முபாசிக்கவர்களுக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டாம். நன்மைக்கேவித்து இவை

யாதலால், இவ்வுலகெல்லாம் தேவதேவராகிய சிவபெருமானுர் பஞ்ச மூர்த்தவடிவமாம். சூத்திரிகன் பாவையைக் கயிற்றி லாட்டுவதுபோ லும் இறைவனும் அறம்பாவமென்னுங் கயிற்றாற் கட்டி யாட்டுகின்ற னர். எவ்விடத்துள்ள சிவகுறியும் இம்மஹாலிங்கத் தொட்டோன்றியவே. இம்மூர்த்தியை வழிபடுவோர்க்குத் துக்கமென்பதொன்றும் எப்போது முண்டாகாது. இத்திருப்பதியிலுள்ள தருநம்பும் சிறகல்லும் சிவமய மேயென்று பெரியோர் கூறுவர். அண்டத்துளாகிய விப்பூமி தன்னு ளிம்மகாலிங்கத்தைத்கொண்டு நிற்கின்றது. இவ்விடைமருதீச ரெப் பொருளுந்தாமேயாவர். இவ்வுண்மையையுள்ளவாறுணர்ந்தவன்பிறப்பு இறப்பு என்னுந் துன்பத்திலொன்றும் அகப்படான். பொன்மயமாகிய விப்பிரமாண்டமும், அதனுட்பாலிருக்கும் ஆண்பெண்ணென பிராணி களும் தோற்றுமிட மிம்மகாலிங்கமேயாம். பெருந்தன வல்லிபாகன், பினாகி, வெள்விடையோறி, விரிபொற்சடையோன், அங்கண்மலரோன், அருண்மேனியானென், அருளுடைநாயகி யமலவுள் வெளியில், நின் றலிக்கொழுந்தாய் நின்றனன் ஆதலின், பெருந்தீர் மாத்தின்கிளைகட் கெல்லா மாயவாறுபோல இந்த மஹாலிங்கத்தை யருச்சித்தால் நடப் பனவும் நிற்பனவுமாகிய எல்லாவுயிர்த்தொகைகளும் திருத்திபுற்றுக் கிளர்ச்சியை யடையும். இச்சிவகுறியின் பெருமையை மாயவன் அறி யான், வானவர் அறியார், ஆயிரமணி முடிச்சேடனும் அறியான், சன காதியோகியர் தாமுமறியார். மாங்குள் பிறர்பின் மாலுடையவரோ, அருவமாய் உருவமாய் அருவுருவுமாய், முதல் நடுமுடிவிலா முழு முதலாகி, அறிவேமயமாய் ஆருயிர்க்குயிராய் தானுமாய் அமர்ந்த தற்பரன்மகிமையை, அவன் ஒருபடைப்பில் அடங்கியதேவர், யாவர் தாம் அறிவார் யாதுகாண்முறைகள். சதுர்யுகமாயிரந்தனைக்கொ ருபகல், என்பரமாயுள் இலங்கு அரிக்கு ஒருபகல், அவ்வரி ஆயுள் அரனுக்கு ஒருபகல் அவ்வான் ஆயுள் ஈசனுக்கொருபகல், அவ்வீசன் ஆயுள் அருள் சதாசிவன் பகல், அருளையிறைவனுக்கு அளவொன் றில்லை. ஆனல் அளவுடை அமரர்கள் அறிவரோ? அவ்விறைவன் எழு ந்தருளிய இந்தத்தலத்தில் வசிக்கும் பசுபக்ஷி எறும்பிருன எவ்வகை யுயிர்களும் பிறப்பிறப்பில்லாத சிவலோகவாசிகளான ருத்திரகணத்தி பர்களே யாவர்கள். இந்தத்திருப்பதியில் வந்திருந்தவர்கள் இந்திரன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் அடைதற்கு அருமையாகிய சிவ லோகத்தை எளிதில் அடைவார்கள். மண்ணுக்கு மேல் சுவர்க்கம்,

அதற்குமேல் சத்தியவுலகம், அதற்குமேல்விஷ்ணுபுரம், அதற்குமேல் சிவலோகமாகியவுருத்திரவுலகம். இங்கு வசிப்பவர்களும் அவ்விடம் பெற்றவழிதான் அழிவின்றி வாழ்வார்கள். அவ்வாறு உமாதேவியாருக்குசிவபெருமான் அனுக்கிரகித்திருக்கிறார். ஆதலால்முனிவர்களே! பூருவபுண்ணிய பரிபாக மடைந்த சுத்தான்மாக்களாகிய சத்தியபத்தியுடையவர்கள் இவ்விடத்தில் சிவபெருமான், மஹாதேவியார், கணபதி, முருகப்பிள்ளையார், சண்டேசப்பெருமான் என்னும்பஞ்சமூர்த்திகளையும் இயன்றளவில் உள்ளன்பு பொருந்த, பிறர் மதிக்கவென்றெண்ணுமல் தாம் உய்ய வேண்டுமென்று நல்லெண்ணத்தோடு பூசித்துக்கடைத்தேறுவர்கள் என்று சொல்லிப் பிரமதேவர் * மத்தியார்ச்சுனப்பெருமானை வணங்கி அருள்விடை பெற்றுத் தமதுலகமே போயினர்.

திருவெண்காடர் மைந்தரின்றி வருந்தல்.

கேளும் முனிவர்களே? சிவபெருமான், மெய்யன்பர்பாவனைவசப்பட்டவர். "மலர்மிசை யேகினன் மாணடி சேர்ந்தார், நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்ற வேதவிதி சத்தியம். அன்பு வழிஅறியாதமன்மதன் இட்ட தாமரைப்பூ, முல்லைப்பூ, மாம்பூ, அசோகம்பூ, நீலப்பூ என்னும் ஐந்து வகைப்பூவும் பாணமாகி முடிவில் அந்த மன்மதனுயிருக்கு உலையாய் நின்றன. இன்றும் அவன் அனங்கனுகியொழிந்தான். அன்பின் வழிநின்ற சாக்கியர் இட்டகல்லே மலராகி அவரை என்றும்அழிவற்ற வின்பத்தை யுடைய சிவலோகத்தேறப்பண்ணிற்று. ஆதலால் அடியார் மனக்கோயில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானைத் திருவெண்காடனு திரவும் பகலும் மறவாத நேசம் வைத்துப் பூசித்து வாணிபத்தின் மிகச்சிறந்து கற்புக்கரசியாகிய தமது மனைவியாரோடு பெருஞ்செல்வராய் வாழ்ந்துவருநாளில், அவர்க்கு வயது முப்பத்தைந்தாக அதுவரையும் மக்கட்பேறில்லாமையால், மனத்துட்சிறிது வருத்தங்கொண்டு "படைப்புப்பலபடைத்துப் பலரோடுண்ணு, முடைப்பெருஞ் செல்வராயினுமிடைப்படக், குறுகுறுநடந்து சிறுகை நீட்டி, யிட்டுந் தொட்டுங் கௌவியுந்துழந்து, நெய்யுடையடிசின் மெய்படவிதிர்த்து, மயக்குறு மக்களையில்லோர், பயக்குறவிலர்தாம் வாழுநாளே" என்று சிந்தித்து, பின் ஒருவாறு தேறித்தமது குறைவைத் தம்மை யாளாகவுடைய திருவிடை மருதாருடையாருக்கு விண்ணப்

* "மத்தியார்ச்சுனம்" என்பது வடமொழிப்பெயராம்.

த்தாற் பலவகைத் தானமுதலிய செய்கடமைகளை நிறைவேற்றி வந்தனர்.

சிவநேசர் சரித்திரம்.

அவ்வூரிலே, சிவபூசைச் சிறப்புமிகுந்த வமிசத்தில் தோற்ற [illegible] முதல்வனார் பொருள்களை வட்டிக்கும் அவையப்பராகத் திருவிளையாடல் புரிந்த அருளாளர் திருவெண்காடர் விண்ணப்பத்தைத் திருவுளம்பற்றி அவர்க்குத் தாம் முன் அனுக்கிரகித்திருந்ததை அறுக்கவேண்டுமென்று கருணைகூர்ந்தார். அப்போது அந்த மறைக்கோத்திரத்தில் தம்மை மறவா தன்னன்போடு வழிபட்டு வரும் "எப்பொருளுந் சிவமேனி என்போர்" ஆகிய ஆதிசைவரும், நால்வேதங் கரைகண்டவரும், ஆகமப்பெருங்கடல் கடந்த தோணி போல்வாரும், சகல சாத்திரங்களிலும் கரைகண்டவரும், நல்லொழுக்கமுடையவரும், சிவபத்தி அடியார் பத்தியன்றி மற்றொன்றறியாதவருமாகிய சிவசருமனென்னும் அந்தணர் குலமணியானவர், கற்புக்கரசியும், அழகுக்கு அணிகலமுமான சுசீலையென்னும் மனைவியாரோடும் இல்லறம் வழுவாது நடத்திக்காலங்கழித்து வரு[illegible]; அவ்வமயம் [illegible] சிவார்ச்சனைக்கும் அடியார் மகேச்சுர பூசைக்கும் பாக்கிவைத்தனர். இங்ஙன மொழுகு நாளில், அவர் அன்பின் பெருமையை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்துவாராய் வல்லாருடைய பெருமான் அவர் செல்வத்தினைப் பூரணகழித்த சந்திரன் கலைபோலச் செய்யத் திருவுளம் வைத்ததும், அது, புலாலுண் பார்தவப்போலாயிற்று. அங்ஙனமாயும் சிவசருமர் தம்முள்ளன்பும் வைக்கும் [illegible] பேண்பெறும் பெருகிவர வோர்நாள் உதய காலத்து மனைவியாரை நோக்கி, கண்மணியே! இன்று சிவார்ச்சனைக்குரிய உபகரணங்கள் சேகரித்திருத்தி என்ன, அம்மனைவியார் வணங்கி, என்னிறைவரே! அடியேன் தக்கபடி எடுத்துவைத்த சிலபண்டங்களிலுள்ளதை அமுதுசெய்து இன்றைக்குச் சிவபூசை முடிக்கலாமென்றார். அதுகேட்ட சிவசருமரும் மனக்களிப்போடு அவ்வுபகரணங்கொண்டு [illegible] திருமஞ்சன நிவேதன முதலியவற்றை முடித்து, அடியார் பூசைசெய்யும்படி மனைக்குத் திரும்புகையில், மற்றியார்களைப் பெருமான் பசியால் பிடிக்கப்பட்ட

ஒரு விருத்த வேதியராகிவந்து சிவசருமரை நோக்கிப் பசிக்கன்னமிடு தியோ என்ன, அவர் அவ்வேதியரை மனைக்கழைக்க, ஐயர் மனைபோமளவும் பசிபொறுக்கலாற்றே னெனச், சிவசருமர் அவ்விடத்திற்றானே அவ்விருத்த வேதியரை உண்டி முதலியவற்றாலுபசரித்தார். அவ்வளவில் அந்த விருத்தர் நூற்றுவர்க்காம்படி சேகரித்திருந்த வெல்லாவற்றையுந் தாமொருவரே யுண்டிளைப்பாறி மறைந்தார். சிவசருமர் உடனே கடவுளென்றறிந்து பேரானந்த மடைந்து, மருதவாணரைப்பல் காற்பணிந்து துதித்தாடிப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், பரிசனர் வந்து சிவனடியார் பலர் மனையிற்பசியோடு வருந்திக்காத்திருக்கின்றன ரெனத் திடுக்கிட்டு மனைக்குப் போதலும் மனைவியார் கண்டு, தலைவரே நிவேதனமான சிவப்பிரசாத மெங்கே, அடியார் பலர் பசியோடு வருந்திக்காத்திருக்கின்றனரே யெனக்கேட்டுச் சிவசருமர், பெண்ணே நிவேதன வமுது மருதவாணர்க்கே யோக்கியமானதாயிற்றுஎன, அக்குறிப்பை யுணர்ந்த அக்குலமகள் எதோ இதுவோர் சிவலீலையாக விருக்கின்றது, எல்லாம் பொறுத்தறிவோம் இப்போது சிவனடியார்கள் பசியாற்றும் வகை தேடுவதே முறையென்றெண்ணி, உடனேகணவரைப் பார்த்து, என்னையுடையவரே! நாமும் குழந்தைகளும் பட்டினி யிருக்கினு மிருக்கலாம் வந்த சிவனடியவர்கள் பசித்திருப்பது முறையல்ல; இவ்விடத்து மறுபடியும் சமைப்பதற்கும் வேறு உபகரணங்களில்லை. காலமோ பகலுக்கு அதிகரித்து விட்டது. ஆதலால் இந்த மங்கலியத்தையாவது மாறி வந்த விலைப்பொருள் கொண்டு அமுதுபடி கறியமுது முதலியவற்றைச் சேகரித்து வந்தால், அடியவர்பூசை செய்யலாமென்று தங்கழுத்திலிருந்ததைக் கழற்றிக் கொடுக்க, சிவசருமர் வாங்கிச்சென்று, அவ்வாறேவேண்டுவனவற்றைத் தாக்கொண்டவ்வம்மை மறுபடிபாகஞ் செய்து, அடியவரை யமுதாட்டியுபசரித்துச் செலுத்தித் தாமுமக்களுமுண்டவ்விரவு சிவதரிசனஞ்செய்து வழக்கப்படி சயனித்திருந்தார்கள். உதயகாலத்தில் துயிலுணர்ந்த சுசிலையாரும் சிவசருமரும் எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து முடித்து இன்றைக்கு என் செய்வோ மென்று சிந்தித்திருக்கையில், கற்பின் கிழத்தியாகிய அச்சுசிலை யம்மையார்க்கொரு ஞாபகம் வந்து, ஐயரே!! நமது ஆண்டவர் "வேண்டுவார் வேண்டுற்றீயும் விண்ணவராம்" அன்றோ? அவரிடத்து ஏன்? தேவரீருக்குள்ள குறைகளைக் கூறலாகாதெனச் சிவசருமரும், நல்லது ஆலயத்துப் போவதற்கு வெறுங்கையாவெப்படி கூடு

வென, அம்மையாரவர் கேட்டு, எம்பெருமான் இன்றைய பூசைக்கு வேண்டிய ஒரு பிடி நெல்லேனும் கொண்டுவாருங்களென்றாள்; உடனே பெற்றுக் காலங்கடந்ததைக் கழித்து, நித்தியஞ் செய்யு மான்மார்த்தபூசை, தீக்கடன் நிறைவேற்றி ஆலயம் போய் நியமப்படி மருதவாண ரையும், பெருந்தலைமையையும்; திருவருளை அருச்சனை, நிவே தன முதலியவற்றால் ஆராதனையுஞ் செய்து வணங்கிவழிபட்டு, நிவேதனத்தை, அன்னம் மிகுந்ததை அடியாருக்கு முதலியவர்களோ டுண்டுகளித்து, அப்பால் தமது திருமனைப் போய்ப் படுக்கப் பிராணம் கூடி, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத் தியானத்தி லிருந்தார்.

இருக்கையில், அப்பரிசாரகர்கள் அவற்றைத் திருடப் பள்ளி யின் வைத்தவிடத்துத் தங்களுடன் மூடிக்கொண்டு அவ்வாலயத் தருகிலே, காருணியாமிர்த தீர்த்தத்திற்குப் போயினர். அப்போது, மருதவாணர் முன்போல ஓர் விருத்தவேதியர் வடிவாய்ப் பசித்தவராக் கண்ட சிவசருமரும் பெருங்களிப்புடனெதிர்சென் றுபசரித்தழைத்து வந்து திருவடி விளக்கிப் பாதோதகமுட்கொண்டு பூசித்து, ஒருபீடத் திருக்கப்பண்ணிப் பரிகலந் திருத்திவைத்து நிவேதனப் பிரசாத வமு தமைத்த, அன்னம் அமைவுற முதலியவற்றால் நிறைந்த ஓர் பாகாத படி முற்றும் புசித்தருளிக் கைகால் சுத்தி செய்து, ஓர்பீடத்திருந்து இளை ப்பாறுபவராய் வீற்றிருந்தருளினர். அங்ஙனமிருக்க, இறைவராகிய அந்தணர் பொருத்தமை, மனைவியார் வேண்டுகோளால் செல்வத்தை விரும்பிக் கேட்டும்படி எதிர் நின்றும் சிவசருமர் கருத்தை யுணர்ந்து, கோள்விழியில் அவியாது அன்றுமவர் அன்பு மிண்டையால் அச்சிவ சருமருக்குப் பெருஞ்செல்வமளிக்கத் திருவுளத்தடைத்து, ஓய் சிவ சருமரே! அந்தணர்களாகிய சிலர் அடியர் அநேகர் உமது பாளி கைக்கண்ணே பசித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மனம் புலர்ந்து செல் வார்களானால் உமது பிதிர்பாவரும் நரகமடைவர்; ஆதலால் விரை வாக பன்னக்குச் சென்று அவர்களை உபசரித்தனுப்புமென்று சொல்லி அங்ஙனே மறைந்தருளினர்.

மறையவரோ சிவசருமர், தாயைப்பிரிந்த இளங்கன்றுபோற் றுடி த்துப் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சித்துப் பின் தெளிந்தெழுந்து, அரசே! ஐயா! கருணையா! என்னைப்போர் பொருளாகக்கொண்டெழுந்தரு ளிவந்து, நிவேதித்திட்ட சிறு பொருளைப் பொன்பழுதாக அமுது

செய்தருளிய தேவரீர் இவ்வண்ணம் என்னை வருந்தும்படிவிட்டுப் பிரிந்துபோவதும் அறமோ! அருளோ! என்செய்கேன் என்செய்கேனென்று ஆராமையால் அரற்றிப் பலவாறு துதித்து, ஆண்டவனைப் பூசிக்கப்பெற்ற பேற்றினாற் களித்தாடிப் பரவசராய்ப் பின் தெளிந்து, மனைக்குச் செல்லும்படி யிறைவரிட்ட கட்டளையை மறுக்கவஞ்சி, பெருமான் சந்நிதியிற் பலமுறை பணிந்து எழுந்து விடைபெற்றுத் துணிந்து மனைக்குச் செல்லலுற்றனர். அத்தருணத்தில் முன் நிவேதனப் பிரசாதத்தைத் திருமடப்பள்ளியில் வைத்து, மாத்நியானீகஞ் செய்யச்சென்ற பரிசாரகர்கள் வந்து பார்க்கத் தாம்வைத்த பதார்த்தங்களொன்றுமின்றி வெறும் பாத்திரங்களே யிருக்கக்கண்டு பயந்து சிவனடியவர்கள் பசியோடு காத்திருப்பார்களே என்செய்வோம் என்றஞ்சி, வெளிவிட்டுச் சொல்லமாட்டாதவர்களாய், யாரெடுத்தனர், யார்புசித்தனர், ஏதாயிற்று என்று எண்ணி யெண்ணி ஒன்றுந் தோன்றாமல் கலக்கமுற்று வேறுவகை காணாதவர்களாய்ச் சிவசருமருக்கு விண்ணப்பித்தனர். அது கேட்ட சிவசருமர் நடந்த உண்மையைச் சிறிதும் வெளிப்படுத்த மனமில்லாதவராய் ஒன்று மறியாதவர்போல, சிவலீலைக்கு நாம் என்செய்வோமென்று சொல்லி அவர்களையழைத்துக்கொண்டு வருகையில், மனைக்கண்ணே சிவனடியவர்களும், அறக்கிழத்தியாரும், மக்களும் பசியோடுகாத்திருப்பார்களே என்செய்வது, பெருமான் திருவுளம்போலாக என்று சிந்தித்து மெல்லமெல்லச் செல்லலுற்றனர். இவர் செய்தியிதுவாக.

முன்னே இச்சிவசருமனை அடியவரோடு அமுதுகொள்ளும்படி மனைக்குப்போகவென்று கட்டளையிட்டு மறைந்த மருதப்பெருமானார், தாம் சிவசருமராகவும், பிரமதகணத்தலைவர்கள் பரிசாரகர்களாகவும் திருவுருவந் தரித்து நிவேதனப் பிரசாதங்களை வழக்கப்படி பாத்திரங்களிலெடுப்பித்துக்கொண்டு, இவர் வருதற்கு முன்னே இவர் மனைக்கேகி, சுசீலையம்மையார்கையிலளித்துச் சிவனடியவர்கள் அமுது செய்யப் பரிகலந்திருத்தி யிடம்பண்ணுதி யிதோ வருகின்றேனென்று போக்குக்காட்டி மறைந்துவிட்டனர். சுசீலையாரும் உண்மையாகத் தமது கணவர்தாம் எழுந்தருளினவரொன்று எண்ணி, வழக்கப்படி இடம்பெறத்திருத்திவைத்துத் தமது கணவனார் வரவை யெதிர்பார்த்துத் தலைக்கடைக்கு முள்ளுக்குமாக ஆடை நெய்வோன் குழல்போலுலாவி நின்றனர்.

அத்தருணத்தில், அடியவனை அமுது செய்விக்கும் வகை என்னவென்ற சிந்தையோடு பரிசாரகர் புடைசூழ்ந்துவர மெல்ல மனையருகே செல்லும் சிவசருமனை அவர் தருமபத்தினியார் நோக்கி, இதோ வருகின்றேன் மகேசுர பூசைக்குப் பரிகலந்திருத்தென்று சிவநிவேதனப் பிரசாதங்கொடுத்துச் சென்றெவ்வளவு நேரமாயிற்று, அடியவரனைவரும் பசித்திருக்கின்றாரே யென்ற தம்மில்லறக்கிழத்தியார் சொற்கேட்டுப் பெருவியப்படைந்துள்ளே சென்று பார்க்கையில் கோயிலில் விருத்த வேதியருக்குத் தாம் அமுது செய்வித்த பதார்த்தங்களினும் எண்மடங்கதிகமான சுவை, மணம் அளவு முதலியவற்றாற் சிறந்த அறுசுவை யுண்டி வகைகளிருக்கக்கண்டு, இது நம்மை யடிமையாகவுடைய இடைமருதவாணர் நமக்கருளிச் செய்த தாகுமென அவ்வாலாற்றை மனைவியார்க்குத் தெரியவுரைத்தருளி, அப்பிரசாதத்தினை மருதவாணராகவே கருதிப் பூசித்து மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து பெருங்களிப்போடு சிவனடியவர்களை யுண்பித்துபசரித்தனுப்பிச் சேடப்பிரசாதத்தினைத்தாம் மனைவிமக்கள் சுற்றம் பரிஜனர் முதலியவர்களுடன் உண்டு பெருமகிழ்வுகொண்டு, இறைவர் தமக்கருளிய வருளைப் பாட்டினையெண்ணி யெண்ணி யேமாப்புற்றிருந்தார். வடமீனினுஞ் சிறந்தகற்புடைய அவர் மனைவி சுசீலையார் பெண்பாலாகலின் இங்ஙனம் அருள் செய்த பெருமான் சிறிய பொருள் அனுக்கிரகிக்கலாகாதோவென்றெண்ணி மௌனத்திருந்தனர். இங்ஙனமிருக்க.

சிவசருமர் சரித்திரம்.

வழக்கப்படி அன்றிரவு கழிந்து விடியற்காலமாகுந் தருணத்தில் சிவசருமர் கனவிலும் அவர் மனைவி சுசீலையார் கனவிலும் விருத்த வேதியராயெழுந்தருளி, நம்பான் மிகுந்த பேரன்புடையீர் கோயிலருகான காருணியாமிர்த தீர்த்தக் கரையின் கீழண்டையுள்ள வில்வமரத்தடியில் நாம் ஒரு குழந்தை வடிவமாகவிருப்போம். நம்மை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மகவில்லாமல் வருந்தி அருந்தவம்பல செய்யும் திருவெண்காடர் என்னும் வசியகுல மணியொருவருண்டு. அவர் நம்மிடத்தில் மெய்யன்புடையார் அவருக்கு நம்மைக்கொடுத்து நம்மளவு பொன்பெற்று நும் வறுமை தீர்ந்து இருமை இன்பமும் அடைமின்களென்று "திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதுகேட்டுச் சிவசருமர் தீயிலிட்ட புழுப்போற்றுடிதுடித்து, பிரம விஷ்ணுக்களும் வேதமும் பெறுதற்கரிய பெரும் பொருளாகிய எம்

பெருமானைப் போற்றிக்கொண்டு [illegible] உயிர்த்திருக்க
வாழ்ந்தது இதுவரையும் [illegible]. எங்களைப் பார்த்தேனும் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] இக்காட்டுக் [illegible]
கல் உடன்பட்டேன். என்னையுமே! இவ்வுலகமையால் யான் இன்றே
அறியேனும் [illegible] என்றார். அதைக்கேட்டுப் பெருமான். ஓ உத்தம
[illegible]
[illegible] காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பதல்ல
[illegible]
மானுடப்பிறவியை [illegible]. அப்போது [illegible]
[illegible]
அவ்வாறு [illegible] இங்ஙனம் உம்
[illegible] அன்றி வேறல்ல. [illegible] காவிரிப்பூம்பட்
டினத்துத் திருவெண்காடரென்னும் [illegible]. அவனுக்கு
[illegible]
[illegible]
போம். நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாது யாம் சொல்லிய வண்ணம் செய்யு
மென்றருளிச்செய்து மறைந்தருளினார்.

உடனே சிவசருமர் விழித்தெழுந்து அற்புதமும் ஆனந்தமு
முடையவராய்ப் படுக்கையைவிட்டு நீங்கித் திருநீறணிந்து சிவத்தியானஞ்
செய்து பெருஞ்சிந்தைபோகி இருந்தனர். அதற்கு முன்னே காலை
கணவனார் கண்ட கனவையே கண்டாளெழுந்து அவர் விழிப்பை
எதிர்பார்த்திருந்த சுசீலை மங்கையார் வணங்கித் தங்கனவைக்கூறு
[illegible], அவர் தாங்கண்டதையுங் கூறி இருவரும் [illegible]
[illegible] முன்பின் தோன்றாது கவலைப்பட்டுக்கொண்
[illegible] என்று [illegible]
[illegible]. இவ்வறுமைக்
கொடுமையாலன்றோ நம்முடைய பெருமானிடத்தில் விண்ணப்பஞ்
செய்யவும். அதனைத் தீர்க்கும் வழியாக ஆண்டவன் இவ்வண்ணம்
கட்டளையிடவும் நேர்ந்தது. "அட்டுண்பார் [illegible]" என்றுதமிழ்

[illegible] இவ் [illegible] *"சதை யெலிற்றுசங்கடத்திவது" [illegible] பெண்ணே நீ கூறிய துண்மையே, மைந்தனின்பமன் றுதித்தே மாதவனை யின்னமென்னைப் அருள்செய்தார். [illegible] கோட்டாங்கினொன்றும் நாம் செய்யத்தக்கதொன்றிருக்கின்றது. இறைவனேயை மறப்பதற்கு சேதமுமந்த நிற்கின்றது. விதியில்லை. ஆகையால் நீ இங்கிருந்தாலே நல்லெண்ணைத்தேடியிரு, நான் போய் [illegible] பெருமானே! தேவரீர் கட்டளைப்படி யிருக்கக்கடவேனே யொழிய மறுத்துரைக்கக்கடவனல்லன். எவ்வாறாயினுமாக அடியேனைத் தேவ [illegible] குந் தவப்பேறுமில்லை யாவதுமாபோ? என்று இரு கண்ணீருஞ்சோர [illegible] தனகாயகியாரையும் மாதவனையும் பணிந்து வலம்வந்துதொழுது [illegible] பால்வந்தனர். அங்கே சத்தியந்தழைத்துத் தழையமலர்ந்து சைவமணம் வீசி அன்பு துளித்து உபகாரம்பலித்து இன்பம் பழுத்த சிவனடியார் [illegible] காய்த்துப்பழுத்திருக்கும் சூதம், பனசம், நாளிகேரம், பூகம், நரந்தம், சம்பீரம், குருந்தம், [illegible], குருக்கத்தி, பாடலம், புன்னாகம், வகுளம், மந்தாரம், சம்பகம், பாரிசாதம், முதலிய விருக்ஷங்கள் நெரு [illegible] தன்றல்வீசப் புளினத்தடங்கடோறு மன்ன முலாவி, மயில், குயில், கிளி, சகோரம் சக்கிரவாகம், வண்டான முதலியபறவைகள் பாடியு மாடியுங்களித்துத்

* "தசை சதை" யெனமருவிற்று.

திரிய, விந்திரனது நந்தவனமும் நாணும்படி வீற்றிருக்குங் கோயிலும் யான வனத்துள் இளங்குழந்தை அழுகுரல்கேட்க, அச்சத்தோடும் அன்போடும் விரைந்து குரல்வழிச்சென்று, குருவருள் மந்திரவழிச் சிவத்தைக் காணும்பரிபாகிகளைப்போல, வேதமும் பிரமனும், விஷ்ணுவும் துதிக்க, இந்திரன் முதலிய தேவர் பூமழை பொழிந்துகவரி குடை முதலியபணிமாற, கைலைக்கல்லால மரமொத்ததோர் வில்வ மரத்தடியில், மந்திர பீடமன்னமணமலரணைமேல் பெரியிற் பெரியோன் சிறுமகவாய் வீற்றிருக்கக்கண்டனர்.

சிவபெருமான் மகவாக எழுந்தருளியது.

கண்டளவில் அப்பொதுவாகிய பார்வையாற்றானே பெருந்தவக் கொழுந்தராகிய தம்பதிகளிருவரும் தம்மைக்கண்டிலர். பேரழகன் வடிவாகிய காந்தமிவர் நெஞ்சமென்னுமிரும்பைக்கவர்ந்து தன் வசஞ் செய்தது என்றால் மற்றைய அவயவங்களின் அழகினை யெவ்வாறு தனித்தனிகண்டுரைக்க வல்லவர்கள். அவ்வவயவங்களுக்கு உவமை கூறத்தக்க பொருள்யாவை? ஒப்பநோக்கக்காலமேது? இடனேது? ஐயோ! முன்னமே மறைமொழியானது, "நித்த மணாளர் நிரம்பவழகியர், சித்தத்திருப்பராலன்னே யென்னும்" என்று வாளாங்கு விட்டதே. இனி அத்திருவங்க அழகினைத் தனித்தனி ஆராய்ந்து வருணிக்கத்துணியும் வண்கண்ணர் யாரோ நாம் அறியோம். சந்நிதிப்படுமுன்னே குளிரையொழிக்குஞ்செந்நெருப்புப்போலும் சமுகத்தைக் குறுக நினைக்குமுன்னமே மனத்திட்பத்தை யொழிக்கும் திறங்கண்டன்றோ "நேராயுருக்கி யென்னுயிராய்நின்றானை" என்றது அருட்டிருவாசகம். ஆகவே இத்தம்பதிகள் கருணைவடிவைக்காணும் வரையில் அவர்கள் நெஞ்சக்கரணம் தலைக்காட்டி நின்றதே ஆச்சரியம்! அவர்களை முன்செய்த நல்வினைப்பயத்தாலது வரையிலவர்கள் மனம் இரும்புருவந்தரித்தவாறு போலும். அங்ஙனம் சிறுபோது தம்மைமறந்திருந்த சிவசருமர் தெளிந்து அத்தெய்வக் குழவியை விரைந்தாவலோடு மெடுத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து மெய்ப்பயன் பலவகையாலும் பெற்றாய் ஐயனே! அரசே! அழகின்பயனே! அறிவாநந்தமே! அற்புதப்பேறே! அருட்கருவூலமே! அரும்பெரும்பொருளே! ஆசைப்பேரெல்லையே! அமுதப்பிரவாகமே! அன்பின்பிழம்பே ஆவியினிலையமே! ஆக்கவிளைவே! அண்ணலே! அப்பாவென்று நாத் தடித்துக்குழற அழைத்தாற்றிக் கண்களிலன்பு நீர் பெருகவெடுத்

துச்சென்று, நினைவற்றுத் தம்பம் போனின்ற மனைவி கையிற்கொடுத்தார். அவ்வளவில் அவ்வம்மையார் நினைவெழ வெழுந்தணைத்துக் கண்ணொற்றி நெடிதுயிர்த்து மோந்தள்ளி முத்தங்கொண்டு, அன்பின் மிகுதியால் தனங்களிற் பால் சுரப்பவூட்டுதலும் ஐயர் உண்பார்போலபிநயித்தார். அபிநயித்தலும் கலிகெடவந்த கற்பகமே! ஐயா! கண்ணுக்கினியானே! காதற்பெருக்காளனே! எண்ணுக்கரியானே! எங்கட்கெளியானே! பண்ணுக்குப் பண்ணானே! பார்வைக்கோர் பார்வையனே! மண்ணுக்கு வாழ்வானே! மாதவமே ஆதரவே! என்று சீராட்டுந் தங்கணவரைநோக்கி, எம்பெருமானே! நாம்பாற் குழவி யாகாமல் நம்பாற்குழவியாகிய விந்தெய்வ மணியைப் பிரிந்து முயிர்தரிக்குமோ, இவ்வுலகத்து வேறுவாழ்வும் வேண்டுமோ, இம்மகவைக் கண்டாலெந்நெஞ்சு முருகுமேயானு லென்னெஞ்சு மாத்திரம் கன்னெஞ்சோ? ஓகோ பிரிவு கொடிது! ஆதலாலிக்குழந்தையைப் பிறர் ஒருவர்க்குங் கொடுக்கவென் மனமியையாது, பொருள் வேண்டில் நீர் வேறுவகையிற் பெறமுயலுவீராக, யாம் நம்மனைக் கிப்போது செல்வோம் என்று எடுத்துப் போகலாயினுர். அவ்வாறுபோகையில் சிவானுக்கிரகத்தால் போகுந் திசை யிதுவென்றறியாமற் சென்று திருவிடைமருதுக்குக் கிழக்கின்கண் ணிருகாவதத்ததாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினம் வந்து ஓர் முகூர்த்தப்போதில் சேர்ந்து பசிதாகத்தா லிளைப்பினையடைந்து அங்கோர் மனைப்புறமிருக்கந்தோர் ஆராமத்தினையடைந்தார். அவ்விடத்து இனிய குலைப்பூந்தழைகளைப் பரப்பி அதில் தங்கையிலிருந்த தெய்வக்குழந்தையைக் கிடத்தி அக்குழவியையே பார்த்த வண்ணமே யிளைப்பாறியிருந்தார். அவர் கணவராகிய சிவசருமரும் அவர் மக்களும் நிழலோரற் சென்றவ்விடமடைந் தயர்வாறியிருந்தனர். கேளும் முனிவர்களே! இவ்வேதியர் மனைவி யில்லஞ்சேரவெண்ணிச் சென்றும், அடைந்தது கடவுள் கட்டளையின்படி காவிரிப்பூம் பட்டினம். இறைவனாணையை யாவரால் கடக்க முடியும். "ஒன்றை நினைக்கினது வொழிந்திட்டொன்றாகும்" என்பது முதுமொழியன்றோ என்றப்பால் உபமன்னியர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருவெண்காடர் மகப்பேற்றுக் கனுத்திறம்.

முனிவர்களே! இஃதிப்படியிருக்க, திருவெண்காடர் நாடோறும் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பேறல்லபிற" என்றமுதுவர் மொழியைப் பலகாலுஞ் சிந்தித்துருகித் தம்மை யுடையவர்

பூசையையும் அடியவர் பூசையையும் வழுவாது நடத்தி, வாணிபத்தால் வளம் பெருக்கிவருகையில், அவர்மனைவியார் அச்செல்வங்கண்டு மகவில்லா வறுமை குறித்துத் தங்கணவர்பால் குறைகூறி வருந்துவார் ஆகவே அன்றிரவில் அவ்விருவர் கனவிலும், திருவெண்காடுடைய பெருமான் சைவ விருத்த வேதியராக எழுந்தருளி, மகவு வேண்டிப் பெருந்தவம் புரியும் மாதவத்தீர்காள்! இனிவருந்துத லொழிமின், உங்களுக்குச் சிறந்த விப்பிறப்பில் கருவிருந்து வருத்திப் பெறும் புத்திரப் பேறில்லையாயினும், நோவாது பெறத்தக்கதோர் பிள்ளைப்பேறுண்டு. எங்ஙனமெனில், நாளைத்தினத்தில் உங்கள்மனைப் புறத்திருக்கும் ஆராமத்துச் செல்வீர்களாயின் அவ்விடத்தில் சிவசருமரென்றும் சுசீலையம்மையென்றும், பெயரையுடைய ஆதிசைவ தம்பதிகளிருப்பார்கள். அவர்களில் அச்சுசீலையம்மையார் கரத்தில் மிக இளையதோர் ஆண்குழவியிருக்கும், அவர்களை உபசாரத்தோடு அழைத்து வந்து பூசித்து ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிப்பித்து அவர்கள் மனங் களிக்கச் செய்தால் அவ்வம்மை அக்குழவியைத் தருவள். பின்பு நீங்கள், அக்குழவியை ஒருதுலையிலிட்டு, அவ்வளவு பொன்னை நிறுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்வீர்களாக. அதைப்பொருள் கொடுத்துப் பெற்றபிள்ளை யென்றெண்ண வேண்டா. உங்கள்தவத்துப் பாவனை முதிர்ச்சியால் அருள்கொடுத்த பிள்ளையாக நினைமின்கள்; அது கருவிருந்து பெற்றதேயாம். அக்குழவியே உங்களுக்கு இம்மை மறுமையிரண்டும் சுபுத்திரனாவான். நாமகரண முதலிய கருமங்கள் உங்கள் குலமுறைப்படி நடத்திக் கொள்ளுங்கள். என்று கூறி மறைந்தனர்.

திருவெண்காடர் மனைவியார் சிவசருமர் மனைவியார்பால் மகவைப்பெற்றது.

உடனே அவ்விருவரும் துயிலுணர்ந்தெழுந்து கைகால் சுத்தி செய்து ஆசமனித்துத் திருவெண்ணீறு தரித்துச் சிவத்தியானஞ்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கண்ட கனவு கூறியொப்பிட்டுப்பேரானந்த மடைந்தவர்களாய்த் திருவருளை நினைத்து ஆராமையோடும் வெண்காடர் தந்தாயிடஞ் சென்று கனவுகூறி அவர்கேட்டானந்தத்தோடு பின்பு அந்நாள் வரும் விடியும் நாழிகை யெண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சூரியனும் உதயமாக, ஆகாயந்தெளிந்தது. சுகந்தமாக விளங்கிதென்றல்

வீசின. பறவைகள் இனிய ஒலித்தன. வேதமுழக்க முழங்கிற்று. மங்கலவாத்திய மியம்பின. யாவர்க்கும் மனத்தில் காரணமின்றி ஊக்கம், மகிழ்ச்சி, சிரத்தையான முதலிய வுண்டாயின. வலத்தோள் வலக்கண் துடித்தன. பூமழை பொழிந்தன. இந்த நற்குறிகளைக்கண்ட வெண்காடரும் களிப்புற்று நித்தியமுடித்துச் சிவார்ச்சனை செய்து வந்த அடியார்களையும் வேதியர்களையும் பூசித்து மனைவியாரோடு தம்மனைப்புறக்கடைப்பக்கமாகிய ஆராமத்துட் சென்றார் செல்லலும் அங்கு சோலையுற்றிருந்த தம்பதிகளிருவரையுங் குழவியோடிருக்கக் கண்டவுடனே மருதருடைய பெருமானும் பெருமாட்டியுமாக வெண்ணி அருகு சென்று வணங்கி யினிய மொழிகளைக் கூறி யுபசரித்தார்கள். அவ்விருவரு மிகமனங்களித்துச் சோலையெல்லாம், அவர்களின் சொல்லாற்றணிந்து, இன்பநிலையராயினர்.

அப்பொழுது, திருவருளாணையால், அச்சுசீலையா ரென்னும் பார்ப்பினியார் மருத்துத் திரிபுற்றுள்ளங் கனிந்து களிப்போடு திருவெண்காட்டடிகள் பன்னியாராகிய சிவகலையம்மையாரை நோக்கி, அம்மே! நீமிக நல்லாளாகவிருக்கின்றீர், இக்குழவியோ தெய்வக்குழவி, அழகும், அருளுந் திரண்டொருவடிவானது; இதை யெங்கணவர் யார்க்கோ பொருளாசையாற் கொடுக்க விருக்கின்றனர்; ஆதலால் நீர் இதை உம்முடைய மகவுபோல வளர்ப்பீராயின், உமக்கு எல்லா நன்மையுஞ் செல்வமும் பெருகும். நான் வேண்டும்போது வந்து பார்த்து என்கவலையாறுவேன். என் சொல்லை மறுநீர். இது இனி என்மகவல்ல நம்மகவே யென்று அவர் கையிற்கொடுத்தார், உடனே சிவகலைத்தாயும் தாங்கண்ட கனவு நனவாக முழுப்பக்கண்டு பேராசையும் அச்சமுங்கொண்டு கண்களில் ஆனந்த நீர்பொழிய விருகையு மேற்று வாங்கியவளவில்தனங்களினின்றும் அன்பு பாலாகப் பெருகக் குழவிவடிவாகிய பெரிய பெருமானுக்கு ஊட்டலும், முன்தாயனார் ஊட்டிய மாவடுவுங் கீரையும், இளையான் குடிமாறனூட்டிய முளைநெல்லமுதும், கண்ணப்பதேவரூட்டிய எச்சில் ஊன் அமுதும் உண்ட அன்புக்கெளியார் அருவருப்பீரோ? உண்டருளி, அழுகைதீர்ந்து பசியாறினமைகாட்டினர். சுசீலையாரும் சிவசருமருங்கண்டு களித்தார்கள். உடனே சிவசருமர், வேறு ஞாபகந்தோன்றத் திடுக்கிட்டு, நாம் கண்டகனவென்ன? இப்போது மைந்து இல்லக்கிழத்திசெய்த காரியமென்ன? வேளாண்மை சிறந்த திருவெண்காடர்க்கன்றோ இக்குழவியுரியது? என்று சிறுபோது சிந்தித்து

அங்ஙனே தெளிவுற்றுச் சிவலீலை எவ்வாறாமோ முழுவதுஞ் செல்லச் செல்லப்பார்ப்போம் என்றுள்ளடக்கிக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வதிசய மெல்லாம், அருகிலிருந்துபார்த்த திருவெண்காட்டடிகளார் திருவருளை யெண்ணி யுடல் பூரித்துப் புளகம்போர்ப்பச்சிறிதுபோது, கம்பித்துக் கம்பித்து நின்று பேரானந்தத்தா லொன்றுந் தோன்றாது பின்றெளி வுற்றுச் சிவசருமரைநோக்கி, ஆனந்த நீர்பெருகப் பேரன்போடும் எம்மையரே என்ன சிந்திக்கின்றீர், என்னையாண்ட மருதவாணர் திரு வருளாலன்றோ வும்மை நானிங்குப்பெற்றேன். தேவரீர் எங்குடிக்கலி தீர்த்த கருணையாளரன்றோ? இது வுமது திருமாளிகையேயாம், எழுந் தருளுமென்றுபசரித்தார். சிவகலையம்மையாரும் சுசீலையாளை நோக்கி, அம்மே அஞ்சவேண்டுவதின்று நீர் கட்டளையிட்ட வண்ணம் இக்குழவி யைக் காப்பேன். சிவானுக்கிரகத்தால் கிடைத்த விம்மகவு என்மகவே யாம். நீர் யாதோரையமுங் கொள்ளவேண்டாம். யானும், இம்மகவும், இம்மாளிகையும், எங்கள் செல்வமும் உம்மதே. இதில் சந்தேகம் இல்லை. தேவரீர் எம்மை எவ்வகையானும் ஆண்டுகொள்ளலாம் என்றார். அப் போது சிவசருமர் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, நமது இறைவர் கனவிற் குறித்தருளிய திருவெண்காடரிவரேபோலும் என்று திருவருள் தோற்றுவிக்க வெண்ணிநின்றார்.

அப்பால், சிவகலையம்மையார் தங்கையிலிருந்த அற்புதமகவைத் தங்கணவர்கையிற்கொடுப்ப, அவர் வாங்கி "மக்கள்மெய்தீண்டலுடற் கின்பம்" என்ற மெய்ப்பயனை நுகர்ந்து, சொல்லின் முடிவாகவிளங்கி யின்பம் பரவிக் கொந்தளமாகிச் சிகழிகை முடித்த திருமுடியையும் தேய்பிறையின் குறைவறுக்க அருட்டிருமுகத்தையும், நீற்றுக்காப் பணிந்த திருநுதலையும், இருளறுக்கு மொளிக்கு மொளியாக விளங் குந் திருவிழியையும், உலகுயிர்ப்பவுயிர்க்குங்குமிழ்நாசியையும், மறை மணம் வீசும் பவளவாயையும், இசைவிளங்க விளங்குந்தோடணிகா தையும், உயிர்களைப் புரந்த குறிதிகழ் மணிகண்டத்தையும், போக மார்த்த பொன்னடையாளத்துப் புகழெனப்பரந்தமார்பையும், திசைப் போராற்றல் திரண்டதோளையும், வள்ளன்மைமலர்ந்த மலர்த்திருக்கை யையும், வையமதிக்கப்பெற்றமஞ்சுளவயிற்றையும் சிந்திப்பரியவுந்திச் சுழியையும், கண்கவர்கடியையும், கவின்பெறு தொடையையும், முன் னுற நீண்ட முழங்காலையும் கோமளமாகித், தாமரை மலர்ந்த செம்மை பழுத்துத், திருவெலாங்கனிந்து, சொல்லனவாது கல்லென்

னத்தை நீராயுருக்கிப், பேராசைபெருக்கி, ஆதாரமாகி. அமுதா
பிள்ளையைப், போதார்தெய்வப் புதுநலம்விளைத்துக், கரணங்கவர்ந்து, மா
னந்தவித்து, ஆனந்தத்து மின்னெனத்திகழ்ந்து, ஞானர்க்கரிதாய்க்
காணற்கினிதாய்க், காதடைக்கும் மெல்லியகுழலின் நல்லடிமலரையும்,
இன்னமுதனையவொண்ணுட்பின்னழகினையும், தனித்தனிநோக்கா துநோக்கிச்
சிவயோகிகள் மௌனவின்பத்து மூழ்கு மாறுபோல இன்பவெள்ளத்
துள்ளாழ்ந்தனர். இங்கே இத்திருவெண்காடனார் தம்மை மறந்தனர்,
தந்நிலையறிந்திலர், மெய்ம்மை தெரிந்திலர் பொய்ம்மை பொன்றறியார்,
அச்சேயழகினையிவருண்டாரோ? அச்சேயினழகிவரையுண்டபடியோ?
அறியோம், சற்றுப்பொருத்து இவருளத்து முகமாயினர். அது திருவருள்
திருப்பியவாறேபோலும். அங்ஙனே கண்ணொற்றி மார்பணைத் துச்சி
மோந்து எச்சின்மயங்காமையள்ளி முத்தங்கொண்டங்கு மிங்குமாக
வாசையிழுத்தலைப்ப வுள்ளமூசலாட வோவா வுவகை வெள்ளந்திளைத்
துப்பல்கால் புதிது புதிதாகநோக்கி நோக்கிக் கரைந்து கரைந்து புல்
லண்ணமன்றிச் சொல்வண்ணமறியாது, மூகரேபோல, வேதநாயகனா
கிய தம்மைத்தரு மீட்டுத்தம்மனைவியார் காத்தளித்துச், சிவசரும
ரையும் அவர்மனைவி சுசீலையாரையும் உபசரித்தழைத்துச் சென்று
அவர்களை ஆசனத்திருத்தித் திருவடிவிளக்கி யருச்சித்து ஆடையாபர
ணங்களாலவரைப் புனைந்துமிட்டும் பலபடியாலும் பூசித்து நேசித்துத்,
தந்திருமகனைத்தொட்டிலி லப்போதே கிடத்திப் பொன்னாலு மணியா
லும் புனைந்து, ஊரும், ஒக்கலும், நட்டாரும், உற்றாரும், அயலாரும்,
அடியாரும், அறிஞருமாக விச்செய்திகேட்டுக் களிப்பிற்காணவந்தார்க்
கெல்லாம் ஓசை சிறப்பப் பொன்மணியாடைபூண் உண்டி யாவுமளித்
துபசரித்து, இரவலர் யார்க்குந் தம்பண்டாரந்திறந்து மிடிகெட நிதி
மழை சொரிந்து மகவிழாக்கொண்டாடினர். மங்கலியமாதர் யாரும்
வாழ்த்தினர். வேதியர் பூவும் பொரியும் அக்ஷதையுந்தூவி மறைவழி
பல்லாண்டுபாடினர். மங்கலவாத்திய முழங்கினர். கணிகையர் நடித்த
னர். சூதர் மாகதர் வந்தியர் புகழ்ந்தனர். அன்றவ்வூர் முழுவதும்
மகிழ்ச்சிதாங்கிப் பெருவிழாக்கொண்டாடிற்று.

திருவெண்காடர் புத்திரோச்சவங் கொண்டாடல்.

அத்தருணத்தில், திருவருளாணையால் மற்றையர் கேளாத வண்
ணம், ஓ! சிவசருமரே! திருவெண்காடரே! உங்களுக்குச் சனிவிட்ட
கட்டளைப்படி சீக்கிரத்தில் முடிக்கக் கடவீர்களென்று, ஓர் அசரீரி

வாக்குண்டாமே, சிசைநும் அதைக்கேட்டார்க்கேரம்; இருக்கு மொழிகளாற் றுதித்தார். திருவெண்காடர் கேட்டு அன்பும் ஆராமையும் மேலிட, எம்பெருமானே! மகவுபெற்ற மகிழ்ச்சியின்மயங்காமை கருணையாற் செய்வதை தெரிவித்து உய்வகைசெய்யும் பேருளாளனே போற்றி, யாவைக்கு மூலமே போற்றி, முதலு முடிவுமில்லாதாய் போற்றி, மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி, மதி, ஞாயிறு, இயமானனுமான வெண்வகை வடிவாம் அரசே போற்றி, ஆதாரமொன்றின்றியே யாவைக்கு மாதாரமாகும் அமுதமேபோற்றி, பிறப்பிறப்பிலாத பிஞ்ஞகனே போற்றி, குறிகுண மிலாத குணக்குன்றமே போற்றி, யோகியர்யோகத்து ஒளியேபோற்றி, அவர்களுணர்ச்சியே போற்றி, மெய் அறிவு இன்பவடிவாபோற்றி, பிரமமேபோற்றி, பரமனேபோற்றி, பெரியவபோற்றி, அரியவபோற்றி, பொன்வண்ணபோற்றி, பூதநாதனேபோற்றி, அங்கணபோற்றி, அனைத்துலகுமாளுப்போற்றி, உயிர்க்குயிரான வுத்தமபோற்றி, பூரணபோற்றி, புண்ணியபோற்றி, ஆரணபோற்றி, அற்புதாபோற்றி, தேவர்கள்புகழும் தேவனே போற்றி, மூவர்கள்போற்றும் முதல்வனேபோற்றி, தத்துவபோற்றி, தயாநிதி போற்றி, வித்தகபோற்றி, வேதியபோற்றி, கண்ணுதலேபோற்றி, களகண்டனேபோற்றி, எண்ணுதற்கு எட்டா ஈசனேபோற்றி, அம்மையேபோற்றி, அப்பனேபோற்றி, அம்பிகை பங்குடையயனே போற்றி, வஞ்சகரறியாமாமணிபோற்றி, நெஞ்சகத்து ஆசை நிரைத்தாய்போற்றி, காதலாபோற்றி, காவலாபோற்றி, தேசனேபோற்றி, செல்வனேபோற்றி, நேசனேபோற்றி, சித்தனேபோற்றி, எண்ணிய வண்ணம் இசைவித்தாய்போற்றி, புண்ணியம்பழுத்த புராணனே போற்றி, போற்றிபோற்றி புராதனபோற்றி, போற்றிபோற்றி புராந்தகபோற்றி, போற்றிபோற்றி புயங்கபோற்றி, போற்றிபோற்றி புனிதனேபோற்றி என நாத்தழுதழுக்கத் துதித்து மெய்ப்புளகமரும்ப வியர்த்து நெக்குருகிக் கண்ணீர் வாரப்பல்காற்பணிந்து தொழுது ஆடிப் பாடி அவல மறுத்தாராயினர்.

அப்பால் திருவெண்காடர், புதியதோர்மணித்துலை தருவித்து மந்திரமுறையாற் புனிதஞ் செய்து பூசித்துச் சாந்தி வினைமுடித்து, மெல்லிய அணையையோர் தட்டிற்பரப்பி, அதன்மேற்றம் பெறலரும் பேறுகிய தெய்வக்குழந்தையைக் கிடத்தி, மற்றொருதட்டிற் பொன்னும் மணியும் பெய்வாராயினர். அப்போது சிவானுக்கிரகத்தால்

பொன்னிறைந்தட்டு மேலெழுந்தே நிற்கக் குழலி யிருந்ததட்டு நிலத்திற்
றாழ்ந்து கிடந்தது. இது நியாயமே. சிவபெருமான் அடியவர்களன்பு
மேன்மேலும் மேலேறுந் தாமதற்குள்ளடங்கியே நிற்பல் என்றுமுள்ளவியல்
புகழுக்குத் தானே. முன் அமர்நீதிப் பெருந்தகையாரிட்ட பொன்னி
ன்றட்டினுக்குக் கோவணக்கள்வராகிய ஐயரிட்ட கோவணத்தட்டு
தாழ்ந்தேகிடந்ததன்றோ. அவ்வற்புதத்தைக் கண்டயாவரும், மனம
றுண்டு இஃதோர்தெய்வக்குழலியோ? சிவனருளோ! சிவபெருமானே
யிவ்வடிவொடு வந்தனரோ? திருவெண்காடர் புண்ணியமோ? வென்று
தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு கூறினர்.

சிவசருமர், அவ்வாச்சரியத்தைக் கண்டுள்ளத் தச்சமிகவடைந்து
துலைவலம்வந் தஞ்சலிசெய்து எதிர்நின்று, இடைமருதுடைய எந்தை
பிரானே! அடியேன் பொருள்விழைவாற் றேவரீர்க்கடிமைப் பட்ட
வாறன்றோ, திருவைக்கொண்டேன் கன்றே அசைவுற்றமை பூண்டது.
இங்ஙனமாகத் தேவரீர் திருவுளமிரங்கவா றென்னையறியேன்? என்
னைச் செல்வக்களிப்பாக்கில் விழுத்தவோ? அல்லது, இவன்செய்தது
புறந்தொண்டுதானே. அதற்குக் கூலிப்பணிக்கொள்ளவிற்றுக வென்று
பொன்னைக்கொடுத்துப் புறத்தள்ளவோ? எத்திறத்து மிப்பொன்னால்
நான் அபராதியே யாவேன். என் குடும்பப் பாதுகாப்பினுக்காகப்
பொன்னளிக்கத் தேவரீர்க்குத் திருவுளமாயின் அளவைகடந்த பொன்
னைக்கொடுப்பின் யான் என்செய்யக் கடவேன். இப்பொன்னைப்பாது
காத்தற்கே என்வாழ்நாள் முழுதுமாய்விடின் உய்வகையின்னேது?
அருளுமன்றிக்கண்டயாவரும், இவ்வெளியன் மாயம்வல்லன்கொல்
லோ! பொருள்விழைவால், இப்புண்ணியவடிவாய திருவெண்காட
ரை வஞ்சிப்பான் இங்ஙனஞ் செய்தானோ வென்ன நினைக்குமன்றோ
எதனாயிற்று. ஆதலே எம்பெருமான் கருணை பெருமையென் பயிக்க
வென்றிருப்ப தன்மையாயினித் துலைத்தட்டுக்கள் சமனிலையடைக
வென்று மந்திராக்ஷதை யிறைத்து வணங்கினர். அங்ஙனே துலைத்தட்டு
திருவருளினையாற் சமனிலைபெற்றன. பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்
துமி முழங்கிற்று. அங்குநின்ற சராசரவுயிரனைத்தும் அன்பு பெருகிக்
குதுகுதுப்புற்றன. அடியவர்யாரும் ஹரஹர முழக்கஞ்செய்தனர். திரு
வெண்காடர், சிவசருமரைப் பல்காற்பணிந்து பாடி நின்றனர். சிவ
சருமரும் அருளென்னுங் கள்ளை மாந்தவராய் நின்றனர். அப்போது,
சிவஞானியால், "ஓ சிவசருமரே! உம்மைச் செல்வமயக்கிலாத்தவென்

தல்ல இங்ஙனம் செய்தது. இத்திருவெண்காடர் பொருள் முற்றும் அறத் தோடியீட்டப்பட்டது. அதனைப் பெறத்தகுரிய கலம் நீர் ஆதலால் இங் ஙனம் செய்வித்தனம். அஞ்சலிர். அஞ்சலிர். இன்று தொட்டுப்பதினொ ருண்டெல்லை கழிந்த தினத்து நீரும் உமது குடும்பமும் நமது பதத்தமு வின்றி வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவீர்கள். கவலொழிமின். இப்பொன்னைக் கொண்டு இனி இடைமருதடைமின்" என்றோர் அசரீரிவாக்கு உண் டாயது. அது கேட்டங்கிருந்தார் யாவரும் கடலொலிநாணஹரஹர முழக்கஞ் செய்தார்கள். சிவசருமர் மனத்தவல மறுத்துப் பலகாலிறை வனைப் பணிந்து துதித்தனர். திருவெண்காடர் மீட்டும் சிவசருமரை வணங்கினர். சிவசருமர் அதுகண்டஞ்சி அவர்வணங்குமுன் தாம் அவர்க்கஞ்சலிசெய்து தழுவிக்கொண்டனர். அன்று அக்காவிரிப்பூம் பட்டின முழுவதும் கைலைஉலக்கமே போன்றது. முனிவர்களே! இத னாற்கடவுட்டிறம் அன்பளவன்றிப் பொருளளவல்ல வென்பது வெளிப் படுகின்றமை அறிமின்.

இங்ஙனம் விலைவரம்பறியாத மணியை மகவாகப் பெற்றவெண் காட்டடிகள் துலைநின்று மகவையெடுத்தணைத்து, மிச்சில் போக்கத் தக்கபொருள்களாற் கண்மிச்சில்போக்கி, இருக்கைசேர்த்து, பொருள் களையெல்லாம் திருவிடைமருதூரிலிருக்கும் சிவசருமர் திருமாளி கைக்குப்பரிசனராற் பொதிசெய்தனுப்புவித்துப் பின், அற்றைப்பொ ழுதே நன்னாளாகத் தம்மைந்தர்க்குத் திருநாமஞ் சாத்தக்கருதி அங் கிருந்த முதியோரையும் சிவனடியவரையும் சிவசருமரையும் வினவலும் சிவகிருபையால் அனைவருள்ளத்தும் ஒருபடித்தாய் "மருதவாணன்" எனத்திருநாமஞ் சாத்தவென்று, திருவெண்காடர் கருத்துப்போற் றோன்ற, அதனைச் சிவசருமர், அருளேவலான் முந்தி, மருதவாணன என்று நாமகரணஞ் செய்கவென, அனைவரும் வியப்படைந்து, யான் கருதியதிதுவென்று கூறிக்களித்தனர். உடனே வேண்டுமுபகரணங்க ளைத் தருவித்துச் சிவசருமரே புரோகித உரிமை கொண்டு வேதாகம விதிப்படி தேவபூசை ஓமத்தீக்கடன் சாந்திவினைமுடித்து, பிள்ளைப் பெருமானுக்கு "மருதவாணன்" என்று திருநாமஞ் சாத்தினர். மறை முழக்கமும் மங்கலதூரிய முழக்கமும் மலிந்தன. நற்சகுனம் பலவும் தோன்றின. திருவெண்காட்டையர் மிக மனங் களித்து வேதியர் முதலாயினார்க்குப் பொன், அணி, ஆடை, நெல், மணி, ஆனிரை, விளைநிலம் முதலாயின வெறுப்பக் கொடுத்து, இரவலர்க்குப் பெருநிதி

மறுப்பின், சிவசருமர், அந்தணர், ஒருவர், நட்பினர் முதலியோரை யும் ஊரையும் முதலிய பல ஊர்களையும் கண்டு, முதலியவற்றுள் கண்ணு ... பொருளையுடையான் கொண்டார். அப்பொழுதிருந்தார். ... திருவெண்காட்டையும் அவர் வைத்தபொருளையும் ... வாயாரவாழ்த்தித் தம்பிடஞ் சென்றனர்.

சிவசருமர் திருவிடைமருதூரடைந்து இருத்தல்.

அப்பால் சிவசருமர் விருந்துண்டு அன்று கழிந்து மறு நாள் பொய்ம்மை நாட்காலையிலே திருவருட் கட்டளையின்படி திருவிடை மருதூருக்குச் செல்லவேண்டிய தங்கருத்தைத் திருவெண்காடர்க்குத் தெரிவிக்க, அவரும் அவ்வேதிய மனிவைக் கண்டு பூசித்துப் பொற் றேர் செய்து அவரையும் அவர் மனைவியையும் மக்களையுமேற்றிப், பின் னர் தாமும் பின்சென்று நெடுந்தூரம் வழிவிட்டு, அவர் கட்டளையால் தம்மனைக்கு மீண்டனர். தேரேறிச் செல்லுந் தம்பதிகள் அருளாணை யைக் கடப்பதற் கஞ்சித் தெய்வக்குழவியைத் திருவெண்காடர்க்குக் கொடுத்த வந்தாராயினும், அன்பிழுத்தவர்களை மயக்க, மருத வாணா! மருதவா! மாணிக்க! மந்திரப்பாமாலை! மாணிக்க வல்லபமே! மைந்தனே! மணியே! வாழ்வளிக்க வந்த பெருவாழ்வே! மருந்தே! அப்பா! ஐயா! என அழைத்தழைத்து வருந்தி முன்செல்லக்காலை மூது திரும்பித் திரும்பிச் சிறிது தூரம் பார்த்துச்சென்று, அப்பால் முழுதும் பிள்ளைத்துயரால் விழுங்கப்பட்டாராய்த் தம்மைச் சிறிது மின்றித் தேரிற் சாய்ந்தனர். அதுகண்டு அவர்கள் மக்கள் வருந் தவே தேர்ப்பாகன் தேரை நிறுத்தி அவர்களுக்குச் சைத்தியோப சாரம் செய்து தண்ணீர் தெளித்தலும். விழித்தெழுவோர் ஐய! மருத வாணா, என்றெழுந்தார்கள். அப்போது அன்பரன்புக் கெளிய பெரு மான் அருளையால் அம்மருதவாணைப் போத்திருக்குழவி வடிவமொன் றெடுத்து இவர்கள் கண்முன் அத்தேரிலேறிப்புகுந்து அவர்கள் மைந் தர்களோடிருக்கக்கண்டு, தனுக்குற்றக் குழந்தையை வாரியெடுத்து அணைத் தந்தை போந்தோ ஐயனே! எவ்வாறு வந்தனை, எவ்வாறு வந்தனை? அப்பா! உன்னைப் பிரிந்தாற்றேமோ என்று அன்பினோடிருக்க அத் தேர் தேவை விரைவாக நடத்திக்கொண்டு வருகையில், அத்தம்பதி கட்கு அருளாணையின்படி, தேர் வேகத்தாற் சுழற்றிப்போன்றதோ ன்ற, தேர் திருவிடைமருதூர் அடைந்து திருமாளிகை வாய்தலைச் சேர்ந்தது. சேர்தலும் அவர்கள் மயக்கமொழிந்து, அணைத்திருந்த

குழந்தையாகிய மருதவாணரைப் பார்க்கையில் அம்மாயக்குழவி காணாதாக; திடுக்கிட்டு உடல்பதைக்க, ஐயோ! அணைத்திருந்த குழந்தை யேதாயிற்றோ! தேர் வேகத்தால் யாம் உறங்கி விழுந்த போது தவறிக் கீழேவிழுந்ததோ? அல்லது குழவிவந்ததுபோற் கனவு தான் கண்டனமோ? யாரேனும் கொண்டு போயினரோ? என்று துடி துடித்து ஒன்றுந் தோன்றாது மயங்கிநின்று, கண்ட புன்மரமும் உருகும்படி வருந்தி நிற்கையில், சிவசருமர் ஒருவாறு தெளிந்து தம்மனைவியார் முகநோக்கிப் பெண்ணே நாம் வீணே வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை; நீ உன்மக்களை வைத்துக்கொண்டு உடையவர் அருள்செய்த செல்வ மிகுதியாயிருப்பதால் அதிதிபூசை தவறாது நிறைவேற்றி வருதி. நான் காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் சென்று, நமது அற்புதக் குழந்தையிருக்கப்பார்த்து வருகிறேன். பார்க்க நேரிடாவிட்டால் தேகத்தை யொழித்து விடுகிறேன் என்று கூறினர். அதுகேட்ட அச்சுசீலையார், முன்னினும் மிகவருந்தி, எம்பெருமானே! தேவரீரைப் பிரிந்தால், இம்மக்களும் செல்வமும் என்ன செய்யும், நீர் பிரியுமுன் என்னுயிர்தான் பிரியும், ஆதலால் தேவரீருக்கு அடியேனைப்பற்றிய கவலை யொழிந்துபோம் என்றார். அதற்குச் சிவசருமர் சொல்வகை யொன்றும் தோற்றாதவராய் மயங்கி நின்றார்.

அங்கே காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அத்தெய்வக்குழவி, கண்ணிமைபோல் காத்திருக்கும் சிவகலை யம்மையாருக்கும் திருவெண்காடனார்க்கும் பலவிங்கிதங்களைக் காட்டிக் களிப்பித் திருந்தது. இங்ஙனமிருக்க, அக்குழந்தை யளவாகத் திருவெண்காடர் நிறுத்துச் சிவசருமருக்குக் கொடுத்த திரவியம் மூன்று தினமாகப் பண்டியில் திருவிடைமருதூர்க்கு வந்துகொண்டிருந்தவன்றோ; அன்று ஏனையமுற்றும்மெய்க் காவலரோடுவந்து சிவசருமர் மனைக்கண் சேர்ந்தன. ஆகவே; அம்மெய்க்காவலர் கூட்டத்துள் இறைவர் கட்டளையால் அச்சேவகர்கள் வேடமாக வந்திருந்தகணாதிபர் ஒருவர் ஓர்கவளிகையையுந் திருவெண்காடர் எழிதியவாறாக ஓர் ஓலைமுடங்கலையும் சிவசருமருக்குக் கொடுத்திச்சை வழியே போவாரோடும் போயினர். பின் சிவசருமர் அவ்வோலை முடங்கலை நிமிர்த்து வாசித்து அதனுள் மருதவாணப் பேரிளங்குழவி சுகத்தி லங்கே பலவிளையாடல் செய்திருக்கும் செய்தியும் இவரது பிரிவாற்றாமை யகல அக்குழவி திருவடிவமாகவமைக்கப் பட்ட பொற்படமொன்றனுப்பியமையுந் திருவெண்காடர் குறித்தெழு

தியவண்ணமிருக்கக்கண்டு, மிகுமகிழ் சிறந்தெழுந்து கூத்தாடி உடனே அக்கவளிகைக் கட்டவிழ்த்து நோக்குதலும், அதில் தெய்வக் குழவியை மெய்ம்மையிற் கண்டவாறுகண்டு, அவலமற்றவராய்த் தம் மனைவி யாருக்குங்காட்டிப் பெண்ணே! இனி நாம் குழவியின் பொருட்டு வருந்துவது முறைமையல்ல. சிவபெருமான் ஆணையை வேதம், அரி, பிரமர், இந்திராதி தேவரும் கடக்கவல்லாரல்லர். நாம் கடக்க வல்லமோ? ஆளுடையார் திருவுள்ளம் அத்தெய்வக் குழவி திருவெண்காடர் பாலிருக்கவேபோலும். நீயே நினைத்துப்பார். கோயில் நந்தவனத்திலக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்த நீ உன்னிருப்பிடங் கொண்டு போகவென்று, என் சொற்கடந்தோடினையன்றோ? சிவலீலை எவ்விதமாக முடிந்தது? திசை கெட்டுச்சென்று நெடுங்காதத்திருக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து, முன்பின் அறியாத அத்திருவெண்காடர் மனைப் புறத் தோட்டத்தை யடைந்தாய். அம்மட்டிலோ? இன்னாரென்று விசாரித்து அறியாமல் வலிய அத்திருவெண்காடர் மனைவியார் சிவகலையம்மையார் கையில் நீயே கொடுத்து, உன் பிள்ளையாக வளர்க்கக்கடவையென்றும் சொல்லினை. அது நிற்க. இந்தப்படத்தைப் பார்த்தனையோ? இவ்வாறு இவ்வுலகத்தில் சாதாரணமாய் யாவரால் எழுதக் கூடும். இதுமானுடரால் எழுதப்பட்டதன்று. நமது ஆசையும் ஆராமையுங்கண்டு அக்குழந்தை வடிவம் அமைமாக்கடவுளே யிப்படத்தையும் தீட்டுவித்தனுப்பிய வாறேபோலும். ஆதலால், நாம் நமது ஆசை தணிய வித்திருவுருப்படத்தை யுபாசித்து நமது பற்றையகலாக் குருவருளாணைப்படி கழிக்கக்கடவேம் என்று மனைவியாரைத் தேற்றினார்.

உண்மையே யன்றோ? * "மைப்படியுங் கண்ணாளுந் தானுங் கச்சிமயானத் தான் வார்சடையான் மாசொன்றில்லான் - ஒப்புடையனல்ல னொருவனல்லனோரூரனல்லனோருவமனில்லி, யப்படிய னவ்வுருவ னவ்வண்ணத்தானவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா, லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவ னிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொ

* மைப்படியுங் கண்ணாளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையா னென்னினல்லா - னொப்புடையனல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்ல னோருவமனில்லி - யப்படியுமந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லா - லிப்படியனிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்தனிவ னிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே. என்பது உம் பாடம்.

ஞூய்த.'' என்றதன்றேமறைமொழி. அப்பால் அதுகேட்ட கற்பரசி யாகிய அவ்வம்மையாரும் இஃதுண்மையாமென்று எண்ணித் துயர மாறினர். அதுமுதல் சிவசருமர் அத்திருப்படத்தை யலங்கரித்த தோர் கூடத்தமைத்துக் காலங்கடோறும் மகவுக்குங் கடவுட்கும் செய் யும் அன்பும், அச்சமும் பொருந்த வுபசரித்து, தங்கள் நியமப்படி சிவபூசை, பிதிரர்கடன், அடியவ ரர்ச்சனை, வேதாகமமோதல், சுற்றந் தழுவல், பல்லுயிரோம்பல், ஏனைய வேள்வி முதலிய நித்த நைமித்தங் களைக் குறைவற நடத்தி வந்தனர். முனிவர்களே! இவர் முத்திய டைந்த செய்தி பின்னுற் கூறுவோம். இனித் திருவெண்காடர் செய்தி கூறுவோமென்று ஸ்ரீ உபமன்னிய பகவான் அப்பால் சொல்லத்தொ டங்கினர்.

அருட்குழவிப்பெருமான் திருவிளையாடல்.

அந்தணாளரே! அப்பால் திருவெண்காடரும் அவர் மனைவியா ரும் தமது அருமைமைந்தனை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண் ணமுமாக வளர்த்து வருகையில், குழவி, முகங்கவிழ்ந்து செங்கிரை யாடிப்,பின்னிருந்து சப்பாணிகொட்டிப், பெறுதுபெற்றூர்க்குப்பேரா நந்தம் விளைத்தது. பெற்றோர்கள் தக்ககாலத்து அன்னப்பிராசன முத லிய கருமங்களை நடத்தி, குழவிப்பெருமானுக்கு உச்சிச்சூழியமுஞ் சுட்டியுஞ்சாத்தி, காதிற்குதம்பை புனைந்து, மார்பிலேம்படைமதாணி முத்துவடம் விளங்க அரையிற் பொற்சிறுமணி கட்டிக், கையிற் கடக மும் பவளமும் பொன்மணியுமாகக் கோத்தணிந்து, சிறுவிரன்மோதிர மழகு பெறவமைத்துக் காலிற் பாடகமுஞ் சிறு சதங்கையுந் தரித்து, கைத்தாய் செவிலித்தாய் சேடியர் புடைசூழ்ந்து கண்ணிமைபோலக் காத்துப் பாராட்டிச் சீராட்டியவ்வூரும் சுற்றத்தோரும் பெருமகிழ் தூங்க அரசனுலகோம்புவதுபோற் போற்றுவாராயினர். ஆயினும், மூவருமேனைத் தேவரும் பதினெண்கணத்தவரும் நாடோறுங் கைலை யோலக்கங் காணச் செல்லுமாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வந்து ஐயர் குழவித் திருவிளையாடலைத் தரிசித்துய்வுற்றாராயினர். ஞானிகளுள் ளக் கண்ணாற் காணும் பெருமானைச் சராசரவுயிரனைத்தும் ஊனக்கண் ணாற் கண்டு மண்மேற் பிறந்த பயனைப் பெறலாயின. அந்நகரச் சூழல் முழுவதும் வறுமை, பிணி, அகாலமரணம் முதலிய துன்பங்களொழி ந்தே போயின. மலடிகள் எல்லாம் மக்களைப்பெற்றனர். பெரும்பாவி யர் புண்ணிய சீலராயினர். கொல்லா விரதம் குதுகலித்து ஓங்கித்

நயாமூலதருமந் தலையெடுத்து வழங்கிற்று. தருமசீலரனைவர்க்குஞ்
சத்திநிபாதந்தானே பதிந்தன. சிவனேசமும் அடியார் பணித்திற
மும் அனைவர்க்கும் சாதனமின்றிவிளங்கின. அடங்காதாரெல்லாம்
அமரரேயாயினர். வேறுகுருமொழி பெறாது சிவஞானம் அனைவருள
த்தும் விளங்கச் சீவன்முத்த நிலைபெற்றனர். யார் எத்தொழிலைச்
செய்யினும் சிவபூசையாயின. யார் எதைக்கூறினும் சிவமந்திர ஜப
மேயாயிற்று. யார் எதை நினைக்கினும் சிவத்தியானமாயிற்று. ஆண்
பெண்ணுயிர்களனைத்தும் சிவமுஞ் சத்தியுமாயின. ஆகவே எல்லாஞ்
சிவமயமென்பது விளங்கிற்று. அந்நகரமனைகடோறும், இத்தெய்வமக
வைப்பற்றி அன்பு செய்து புகழ்வாரும், அருமைசெய்து புதுமையாக
வெண்ணிப் போய்ப்பார்ப்பாரும்,கைத்தொழில் மறந்து சீராட்டுவாரு
மாயினர். ஆயின் இஃது ஓர் வியப்பன்று. என்னையெனில், தீ அடுத்த திர
ணங்களைத் தன்மயமாக்குவதும் ஆச்சரியமோ.

இங்ஙனம் எம்மருதவாணப் பெருந்தகை வளர்கிறகாலத்து மெல்
லத்தளர் நடைப்பருவமடைந்து தாயார் பின்றொடர விளையாடிச் சிறு
தேருருட்டி வீதியிற் சிறு பேதைப்பெண்களிழைத்திடுஞ் சிற்றிலழித்
தும், அவர் வண்டலாட்டு விருந்தாயும், தமது திருவிளையாடற் பரு
வத்தோடொத்த ஏனையவாணிபச் சிறுவரோடு வேறுபல விளையாடியும்,
திருமேனி புழுதியாடி அன்னையர் யாரும், "ஐயவருக அண்ணல்வருக
அமுதவருகவருகவே, அப்பவருக அழகவருக அத்தவருகவருகவே,
செய்யவருக தேசவருக செல்வவருக அல்லல்தீர்த்தவருக மூர்த்தி
வருக சீலவருகவருகவே, துய்யவருக சோதிவருக துணைவவருக மக
விலாத், துக்கமகல வந்தவின்ப சுகசொரூப வருகவே, வையமுழுது
முய்யவந்த வள்ளல்வருக வருகவே, மாநிலாதமருதவாணவருகவருக
வருகவே." "பழிசெயாமலைங்கள் பாரசெல்வம்விரும்பவே, பரிவு
செய்து குருவிருந்த பாலலீல வருகவே, கழிவிலாசை தணியவந்த
காதலாள வருகவே, கவலைதீர வாரம்வைத்த கன்னலாள வருகவே,
ஒழிவிலாதெழுமுள்ளமுருகவுவகைசெய்த நிதியமே, உம்பர் இம்பர் வம்பு
போகவுதித்த ஐயவருகவெம், வழிகெடாமை வாழவைத்த மாதவம்
வருகவே, மருதவாணவருகவெங்கள் மருதவாணவருகவே." "செத்த
பின்பு முத்திதாவெ செல்வமக்கள் வேண்டுவார், பித்தர்போலு முலை
கர்கண்டபோர்கள் யார்பின்வருவதை, மத்தர்சொல்லைக்கொண்டிலே
மதிக்கிலேமேலாவதை, யத்தவெங்கள் மருதவாண வருள்கழுத்த மருள்

கவே." "கண்ணமுத்தமருள்கவெங்கருத்தமுத்தமருள்கசெவ்; வண்ண முத்தமருள்கவான் வரம்பமுத்தமருள்கவெம், பண்ணமுத்தமருள்க வெம்பாலமுத்தமருள்கவெம், மெண்ணமுற்றுமருதவாணவெந்தைமுத் தமருள்கவே." "சங்கமுத்தமேகமுத்தந் தாமரைப்பூமுத்தநல், மங்கை மார்களத்துமுத்தம் வளைகொள் முத்தமிப்பியின், துங்கமுத்தம் யானை மீன் துலங்குமுத்தம் வேண்டிலேம், எங்களையமருதவாண வீகவாயின் முத்தமே." "செம்மையான கண்டு சர்க்கரை செழித்தபாலுமெம், அம்மைதருவ மோடிவருக வருள்கமுத்த மொன்றுமேல், விம்முபுழுதி போக்கலாம் விரைந்துவருக முத்தமொன், றிம்மெனத்த ராயோவைய வெங்கள்மருத வாணனே." என்று அழைப்பவோடிமேல்விழுந்து முத்தமளித்தாடியும், மழலைதனையப் பேசியும் பெற்றோரை மகிழ்செய் தனர். "மக்கள் மெய்தீண்டலுடற்கின்பமற்றவர் சொற்கேட்டலின் பஞ் செவிக்கு." "அமிழ்தினுமாற்றவினிதே தம்மக்கள் சிறுகையளா வியகூழ்" என்று திருக்குறள்கூறிய இன்பத்தை உண்மையாக நுகர்ந் தவர்கள் நமது திருவெண்காட்டடிகளும் அவர் திருமனைவியாருமன்றி வேறு யாரை யாம் கூறுவோம். என்னெனில், பரமகாரணரான சிவ பெருமானுரே மைந்தரானல் மெய்யானமகவின்ப அனுபவம் யார்க் குண்டு. அது நிற்க.

இங்ஙனமித்தளர் நடைப்பருவ மொழிந்தவளவில், மருதவாணப் பெருமான் ஏனையவசியச் சிறுவரோடு கூடிக்கறங்குகழற்காய் முதலிய கருவிகொண்டு விளையாடியும், யானை, குரங்கு, மான், மரை, தகர், குறும்பூழ், சேவல் முதலிய வளர்த்தும், போர் செய்யும் விலங்கு பற வைகளைப் போர் மூட்டி யாடல்கண்டு களித்தும், சோலை, நந்தவனம், தோப்பு, தண்டலை, கூவல், வாவி, கயம், யாறு, கடல்களிற் சென்று பூ, காய், பழம்பறித்துச் சூடியுந், தின்றும், ஆடியுங், குதித்தும், நீந்தி யும், நகரமனைகடோறுஞ் சென்று ஏககாலத்திலனைவருபசாரத்தையுங் கொண்டு விருந்துண்டு அவர்க்கு வியப்பை விளைத்தும், அவர்கள் மறையவைத்த சிற்றுண்டிகளைத் தெரிந்தெடுத்துவந்து மகாரோடுண் டாடியும், அவர்களப்பண்டத்தைத் தேடுகையில் முன்னில்லாமை காட்டி மீட்டும் வேறோரிடத்திலப்பண்ட மிருக்கக்காட்டியும், தந்தா யை விட்டுப் பிரியாண்மை மனைக்கண்ணே யிருந்துகாட்டி யூரிற் சிறு குறும்பு செய்துலாவியும், பற்பல கூட்டமாகப் பிரிந்து விளையாடுஞ் சிறுவரோடு தனித்தனியிருந்து காட்டியும், அச்சிறுவர் விரும்பியவாறு

உண்டியாடை பூணுதி கொடுத்தும் திருவிளையாடல் செய்தனர்.

மீனுயிருந்த மணிக்கிரீவன் சாபந்தீர்த்தது.

இங்ஙனம் பலபலவிளையாடல் செய்தொருநாள் அம்மகார்களோடு கடற்கரை சென்று விளையாடுவார், மணிக்கிரீவன் என்னும் கந்தருவன் சாபநீக்கத் திருவுளங்கொண்டு, மரக்கலமொன்று அச்சிறுவரனைவ ரோடுமேறி நெடுந்தூரஞ் சென்று திரிந்து ஆடிவருகையில், யோசனை நீளமுள்ளதோர் பெருமீன் இவர்கள் தோணி நோக்கி விழுங்குங் குறி காட்டிப் பெருஞ்சினத்தோடு விரைந்தோடி வருதல்கண்டு, அவ்வசிய மக்கள் யாரும் பொறிகலங்கி யஞ்சிப்பெருங் கூச்சலிட்டு, மருதவாண! மருதவாண! இனி என் செயக்கடவோம் யாமெல்லாரும் ஒருங்குமாள வந்ததே! இப்பெருமீன் வாயினின்றும் எங்ஙன முய்யவல்லோம்! அறி யாது வந்தாவியிழக்கலாயிற்றே! அந்தோ! நம்மன்னை தந்தையர் வர வறியாது வருந்துவரே! என்று புலம்பி வருந்துகையில் அம்மீன் நா வாய்க்கருகே வந்து கூம்பின்றலை நின்ற அவருளொருவனைப்பற்றி விழுங்கியது. விழுங்கவே மற்றையர்கள் நடுங்கி மூர்ச்சித்தவராயினர். அப்போது மருதவாண வள்ளல்கண்டு இரக்கமுற்றுச் சிறுவர் பயந் தீர்ப்பாராய்த் தமது திருவடி நீட்டி அம்மீன்றலையின்மேலுதைத்தனர். உடனே அம்மீன் உயிர் துறந்து மாண்டது. மாளவும் அதன் யாக் கையினின்றும் ஓர் தெய்வ வடிவப் புருடன் புறப்பட்டு விமானமேறி அந்தரத்தே நின்று, இம்மருதவாண வள்ளலை நோக்கி எதிரிறைஞ்சித் தொழுது, ஐயா! நான்மணிக்கிரீவனென்னும் கந்தருவன் வேடிக்கை யாகத் திரிகையில், ஒரு வனத்தில் சிந்து முனிவரைக் கண்டு என் அழ கின் செருக்கால் அவரை யிகழ்ந்தேனாக, அவர் முனிவுற்று, உடனே என்னை மீனாகும்படி சபித்தார்.

அதுகேட்டஞ்சி யான் அவரை வணங்கி வேண்டவும் ஆறுடைய பெரியபெருமான் அன்பருய்ய வேண்டி மருதவாணப் பேர்மகனாய் எழுந்தருளும். அப்போது, அவர் செல்வத்திருவடிபட்டளவில் உன் மீனயாக்கையொழித்துய்வாயென்றருளிப் போயினர். அது முதல் யான் பல துயரப்பட்டு வருந்தி நின்றேன் அவ்வருத்த மெல்லா மின்று கட்டோ டொழிந்தது. பெருங்கருணையாளனே யென்று துதித்தலும், அவனுக்கருள் புரிந்து சுவர்க்கம் புகவிடுத்து, பயத்தால் மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்த நாய்கமைந்தர்கள் உய்ந்தெழக் கருணைபாலிக்கலும், அவர்யாருங்களை தெளிந்தெழுந்து, மருதவாண நம்பி அருகே நிற்ப

னும் மீனிறந்து மிதப்பது நோக்கி, மிகவியப்புற்று அவனைத் தழுவிக் களிப்புடனே உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லித்தழுது கூட்டத்துள் ளொருவனை அம்மீன் முன்னமே விழுங்கியதன்றோ அவன்மீட்டுந்தம் முடைய கூட்டத்துளில்லாமைக் கிரங்கி அம்மருதப் பிரானிடம் விண் ணப்பித்தார்கள். அதுகேட்டபெருமான் புன்னகை செய்து அதோ அவன் வருகின்றனன் பாருமென, அச்சிறுவன் அம்மீன் வயிற்றி னின்றும் விலையுயர்ந்த நவமணிகள் கணக்கில்லனவாரிப் பெரியதோர் சுமைசெய்துகொண்டு வாயின்வழியே சாதாரணமாய்த் துன்பமின்றி வரக்கண்ட அவ்விப்பர்மகார் அனைவரும் களிப்போ டெதிர்சென்ற வனைத்தழுவி யழைத்துவந்து அவன் கொணர்ந்த மணிகளைக்கண்டு மகிழ்ந்து தாமும் அவ்வாறு மணிகளைச் சேர்க்க விரும்பியதை மருதப் பெருந் தகையார்க்குக் கூற அவரும் கருணையாலவர்களை நோக்கி உங் கட்கு நவமணிகளில் விருப்பமிருக்கின், இம்மீன் வயிற்று, நுழைந்து கொண்டு வம்மின் என, அச்சிறுவர்க ளவ்வாறே அம்மீன் வாய்வழி நுழைந்து அங்குத் தம்மாசை யெல்லைப்படுமட்டும் மணிகளை வாரிக் கட்டிச் சுமக்கலாற்றது சுமந்துவந்து நாவாயிற் சேர்த்து, அவ்வவரும் தாந்தாங்கொடுவந்த மணிகளிற் சிறந்தன தெரிந்து மருதப்பிரானுக்குக் காணிக்கையென்று கிழிமுடிந்து வெவ்வேறு பொதிந்து வைத்தனர். உடனே நெடுநேரமாயிற்று நம்மன்னை தந்தையர் நமது வரவு நோக்கி நிற்பராதலின் யாம் விரைவிற் செல்லக்கடவமென்று அனைவரும் தோணி செலுத்தி வரலாயினர். அவரங்ஙனமாக.

இங்கே நகரவணிகமாக்க ளனைவருந்தத்தமைந்தர்கள் மனைக்குக் காலத்தில் வராமைகண்டு மனம்வருந்தித் திருவெண்காடராகிய பட் டினத்துப்பிள்ளையார் திருமாளிகைவந்து வினவ, அவர் மனைவியாரும் தம்மைந்தர் வரவுகாணுது வருந்தினராய்த்தமது கணவர்க்கறிவிப்ப, யாவரும் நகரமுற்றுந்தேடினரா யெங்குங்காணுது கடன்மேல் விளை யாடச் சென்றிருக்கலாமென் றெண்ணிக்கடற்கரையடைந்து விசாரித் தவளவில், அங்குச்சிறுவரெல்லா மொருங்கே கூடி மிதவைமேலேறிச் சென்ற செய்தி யுணர்ந்து வருந்திவரும் வழியெதிர் நோக்கி வாடி நிற்குந் தருணத்தில், தோணியும் வந்து நின்றது; மக்களனைவரும் மணிக்குவைகளோடு கரையேறித்தத்தம் குரவரை வணங்கி நின்றனர். அவர்களனைவரும் பெருங்களியோடு தம்மக்களை யழைத்துக்கொண்டு மனைக்குச் சென்று அவர்கள் தந்தமணிகளைக்கண்டு களிப்புற்றுப்

பற்றுக்கொண்டு பிள்ளையாருக்கு அவ்வானை உணர்த்திப் பெருவிழாக் கொண்டாடி வீற்றிருந்தனர். திருவெண்காடரும் தம்மைந்தர் தந்தமணி யைக்கண்டு வியந்து வேதியர்களுடன் வரையாக்குமாக அம்மணி யைவாங்கி மனமகிழ்ந்து மகிழ்வுற்று இனிதுறைந்தனர்.

மருதப்பிரான் வித்தியாப்பியாசம்.

இங்ஙனம் சின்னாள் கழியலும் மருதப்பிரானுக்குக் கல்வியில் பருவம் வந்திருத்தலைக் கண்ட திருவெண்காடர் தமது செய் தாசிரியத் தன்மை யமைந்த தொருவனைத் தருவித்து, அவனைப் பூசனை முதலியவற்றால் உபசரித்து இன்மொழியால் மகிழ்வித்து ஓர் நன்னாளில் அவனிடத்து மருதவாணனைக் கல்வியில் வைத்தனர். மருதவாணரும் சின்னாளிற்றானே அறுபத்துநான்கு கலைகளும் பயின்று வல்லவராயினர். பெருமைக் கணனொன்றி லுணர்த்தல்லை பாயாசிரியராகிய அவரும் சின்னாளிற் பயின்றனென்பது கொண்டகோலத்திற் கேற்பக் கூறியதே யன்றி வியக்கத்தக்கதே யன்று.

அஃதன்றியும், அந்நிய தேசத்தினின்றோர் வணிகன் பெறலரிய பெருமணி முத்து ஒன்றை அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழும் வசியர்பால் கொண்டுவர, அதனை யவர்களைவருங் கண்டளவிற் பிரமை கொண்டு யாவரொன்றும் விலைமதிக்கமாட்டாதாராய்த் தம்முட் சிறந்த திருவெண்காடரிடம் கொண்டு வந்தனர். அப்பொழுது திருவெண்காடர் அம்மணியை நோக்கி அதன் பருமனுக்கும் திட்சையுவிறக்கும் ஒளிக்கும் சிறந்திருக்கும் வியந்து நெடுநேரம் தம்மனத்து ளாராய்ந்தெடுவிருந்து பின் வல்லமையுள்ளவருக்கும் விலைமதிக்கொண்ணாத விழுப்பமுள்ளதாயினும் இம்மணி பதினாயிரம் பொன் விலைபெறுமாகத் தோற்றுவது என்றார். அதுகேட்ட அவ்வணிகர்களைவரும் ஒத்து மனமகிழ்ந்து நின்றனர். அதனைக்கொண்டு வந்தவனும் பெருங்களிப்புற்று நின்றான். அந்நேரத்தில் மருதவாணப் பெருந்தகையார் பள்ளிக்குச்சென்று வருபவர் வழக்கம்போலும் தம் பிதாவுடனிருக்கத் தலைநோக்கியதாக அவரை யழைக்கவந்தனர். அங்கிருக்கப்பெற்ற வசியர்கூட்டத்தையும் அவரிடையிருந்த பெருமணி முத்தையுங் கண்டு, அங்கிருந்தாரை நோக்கிப் பெரியீர்! இம்மணி யெங்கிருந்து கிடைத்தது, இதன் விலையென்ன? யாரிதனை விலைமதித்து வாங்கினீர்களென்று வினவினர். அப்போது திருவெண்காடர் மருதவாணனை நோக்கி, ஐயா புத்திரா! இம்மணியைப் பற்றிய விசாரம் உனக்கேன்? பசிபொறுக்க வாற்றுதலின் பள்ளிக்குச் சென்றுவந்து நீ பசியை யுடுத்துண்டு பசியாறவேண்டுமெனா அவரை நோக்கி னைந்தனர்; அப்பனே! அங்ஙன

மன்று பலகலைத்துறை பயில்வோ ருலகியலினு முலகியற்பொருளினும் உண்மையறிய முயல்வது கடனாதலின், நவமணிக ளிலக்கணத்தினை யான் எம்மாசிரியர்பாற் பயிலும்போது கேட்டதோர் குறிப்பாடிம் மணியிற் கண்டேனாகலின் அதனை நுமக்கு வெளிப்படுத்த முயன் றேன் எனலும், அங்குள்ள வசியருளொருவர் இவர் சொற்கேட்டு வியப்புற்று அதனையறிய விரும்பினாராய், ஐய எம்மருதப் பெருந்த காய்! கேட்டருள்க வேற்றாரினின்றும் இவ்வணிகர் தந்த விம்மணி எம்மான் மதிப்பரிதாய் நுந்தையாராகிய விவ்வெண்காடர்பாற் றந்தே மாக அவர் பதினாயிரம்பொன் மதித்தனர். இதன்வரலா றிது, இனி நீர் கூறுவது கூறுமெனக் கேட்ட, மருதையர், பெரியோரே! யெந்தை யார் மதித்த பதினாயிரம் பொன்னையும் யானே தருகிறேன், ஆனால் இம்மணி கண்ணானு நோக்கத் தக்கதன்று, என்னெனில், இதனுள் * நீர் கிடந்துள்ளது. இது ஆணிமுத்தன்று. இதைத் தொட்டாலும் வறுமை நோய்முதலிய வுண்டாம். அதனை நீவிர் அனைவரும் பார்க்க வென்று, முன்பின் நோக்கா தம்மணியை யுடைத்தனர், உடனே அதனுள்ளிருந்த நீர் வெளிப்பட்டது. அதுகண்டயாவரும் வியப்புற்று மருதப்பிரானை மகிழ்ந்து கொண்டாடினர்.

பின்பு மருதவாணப் பெயர்வள்ளல் அம்முத்தினைத் தந்த வணிக னுக்கிரங்கித் தாமுரைத்த வண்ணம் பொருள்தரவெண்ணி, கடாரபுர த்துவாழுஞ் சிவநேசத்திற் சிறந்த ஞானநந்தனென்னுந் தமது நேய னுக்குத் திருமுகமளிப்ப, அவ்வணிகன் அத்திருமுகம் பெற்றுக் கடா ரபுரமடைந்து அச்சைவனிடம் திருமுகங் கொடுத்தளவில் அவன் அற்

* முத்தினுள் நீரிருப்பது அதன் குற்றங்களுளொன்று. முத்தத் தின் குணம் ஆறும், குற்றம் பத்துமாம். குற்றமற்ற முத்துக்களணி யின் ஆயுள், செல்வம் முதலிய விர்த்தியாமென்பதும் குற்றமுள்ள முத்துக்களினால் தரித்திரம் முதலிய விர்த்தியாமென்பதும் சாத்திர விதி. இதனை "உடுத்திர ளனைய காட்சி யுருட்சிமா சின்மை கையா, லெடுத்திடிற் றிண்மை பார்வைக் கின்புறல் படிகமென்ன, வடுத்திடு குணமா றின்ன வணியின்மூ தணங்கோ டின்மை, விடுத்திடுந் திரு வந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்" என்னும் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும் "இனி முத்தின் குணமுருட்சி யியலும்வான் மீனின்றேசு, கனமறு வின் மை நோக்கிற் கவினுறல் படிகநன்று, வினவுமண் ணேறல்செந்நீர் சிவப்புமென் முகங்கறுத்த, லினமரு ளிவற்றினோடு கோணலென் றீரைங் குற்றம்" எனப் பிறராலும் கூறுமாற்றானுணர்க. மற்றோர் சாரார் காற்றேறு, மண்ணேறு, கல்லேறு, நீர்நிலையென குற்றம் நான் கென்பர். இதனை "காற்றினு மண்ணினுங் கல்லினு நீரினுந், தோற் றிய குற்றந் துகளறத் துணிந்தவுஞ், சந்திர குருவே யங்காரகனென, வந்தநீர்மை வட்டத் தொகுதியும்" என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானு முத் தின் குற்றமுங் குணமுமுணர்க.

புகழும் ஆராமையுங்கொண்டு அன்போ டெதிரேற்றுத் தலைமேற் றரித்துப் பூசித்து வாசித்து, உடனே அவ்வணிகனை உபசரித்து இனியன கூறிக் குறித்த பொன்குவியலைக் கொடுத்து அனுப்பினான். இச்செய்தியுணர்ந்த வெண்காடர், தமது மைந்தர்பால் அச்சமும் அன்பு மிகுந்தவராயிருந்தார்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்தின்மேற் கலமேறிச்சென்றது.

இங்ஙனம் நிகழுநாளில் பதினாறாண்டெல்லை குறுகியது. மருதவாணப் பெருந்தகையார் முன்னம் தாம்சிவசருமருக்கும், திருவெண்காடருக்கும் அனுக்கிரகித்தபடி முத்திக்கு விடுக்குந் திருவுள்ளமுடையராய் ஒருநாள் திருவெண்காடரிடஞ் சென்று, ஐயரே! கலமேறிக் கடலோடி வியாபாரம் செய்து பல துறை பார்த்துவர மிக்க ஆசையொன்றுடையேன். தீவாந்தரங்களில் விலையுயர்ந்த மணி முதலியன பல சிறந்த பண்டங்கள் இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். வணிகராகப் பிறந்தவர்கள் இளமைப்பருவத்தில் வருந்தியும் பொருளை மிகுப்பத் தேடவேண்டுவதே கடனன்றோ? முதுமையின்என்ன செய்யக்கூடும். பொருள் மிகப்பமில்லாவிடி லிம்மை மறுமைப்பயனை அடைவதெங்ஙனம்? "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொருளேனை யிரண்டுமொருங்கு" எனப் பெரியருங் கூறினரே. "திரைகட லோடியுந் திரவியந் தேடு" என ஔவையாரும் கூறினரன்றோ? ஆதலால் எனக்குக் கட்டளையானால் தீவாந்தர வியாபாரத்திற்குச் செல்லும் இந்நகரவாணிகமாக்களோடு யானுஞ் சென்று சின்னாளில் வருகிறேனென்றனர்.

அது கேட்ட வெண்காடர், நெஞ்சு திடுக்கிட்டு, அண்ணலே! என்ன கூறினாய்! பிள்ளைகலி தீர்க்கவந்த பெருமானே! உன்னைப் பிரிந்து ஒருகணமேனும் உயிர்வாழவல்லனோ! என்னினைந்து என்னசெய்யத் துணிந்தாய்? உனக்குப் பொருளென்ன தாழ்வாகவாயுள்ளது? வேண்டிய செல்வ நிரம்பியிருக்கப் பல துன்பத்தோடு கடலோடி வருந்திப் பொருள் தேடவேண்டு மென்பதென்னை? எத்தனைகாலம் நீ எவ்வாறு செலவு செய்யினும் உலவாத நிதிக்குவையல் பாசிப்பற்றிக் கிடக்கின்றனவே. நீ செல்வப்பிள்ளையாகி மனம்போனபடி யுண்டுடுத் துலாவித்திரிவதைவிட்டு இவ்வண்ணம் நெடுந்தூரம் போக்குக் கிடம்வைத் திவ்வாறு செல்வது முறையன்று. நீ இன்னும் முலைப்பால் மணம் நீங்காத வாயையுடைய சிறுமதலை. இக்காலம் உண்டுடுத்தாடுந் தரத்தது. இதில பொருள் தேடவிரும்புவது முறையல்ல. அன்றியும் உன் அன்னையும் மூத்தன்னையும் உன் பிரிவுக்கஞ்சி உயிர் துறப்பார்கள். ஆதலாலிப்போ திவ்வெண்ணத்தினை யொழிப்பாயாக ஐயனே! என்று வருந்திச் சொல்லினர்.

அதுகேட்ட மருதப்பரும், சிறுநகைசெய்து, அப்பரே! நீருரைத்தன முழுவதும் உண்மையே. உங்க ளன்புக்கும் நிலைமைக்கும் தக்

கதுவே கூறினீர். ஆயினும் "மகன்றந்தைக் காற்று முதவியிவன் றந்தையென் னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்" என்ற பெரியோர் ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்கடன். ஆகவே அக்கடனை மனமொழி மெய்யளவாகக் கழிக்கவேண்டுமானால் பொருளின்றி முடியாது. ஏனெனில், "தம்பொரு ளென்பதம் மக்களவர் பொருடந்தம் வினையான் வரும்" என்பது சான்றோர் துணிபு. அன்றியும் உலகிய லறியாதவனுக்குத் தருமவியலும் கடவுளருளியலும் உணர்வதருமையாம். அவ்வுலகியலறிதலும் பலதேயஞ் சென்றுவருதல், அரசவைபுகுதல், கற்றுணர் புலவர் கூட்டத் திருத்தல், இங்கித நட்பினரோடளவளாவலுமாகிய இந்நான்குங் கடைப்பிடித்து நல்லொழுக்கத்தோடும் ஒழுகினாலன்றிமுற்றமுடியாது. இதற்கு இளமைப்பருவமும் ஒருகருவி. அறிவதறியும் பருவமாகிய இது கடந்தால் தருமநுணுக்க மெவ்வாறு முதுமையில் வெளிப்படும். முன் தசரதன் தன் முதுமையில் தவஞ்செய்து வருந்தியீன்ற இராமனிலக்குவனென்னு மிளமைந்தரை அரக்கரோடு போர்செய்யவன்றோ விசுவாமித்திரமுனிவர் பின் செலுத்தினர். நீர் அறியாததல்லவே! குலவொழுக்கமும் தொழிலுமாயினும், மக்கள் காலையிற்பயில்வதே சிறப்பும் பயன்படுவதுமாம். "அகாலப்பயிரும் அன்னையப்பனில்லாப் பிள்ளையும் அல்லற்படும்" என்ப துலகவழக்கமன்றோ? எல்லாமுணர்ந்த நீரே இங்ஙனமானால் என் அன்னைமார் பெண்பாலார் அவர்கள் நிலைமை ஏதாகமாட்டாது. ஆதலால் என் விண்ணப்பத்தைப் பயனற்றதாக்காது கட்டளை தரவேண்டுமென்று கூறக்கேட்ட வெண்காடனார் தம்முடைய மைந்தர் குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு, இனி இவர் தடைக்கு அஞ்சார் என்று எண்ணி, ஆயின், ஐய! யானு முன்னுடன் போதுவல் போதுக என்றார்.

அப்போது மருதவாணர் அப்பரே! யாமிருவரும் ஒருங்கே சென்றால் எம்மன்னையர் நம் இருவர் பிரிவு மொருங்காற்றா திறந்துபடுவர். அல்லதூஉம் முயற்சி ஊக்கமுற்றுச்சிறவாது. ஆகலின் நீர் கருணைசெய்திங்குத்தானே என்னன்னைமாரைக் காத்திடுதிர். யான் விரைவில் பொருள் தேடிவந்து சேர்கிறேனெனச் சொல்லக்கேட்டு, திருவெண்காட்டையர் மறுக்கமாட்டாதவராய்ச் சிறுபோது மயங்கிநின்று பின்னொருவாறு தெளிந்து, அவர் வழிச் செலவுக்கும் வியாபாரத்திற்கும் வேண்டுங் கருவிகளையும் துணையையும் பண்டங்களையுங் குறைவறச் சேகரித்து, புதியதொரு கலத்தில் நிரப்பித் தக்க மீகாமனொருவனை நியமித்து, நன்னாளில் வழிக்கொண்டு தாய் மூத்தன்னை தந்தை சுற்றத்தினர் சிவனடியார் முதலிய பெரியோர் யாரையுய வணங்கி விடை

பெற்றுக் கடற்றுறை யடைந்தனர். அதற்கு முன்னமே அவ்வூரி லுள்ள வணிகமாக்கள் மைந்தரும் இவர்க்குத் தோழருமானவர்கள் யாவரும் வாணிபத்தை முன்னிட்டு அவ்வாறே பற்பல பண்டங்கொ ண்டு கலமேறவந்திருந்தவர்களோடு தாமும் ஏறிக் காற்றின்சாயலு மொத்துவரக் கலஞ்செலுத்தி மிகவிரைவிற் சென்றனர். இவர்கள் அன்னை தந்தையர் சுற்றமனைவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்றானே இவர்கட்கு ஊதிய மிகப்பல்கவென்று தத்தம் வழிபடுகடவுட் பராவி மைந்தர் வரவை யெதிர்நோக்கி நின்றனர்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்திறனும் மீட்சியும்.

இங்ஙன மிருக்கையில் பொருள்வளர்க்க வாணிபங்குறித்துக் கல மேறிச் சென்றவர்களனைவரும் சிலநாளில் ஒருதீபத்தினை யடைந்து அங்குத் தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிக்கொண்டு, வேறு பல நாடு நோக்கி மருதவாணரொழிய மற்றையர் யாவரும் போயினர். மருத வாண ரவ்விடத்திற்றானே யிருந்துகொண்டு தம்பாலுள்ள பண்டங் களை மாறிப் பொருள்கொண்டு, கோயில், மண்டபம், மடம், சத்திரம், சாலை, நந்தவனம், சோலை, குளம், கூவல், தடாகம் முதலிய பலவகை யறங்களையும் சிவகாருணியத்தாற் செய்து ஏழையர் முதலிய யாவர்க் கும் உபகரித்துக்கொண்டு பல்புகழ் நிறுத்திவந்தனர். இவ்வாறு சில மாதங்கள் கழிந்தன.

அப்பால், வாணிபத்தின் பொருட்டு வேறுதீப நோக்கிச் சென் றிருந்த அவர் நண்பர்யாவரும் அந்தந்த தீவுகளினும் நாடுகளினு முள்ள பண்டங்களை மாறிப் பொருள்விருத்தி செய்தூதிய மடைந்தவ ர்களாய்ச் சின்னாளிற்றானே மருதவாண ரிருந்தவிடம் வந்துசேர்ந் தவ ரைக்கண்டு முகமன்கூறிப் பிரிவாற்றாமை வினவி மகிழ்கொண்டாடி யிருந்து, அவர் வாணிபத்திறம் வினவினராக. அவரடைந்த விலாபம் வேறு பிறிதின்றி யவர்பால் வரட்டிகளும், அவல்கடலையுமே யிருக்கக் கண்டு, திடுக்கிட்டு ஐய! நீர் கொண்டுவந்த வுயர்விலைப் பண்டங்களும் பெருநிலைத் திரவியங்களு மேதாயிற்று, உம்மிடத்தில் உலர்ந்த எருக் குப்பமும், மிகுந்த அவல்கடலையுமே யிருக்கின்றனவே! என்னகாரி யஞ் செய்தீர்? பட்டினத்துப் பிள்ளையாரெனப் புகழ்பெற்ற திருவெண் காடர் தவப்பேறாய்வந்த நீர் எம்மனைவர்க்குந் தலைவராக விருக்கின் றீர், எம்மினுஞ்சிறந்த அறிவாற்றலுடையீர், பொருள்வளர்க்க எம்மை யேவினீர், அருள் வளர்க்குங் கொடையாள ராயினீரன்றி யருள்வளர் க்கு மாண்பிலர்போல் என்னபண்டம் தேடி வைத்துள்ளீர்? ஐயா!

இது உமக்கு அடுக்குமே! நுந்தையார் கேட்டால் என்னினையார்?
என்னுரையார்? நீர் என்செய்தீர்? என்செய்தீர்? நும்மையர்க் கென்
னுரைப்பீர்? என்று மிக்க பரிதாபத்தினரா யவர்கள் வினவ, மகாலி
ங்க மூர்த்தியாகிய மருதவாண வள்ளலார் அவர்களை அருக்கிய நோக்
கினூற் சிறிது கடைக்கணித்து, அன்பரே! நீவிர் யாவரும் என்பொரு
ட்டேன் அவலப்படுகிறீர்கள்? எந்தையார், இக்கருமம்பற்றி நுங்களை
வினவாதவகை நேருமாக என்றனர்.

அதனைக்கேட்ட தோழர்கள் யாவரும், என்னகாரணம் இதுவ
ரையு மிருந்தவாறன்றி நமது மருதவாண வள்ளல் குணத்தான் மாறு
ற்றுக் குறிப்பு வேறுபட நின்றனர். திருவெண்காடர் தவப்பயனிது
வேயோ? யாமென்செய்வது? போனதுபோக இனியாமனைவரு மிவ
ரைப்பிரிந்து உறைவேமல்லேம் என்று தம்முள் துணிந்தனராகி யிரு
க்கையில் அங்கு சில நாள்கழிய மீட்டுந் தங்கள் காவிரிப்பூம் பட்டி
னஞ்செல்ல யாவரும் எண்ணித் தத்த மரக்கலங்களிற் றும்தேடிய
பொருளையும் பண்டங்களையு மேற்றுவித்துத் தாமுமேறிக் காற்றின்
வாய்ப்பறிந்து நாவாயோட்டி வருகையில், எல்லாம்வல்ல மருதவாணப்
பெருந்தகை ஓர் திருவிளையாடலைக் கருதித் திடீரென்றோர் பெருங்
காற்று மழைவரப்புரிந்து திசைதப்பிக் கலங்களோடச் செய்வித்தனர்.
ஆகவே அப்பெரும்புயலுட்சிக்கி யாவர்மனமுழுளையக் கப்பலிருட்
சூழலுட் புகுந்ததாகப் பலநாள் திக்குத்தோற்றாது அலைந்து திரிகை
யில் அவரவர்கள் சேர்த்துவைத்திருந்த வுணவுமுதலிய வுபகரணங்
கள் செலவழிந்துபோய்க் குளிரான் மெலிந்து அதனை நீக்குவதற்
கெரிதுரும்பு மின்மையால் மிகவருந்திப் பெருங்கவலை யடைந்தவர்க
ளாய், மஹாலிங்க மூர்த்திமானாகிய மருதப்பரிடம்வந்து தோழ
மையா லினிய வார்த்தைகூறி, ஐயரே! உம்மையன்றி யித்தருணத்
தில் எமக்கார்திக்கு? எம்மனைவரையும் காப்பது உமதுகடன். ஏன்
னெனில் பலநாளாய்க் காற்றுமழையுட் சிக்கித் திசைதப்பி யலைவ
தில் காவிரிப்பூம் பட்டினம் சேரும்வரையி லாவதாகத்தேடி வைத்
திருந்த விறகுமுதலிய வுபகரணங்கள் முழுவதும் செலவாய்விட்டன.
இன்னம் மழை விட்டபாடில்லையாம் எங்குள்ளோமோ கலம் எத்
திசை நோக்கிச் செல்கின்றதோ வொன்றுந் தெரியவில்லை. குளிரோவு
யிருடலிற் றங்காவகை வாட்டுகின்றது. விறகுமுதலியன விலைக்குக்
கொள்ள வென்றாலும் கரைதுறை யாதொன்றுந் தோற்றவில்லை. என்
செய்வோம் உம்மிடத்துள்ள வரட்டியையேனு மித்தருண மெங்களுக்
க்குக் கொடுத்து உபகரிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். கேட்

கொள்ளீர்! முனிவர்களே என் நாயகனியார் சொல்லையெல்லாந்த னுடனேட்க ஆனுதானையா அம்முனிவர்கள் அவ்வாசிரியனை வணங்கி அப்பால் மருதரைத் விரைவுக் கூறலாயினர்.

மேலும் முனிவர்களே! அன்பர்கள் வேண்டுதலுக்கு இரங்க மறுமாம மருதவாணன் அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே! நீங்கள் வைகரைக்கு முன்னே வன்னாட்டு விடைக் கிடையாகக் கொடுத்தாற் போதும் என்று சொல்லி அதற்கவர்களிசைந்து பத்திர மெழுதிப் பெற் றுக்கொண்டவரிடே போய்க் கொடுத்தனர். பின்பவர்கள் யாவருந் தத்தமனைக்குச் சென்று குளிர் பசி தணிந்து சுகமுற்று மருதப் பனை வாழ்த்தி யிருந்தனர். அப்பால் மழையும் விட்டது, காற்றுந் தணிந்தது யாவரும் திசை கண்டு பிடித்துக் கப்பலோட்டித் துறை முகமடைந்து காவிரிப்பூம் பட்டினம் வந்து சுகமாகச் சேர்ந்தனர்.

மருதப்பெருந்தகை மனை யடைந்தது.

இதற்குமுன்னே இவர்கள் பிரிவாற்றாமையால் வருத்தப்பட்டுப் பலநாளை பிறைமுகமுடியின்றி ஏக்கங் கொண்டிருந்த அவ்வவர்கள் தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் இச் செய்தி கேள்வியு ற்ற வுடனே தங்கட்கு விட்டதெய்வங்களை வாழ்த்தி வழிபட்டுக் காணிக்கை செலுத்தித் திருவிழாக் கொண்டாடினார்கள். திருவெண் காடரும் அவர் மனைவியும் அபாக்கடற்கரை காணாது உலகை மறந்து மருதவாணர் திருவருளை யென்று தவிர மற்றொன்றும் புலப்படாமல் வருந்தினர்களாக விருந்தவர்கள், மருதையர் திருத்தோணி துறைமுகம் பற்றியவைவந்து சொன்னளவில், தம்மையறியா தெழுந்த களிப்பென் னும் வைரிதப்பாத்து முன்னிவர்களையுமிழாது விழுங்கிக் கிடந்த துய ரப்பெருங்கடலிருந்த விடங்காணாதபடி வராச்செய்தது. அங்ஙனம் இன்ப மழை பொழிந்தது. இவர்கள் அங்கங் குளிர்ந்து ஐம்புலன் செழித்துத் தத்துவங்களெல்லாந் தலையெடுத்து அறிவும் பழுத்த வாறுமிற்று. உடனே திருவெண்காடர் தமது பண்டாரத்தைத் திற ந்து வைரங்கள் கொள்ளையிடுத்து, தமக்குச் செய்தி வந்து சொன்ன பேர்களுக்கும் ஆடை ஆபரண நிதிக்குவை முதலிய வெறுப்பக் கொடுத்து, தங்கார்க்குத்தான மிதப்பவளித்துச் சுற்றத்தினர் நண்பி னர் முதலியோர்கட்கும் உண்டாட்டுச் சமைத்து, தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்திக்கும், திருவெண்காடுடையார்க்கும் சங்கமேசுரருக்கும் நைமித்திகத் திருவிழாக்களெடுப்பித்து, அங்ஙனே இல்லம் புது க்கி அணிசெய்வித்து அட்டமங்கலம் அமைத்து நகர்களிகொண்டாட,

யாவருந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக் கடற்றுறை சென்று சிலரோடு படகேறி, மருதையரை யழைத்துவர நல்லோரை நாடிக் கப்பற்குச் சென்றனர். செல்லும்போது மருதவாணரோடு வாணிபத்திற்குச் சென்றோருளொருவன் முன்வந்து இப்பட்டினத்துப் பிள்ளையாரோடு ஐயா! உமது திருக்குமாரனுர் சிலநாளாய்ச் சித்தவியற்கை வேறு பட்டனராகக் கண்டேம். ஆதலால் இதனை உமக்குக் குறிப்பிக்கவே முன் வந்தே னென்று சொல்லிப் போயினுன். அதனைக் கேட்டவுடனே நெஞ்சு திடுக்கிட்டு உவகைமாறிச் சற்றுக்கவலை கொண்டனராய், எவ்வகையாயினும் மகன் வந்து சேர்ந்தது போதும், மேலே விகர்ப்பங்களைச் சீர்செய்து கொள்வே னென்னுந் துணிவா லொருவாறு தேறிக் காலந்தாழாது கலம்புக்குத் தம்மைந்தரைத் தழுவிக்கொள்ள, அவரும் வழிபட்டு நிற்க, வெண்காடர் உச்சி மோந்தணைத்து ஆதரித்துச் சாவதானமாயருகிருத்திக்கொண்டு, பின்பு அக்கலத்துள் சிலவரட்டிகளும் அவல்முதலிய சிலபண்டங்களுந் தவிர வேறில்லாமை கண்டு, பிரமித்து உடன் சென்றோனொருவன் வந்து மருதவாணர் சித்தவிகற்பத்தினராயினுரென்று சொன்னதுண்மையே போலும். நஞ்செல்வன் முகக்குறியுஞ் சிறிது வேறுபாடுற்றுள்ளது. ஆயினும் தேற விசாரிப்போமென்று, மெல்ல மகாலிங்க மூர்த்திமானை அழைத்துக் கொண்டு படகிற் பிரவேசித்துக் கரையையடைந்தோர் மணிமாடத்தில் மருதப்பெருமானை யிருக்கப்பண்ணி, மெய்க்காப்பாளரை யமைத்துக் காக்கத் திட்டஞ்செய்து, மீட்டும் மருதரசுவந்த கலத்திற்கேகி, அங்குள்ள சாக்குகளாகிய வரட்டி, அவல் முதலியவற்றினையும், ஏனையபெட்டி கணக்கு முதலியவற்றையு மெடுப்பித்துவந்து மருதவாணரோடு சென்றுவந்த வாணிகமாக்களுடனிருந்து சோதிக்கும்போது, அவர் பெட்டியில் ஒரு வரட்டியும் ஓலையு மிருக்கக்கண்டு, முதலில் வரட்டி பெட்டியில் வர நிமித்தமென்ன ? இதில் ஓர் விசேட மிருக்கவேண்டு மென்றெண்ணி அதனை யுடைத்துப் பார்க்கையில் அதனடுவே சூரியனொளி விட்டெழுந்தாற் போலும் மாணிக்கமொன் றிருக்கக்கண்டு வியந்து, மற்றைய வரட்டிகளையும் சோதனை செய்கையில் அவ்வாறே யெல்லாவற்றுள்ளு மிருக்கவே வியப்பும் களிப்பும் அடங்காதவராய்த் தம்மை மறந்து, தம்மைந்தர் திறத்தையும் ஆற்றலையும் எண்ணியடங்கா மகிழ்வோடு மற்றையவற்றையும் சோதிக்கையில் அவல்மூட்டை முழுவதும் பொன்மணல் விரவியதாகவு மிருந்தன. ஓலையை யெடுத்துப் பார்க்கையில் அது உடன் சென்ற ஏனைய வாணிக மாக்கள் மருதவாணர்பாற் பெற்றுக் கொண்ட வரட்டிக்காக நகர் சென்ற வுடனே

அவ்வட்டியைக் கொடுக்கும்படி யொப்புக்கொண் டெழுதிக்கொடுத்த பத்திரமாக விருந்தது கண்டு, அவ்வாணிப மைந்தரை நோக்கி இது நீர் எழுதிக் கொடுத்ததாமோ வென அவர்கள் யாவரும் ஒப்புக் கொண்டு ஆம் யாமெழுதித் தந்ததே என்றுகூறித் தம்முள் வியப்பும் அச்சமுமெய்தி மருதவாணர் தாமறியாது மயங்கிச் சித்த விகற்பங் கொண்டன ரென்றும், வாணிகம்முறையே செய்யவறியாது, வறிதே வட்டியும் அவனும் கொண்டு வந்தாரென்றும் மயங்கி மோசம்போனோமே! அடைமழையில் அவர்பால் பெற்றவட்டிகளை நன்கு சோதியாமல் சாதாரணமானதென் றெண்ணி அடிப்பெறித் தொழித்தோமே! அவர் பத்திர மெழுதிக் கொடுக்க வென்ற போதும் யோசிக்காமற் போனோமே! இப்போது திருவெண்காடர் பத்திரப்படி வட்டியைத் தரச்சொல்வாரானால் என்ன சொல்ல வல்லோம். உளவறியாது மருதவாணர் சித்தவிகற்பங் கொண்டாரென்றும் யாரோ அவர்க்குச் சொல்லிவிட்டார்கள். இனி அவர் நம்மை என்ன வகையில் எண்ணுவார் ? நாம் அனைவரும் அவரை வஞ்சிக்க முயற்சித்தவர்களாக வல்லவோ முடிந்தது. என்ன நேர்ந்தது? என்செய்யக் கடவோமென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திருவெண்காடர் மருதப்பிரானைக் காணாது வருந்துகை.

திருவெண்காடரோவென்றால் தமக்குத் தம்மகனார் தேடித்தந்த மணிக்குவைநிதிக்குவைகளைக்கண்டு, களி ததும்பினவராய் அங்ஙனே ஓடித் தம்மகனைத் தழுவ ஆவல்கொண்டு அக்காவன் மாளிகைக்குட் சென்றார். அங்கே மருதப்பெருமானைக் காணாமல் திடுக்கிட்டு மெய்காப்பாளரை வினவ, அவர்கள், எம்முடையீர்! நீரிட்டகட்டளைப்படியே காத்திருந்தனம், ஆயினும் தேவரீர் திருமகனார்சென்ற வழியாமறியோமென்று கலங்கிநின்றனர். திருவெண்காடர், மனத்துள்ளும் ஓர் கலக்கந்தோன்ற இனி என்செய்கோ! நான் என்மகனுண்மையுந் திறனுமறியாது தவறிழைத்தேனே ! எவ்வாறினியவனைக் காண்பேன்! என்னகருதியதோ அவன் திருவுள்ளம்? தந்தை நம்மை இழிவெண்ணினரென்று எண்ணுமோ ? அறிவிலோர் சொற்கேட்டையர் அவமதித்தனரே எனச் சிந்திக்குமோ? என்னுயிர்க் கிழவன் என்னெஞ் சென்னைச் சுடப்பண்ணி மறைந்தனனே! தவறு! தவறு!! ஆயாது செய்யுங் காரியம் ஓயாத் துயரமாமன்றோ. "பதறாத காரியஞ் சிதறாது" என்னும் பழமொழியையு மறந்தேனே என்றிப்படி நெடுநேரஞ் சிந்தித்து, வேறோர் ஞாபகந் தோன்ற நெடுநாட் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையால் தாய் முதலியோர்களைப் பார்க்கவென்று ஒருகால்

போயிருக்கினும் இருக்கும், ஆதலால் மனைபுகுந்து பார்ப்பேமென்று விரைவோடும் போயினர். அங்கு பெருங் களிப்பிலிருக்குந் தம்மனைவி தாய் முகம் நோக்கிச் சிறிது மனத்துயர மாறினவராய்த் தம்மகனார் வரவை விசாரித்தனர். அப்போதவ்விருவரும் இப்போதே நமது சிறுவன் வந்துண்டு இதோ புறத்திற் சென்றான். எமக்கவன் வாணிபத்தினாற்றேடித் தந்து பூசித்தளித்த ஆடை பூண்மணி யிவையெனக் காட்டக் கண்டும் ஒரு சற்றாறினரே யன்றித் தம்மனத்துட்டோன்றிய கலக்கமுற்று மொழித்தவரல்லர். ஆகவே மீட்டும் மருதவாணரை ஒருக்காற் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாத் தூண்டிக்கொண்டேயிருப்ப வெழுந் தங்குமிங்கு மோடித்தேடி நகரமுற்றும் நாடுவாராயினர். நாடியும் எங்குங் காணாமையால் பெருங்கலக்கப்பட்டவராய் மறுபடியுந் தம்மாளிகைவந்து கிலேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

மருதப்பிரான் திருவுருக்கரந்ததும் சிவசருமர் முத்திபெற்றதும்.

இவரிங்ஙனமாக மருதவாணரோ, இடைமருதில் தம்மை அன்போடு படவுருவத்துப் பூசித்து நேசித்திருந்த சிவசருமர் பாவனை முதிர்ந்து சிவயோகங்கூட, அவர் குடும்பத்தினரோடும் இரவுபகலற்ற சிவயோக சமாதியிலிருக்கையில், அவர்க்குக் கூறியிருந்த பதினாறாண்டும் நிரம்பியதால் சோதிப்பிழம்பாக வெளிப்பட் டச்சோதியில் அச்சிவசருமரையும் அவர் குடும்பத்தினரையும் ஐயிக்கம்பண்ணிக்கொண்டும் தாம் தம்முடைய மூலலிங்கமூர்த்தியாகிய மஹாலிங்கத்துட்பிரிவறக் கலந்தெழுந்தருளி வீற்றிருந்தனர். கேளும் முனிவர்களே! கடவுள் "பந்தமும் வீடும் படைப்போன்றானே" என்ற முதுமொழி உண்மையாயிற்று என்றுபமன்னிய முனிவர் கூறினர்.

திருவெண்காட்டடிகள் திருவருள்பெற்றது.

அப்பால் நடந்த வரலாறு கூறுமென் முனிவர்கள் வினவ உபமன்னியபகவான் சொல்லலாயினர். முனிவர்களே! இவ்வாறு திருவெண்காடர் கிலேசப்பட்டு உண்டி வெறுத்தவராய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர் மனைவியார் ஒரு சிறு பெட்டியைத் தந்து அவர் முன்வைத்து இதனைத் தேவரீர் வந்தவுடனே கொடுக்கும்படி நமது மைந்தன்றந்துபோயினான் என்றார். உடனே பட்டினத்தார் மைந்தன்றந்ததென்வே போரவலோடெடுத்துத் திறந்துபார்த்தார். அதில் ஓர் காதற்றவூசியும் ஓர் ஓலை நறுக்கு மிருக்கக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமுடையவராய் அவ்வோலையைப் பார்க்க அதில் "காதற்றவூசியும் வாராது காணுங்கடைவழிக்கே" என்றெழுதியிருந்தது. ஆயின் இவர் முன்னஞ் செய்தவக்குறை முடிக்கவந்த மூர்த்தியாதலால் மருத

வாணப்பெருந்தசையார் திருநோக்கம், பரிசம், பாவனை, வார்த்தை முதலியவற்றால் மனம் முன்னமே பக்குவப்பட்டிருந்ததாக, அவ்வளவிற்றானே இவரோடு ஒருமைப்பட்டிருந்த இருவினைக் கட்டறவே, மும்மலமும் பரிபாகப்பட்டு, நாற்கரணமுஞ் சுத்தமாய், ஐந்துபுலனுமொரு நெறித்தாகி, ஆறுபகையுமற்று, எழுபிறப்புங்காலற, எண்வகைச்சித்தியும் எதிர்நின்று பணிகேட்ப, ஒன்பது நிலையுந்தாண்டிப் பத்துத்திசையும் சிவானந்தம் பரந்தவெள்ளமாக வெழுந்துகவர, அதனுண்மூழ்கித் தேடும்பொருள் வேறொன்றின்றிக் கவலையற்றாராதலும் அருள்வாணி முன்னிற்கவே,

'பட்டைக்கிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டியென்மொய்குழலாள்கையின்முன்கொடுத்துக்
கட்டியிருந்தகனமாய்க்காரிதன்காமமெல்லாம்
விட்டுப்பிரியவென்றோவிங்ஙனேசிவன்மீண்டதுவே" எ-ம்;

"சூதுற்றகொங்கையுமாறுர்கலவியுஞ்சூழ்பொருளும்
போதுற்றபூசலுக்கென்செயலாஞ்செய்தபுண்ணியத்தால்
தீதற்றமன்னவன்சிந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ
காதற்றவூசியைத்தந்துவிட்டானென்றன்கைதனிலே"

என்று சொல்லி இருவகைப் பற்றுமற்றவராய் உபசாந்தம் பிறந்த சித்தவிருத்தியுடன் உலகத்தினையருக்கிய நோக்கால் நோக்கி, "தாய் பெற்றபே றிவ்வுலகம் பெறுக" என்பது சிவமெய்ஞ்ஞானிகளது தயாவினியல்பாதலால் உலகத்தாருய்யும்பொருட்டு, தமது நெஞ்சினை முன்னிலையாக்கி யுணர்த்துவார்,

"வாதுற்றதிண்புயரண்ணாமலையர்மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப்போதும்புகலுநெஞ்சேயிந்தப்பூதலத்திற்
றீதுற்றசெல்வமென்றேடுப்புதைத்ததிரவியமென்
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிக்கே" எனவும்.

"வேதத்தினுட்பொருள்மண்ணாசைமங்கையைவிட்டுவிடப்
போதித்தவன்மொழிகேட்டிலையோசெய்தபுண்ணியத்தா
லாதித்தன்சந்திரன்போலேவெளிச்சமதாம்பொழுது
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிக்கே" எனவும்.

உபநிடதப்பொருளாகிய திருப்பாடலருளிச்செய்து, தாயாரை நோக்கி, அம்மே! உமது தவஞ்சிறந்தது. நீர் யாதொன்றற்கும் வருந்தாதிரும். உம்மை ஒருகணமும் பிரியேன். யான் குருபரன் அணைவழியினிற்பவனாயினேன் என, அன்னையாரும் அக்குறிப்பறிந்து,

ஐய! எனக்கிறுதிநாள் சமீபித்திருப்பதால் என்னிமக்கடனைக் கழித்தாவது செல்லலாகாதாவென, அவ்வாறேயாகவென்றுசொல்லி, எதிர்நின்ற தமது ஆப்தநண்பரும் தலைமைக்காரியக்காரருமாகிய சேந்தனாரை நோக்கி யிப்பொருள்முழுவதும் இவ்வுலகிற்பல்லாருங்கொள்ளப் புரிவீரென்றுசொல்லி, சூறையிடப்பணிவித்து, தொடர்பொன்றுமில்லாராய்ப் புறப்பட்டனர். அக்காலத்தி லவர்திருமேனிமேலாடைகழன்றிருந்தமையுமுணர்ந்திலர். அதுகண்டு அவர் மனைவியார் சிவகலையம்மையார் சென்று வணங்கி யெம்பெருமானே! அடிமைக்குத்தேவரீரைவிட்டோர் கதியில்லையே ! அடியேனுமுடன் வருகின்றேன் என்று பணிந்து கூற, பெண்ணே ! யாவர்க்குங் கதியாவார் சிவபெருமானர். ஆயினும் யான் குருபரன்றிருவாணை வழிநிற்பேனாயினேன், இனி இவ்வுலகமுயற்சியில் உழல்வேனல்லேன், நீயோ! என்னோடு தொடர்ந்து வருமாற்றலில்லாதவளாதலால் சிவநேசம் அடியர்நேசமறவாமல் இங்கிருந்து திருவடியடைதி. என்னுரை மறுப்பதுன்கடனல்லவென்று சொல்லி அவரைநிறுத்தி, எதிலர்போற் சென்று ஊர்ப்பொதுமண்டபமடைந்திருந்தார். அப்போது, அவ்வூரிலுள்ள முதியோர், நட்பினர், சுற்றத்தினர், அபலவர்முதலியயாவரு மிச்செய்தி யறிந்துவந்துகூடி அவரைக் கண்டு, ஐயரே! என்செய்தீர், நீர் எங்கள் முதலியல்லீரோ? என்னகுறையுள்ளதென்றிப் பரதேசிகோலங்கொண்டீர்? இனி எமக்கு ஆதரவாவார் யாவர் என்றிரங்கினர். அதுகேட்டு வெண்காட்டையர் அவர்களைச்சுட்டி நோக்காமே பராமுகமாக நோக்கித் திருவருளைச் சிந்தித்து,

மனையாளுமக்களும்வாழ்வுந்தனமுந்தன்வாசன்மட்டே
யினமானசுற்றமயானமட்டேவழிக்கேதுதுணை
தினையாமளவெள்ளளவாகினுமுன்புசெய்ததவந்
தனையாளவென்றும்பரலோகஞ்சித்திக்குஞ்சத்தியமே.

அத்தமும்வாழ்வுமகத்துமட்டேவிழியம்பொழுகம்
மெத்தியமாதரும்வீதிமட்டேவிம்மிவிம்மியிரு
கைத்தலைமேல்வைத்தழுமைந்தருஞ்சுடுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடருமிருவினைப்புண்ணியபாவமுமே.

எரியெனக்கென்னும்புழுவோவெனக்கென்னுமிந்தமண்ணுஞ்
சரியெனக்கென்னும்பருந்தோவெனக்கெனுந்தான்புசிக்க
நரியெனக்கென்னும்புன்னாயெனக்கென்னுமிந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்த்தேதனிதருவென்னபேறெனக்கே.

அண்ணறன்வீதியரசிருப்பாகுமணிபடையோர்
நண்ணெருநாலொன்பதாமவரேவலுநண்ணுமிவ்வூர்
துண்ணெண்பசிக்குமடைப்பள்ளியானசுகமுமெல்லா
மெண்ணிலிகாலமவமேவிடுத்தனமெண்ணரிதே.

என்று நிலையாமையைப்பற்றிக்கூறிப்பின் தமது நெஞ்சைமுன்னிலையாக்கி அவர்களுக்கு முன்னிலைப்புற மொழியாக,

மாடுண்டுகன்றுண்டுமக்களுண்டென்றுமகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டெனும்படிகேட்டுவிட்டோமினிக்கேண்மனமே
யோடுண்டுகந்தையுண்டுள்ளேயெழுத்தைந்துமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியார்நமக்குத்துணையுமுண்டே.

ஆறுண்டுதோப்புண்டணிவீதியம்பலந்தானுமுண்டு
நீறுண்டுகந்தைநெடுங்கோவணமுண்டுநித்தநித்த
பாலுண்டுலாவிமபங்குநெஞ்சேமனைதோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுதூங்கிப்பின்சும்மாவிருக்கச்சுகமுமுண்டே.

உடுக்கக்கவிக்கக்குளிர்காற்றுவெப்பிலொடுங்கிவந்தாற்
றடுக்கப்பழையவொருவேட்டியுண்டுசகமுழுதும்
படுக்கப்புறந்திண்ணையெங்குமுண்டுபசித்துவந்தாற்
கொடுக்கச்சிவனுண்டுநெஞ்சேநமக்குக்குறைவில்லையே.

நாட்டமென்றேயிருசற்குருபாதத்தைநம்புபொம்ம
லாட்டமென்றேயிருபொல்லாவுடலையடர்ந்தசந்தைக்
கூட்டமென்றேயிருசுற்றத்தைவாழ்வைக்குடங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென்றேயிருநெஞ்சேயுனக்குபதேசமிதே.

ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென்றிருவுயர்செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோர்முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமேயுனக்கேயுபதேசமிதே.

என்று பெறத்தக்க தின்னதென உறுதியைக்கூறியபின் முன்னிலைப்படுத்தி,

ஊரீருமக்கோருபதேசங்கேளுமுடம்படங்கப்
போரீர்சமணைக்கழுவேற்றுநீற்றைப்புறந்திண்ணையிற்
சாரீரனந்தலைச்சுற்றத்தைநீங்கிச்சகநகைக்க
வேரீருமக்கவர்தாமேதருவரிணையடியே.

கண்ணுண்டுகாணக்கருத்துண்டுநோக்கக்கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டுபாடச்செவியுண்டுகேட்கப்பல்பச்சிலையா
லெண்ணுண்டுசாத்தவெதிர்நிற்கவீசனிருக்கையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோகெடுவீரிந்தமானிடமே.

என்ற திருப்பாடல்களை இதோடதேசமாகவருளிச்செய்து, வேறு வாய் பேசாதுமௌனத்திருந்தனர் இவ்வாறு இவர் கூறியதைக்கேட்டவர்கள் வெருவி நாணமுற்று இந்தநிலை யாம்பெறுவதுகிடக்க, உணர்வதும் அருமையென்றுளங்கூசிச் சென்றனர்.

அரசன் சேந்தனரைச் சிறைசெய்ததும் திருவெண்காடரைக்கண்டதும்.

அப்பால் இவர் துறவுபூண்டதும் இவரது செல்வமுற்றும் ஊர்ச்சூறைகொள்ளவிடப்பட்டதுங் கேள்வியுற்ற, அந்நாட்டரசன்வந்து நிதியறைகொள்ளையாகாத வண்ணந்தடுத்து, திருவெண்காட்டடிகள் தமக்கை மைந்தரைத் தருவித்து இவருரிமைமுதலியன கொடுத்தங்கு இருக்கச்செய்து, முறைப்படியக் குடும்பப்பாதுகாப்பினுக்குவேண்டும் பொருள் தவிர வேனையவற்றைத் தனது பண்டாரத்துச்சேர்ப்பித்துத் தருமசாலை முதலியவற்றிற் குபயோகிக்கக் கட்டளையிட்டான்.

அப்போது, திருவெண்காட்டடிகள் நண்பருந்தலைமைக்காரியக் காரருமாயிருந்த சேந்தனரது உண்மைநிலைமையை அறியாத அவ்வரசன் அவரைநோக்கிச் சேந்தனரே! நமது திருவெண்காடர் செல்வமளவை கடந்தனவென்று பலருஞ்சொல்லக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோமாகையா லின்னு மெங்கெங்குள்ளதெனக் கேட்கச் சேர்ந்தனர் அரசனைநோக்கி, மஹாராஜனே! அவர் நிதியுள்ளனமுழுவதும் காட்டிவிட்டேனாக. இனி யொன்றுமறியேனென்று கூற, இறைமகன் அவர் சொல்லில் ஐயங்கொண்டவனாய்த் தன் பரிசனர்களைநோக்கி இவர் உண்மைகூறி வெண்காடர் நிதிநிலைகளையெமக்குக் காட்டும்வரையில் இவரைச் சிறைசெய்மின் என்று கட்டளையிட்டுத் தவத்தைத் தளை செய்தாற்போலுந் தளைசெய்து சிறையிலிட்டு, இவர்காணியிடம் பொருள்முழுவதும் வெண்காடர் பொருளென்று கவர்ந்தான். சேந்தனரோ சிவம் பழுத்த நெஞ்சத்துப் பத்திவடிவினர்; யாதோர்வஞ்சமுமறியாதவர். ஆயினும் அவர்க்கித்துன்பநேர்ந்த காரணம், வெண்காடராகிய அவர் ஆசிரியர் தம்பொருளைச் சூறையிடப்பணித்தகாலையில் அறத்தின்வழியே அரிதிற்றேடிய விப்பொருளுஞ் சூறையிடற்பாலதோவென்று நெஞ்சிலெண்ணினர். இங்ஙனம் குருவாக்கியத்தின்மேல்

விசாரம்பிறந்தகுற்றம் இவ்வாறு துன்பவிளைவுக்கேதுவாயிற்று. உடனே அச்சேந்தனார் மனைவியார் அரசன் கோன்முறைக்கஞ்சித் தமது ஒரே பேறாகிய ஆண்மகவினையெடுத்துக்கொண்டு வேற்றூரிற்சென்று, கற்புநிலைதவறாது கூலிவேலையாற் சீவனஞ்செய்திருந்தனர். இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அரசன் பின்பு திருவெண்காட்டுப்பெருந்தகையாரைக் காண வேண்டிவந்து ஊர்ப்பொது மண்டபமடைந்து அங்கு சிவஞான நிட்டையில் வீற்றிருக்கும் எமது வெண்காட்டடிகளைநோக்கி, ஐயரே! நீர் இப்பரதேசி கோலங்கொண்டடைந்த விசேடப்பேறென்னையென்று வினவ, அக்கோமகனை நோக்கி "நீர்நிற்க நாமிருக்க" என்றார். அதுகேட்ட வேந்தன், நாணமுற்றுச்சென்றான்.

சிவயோகசாதனையிலிருத்தல்.

அப்பால் அடிகளாரும் பசிவந்தபோது ஊரிற்சென் றிருகையேற் றுண்டு தமது நாட்டமுழுவதும் சிவனடிக்கண்ணதாக மாறுபாடின்றி நின்று சிவயோகசமாதியில் சகசவனுபவம் பிறக்க, யாதொருபொருளினும் பற்று விடுதி யிரண்டுமற்ற திறமே மனைவியாகவும், பலவுயிர்களும் மைந்தராகவும், சிவனடியவர்களே சுற்றத்தினராகவும், அறியாமையே பகையாகவும், அன்பேபொருளாகவும், அருளேயிடமாகவும், தத்துவங்களேயேவலாகவும், சாந்தமேசார்பாகவும், தவமே முயற்சியாகவும், தன்னிழப்பே போகமாகவும், பிச்சையூணும் நிலப்பாயலுங்கொண்டு நிரதிசயாநந்தத்திருந்தனர்.

இந்நிலைமை யறியாத அவ்வூர் வாழ்கின்ற விவர்சுற்றத்தினர் இவரது பிச்சையூணும் புறந்திண்ணைக் கிடக்கையுங்கண்டு, இவர்செய்கையால் தம் மரபுக்குத்தாழ்வு நேர்ந்ததாக வெண்ணி, அவ்வூரிற் பிச்சையிடாவண்ணம் தடைசெய்தனர். அப்போது, பட்டினத்தடிகளிவர்களிடத்திரக்கமுற்று உண்மையறிவுண்டாம்படி பசுமேய்க்குஞ் சிறுவருடனோடியும், குப்பைமேற் புரண்டும், தறுநிலக்கிற் றமது காலிற் பழுதைசுற்றிப்பற்றி யீர்க்கும்படி சிறுவரையேவியும், பிச்சரென நாட்டவர் பழித்துரைக்கும்படி "குடியிருந்த மனைக்குக் கொள்ளிவைப்போம்" என்று சொல்லிச் சரித்தும்வந்தனர்.

திருவெண்காடருக்குத் தமக்கையார் நஞ்சிட்டதும், ஊர்பற்றியெறிந்ததும், தணித்ததும், திருவெண்காடு சேர்ந்ததும்.

அதுகண்டவர்முன்பிறந்தார் மானம்பொறாதவராய் இவரிறக்கினு நன்றாமெனக்கருதி விடங்கலந்த ஓட்டப்பஞ்சமைத்து இவருண்

னைக்கொடுப்பித்தனர். அதனைத் திருவெண்காடர் திருவருளாலறிந்து, “தன்வினைதன்னைச் சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்” என்று சொல்லி அத்தமக்கையார் வாழ் மனையிறப்பிற்செருகலும் தீப்பற்றியெரியலாயுந் தவிர்க்கமுடியாது பிராணிகட்குத்தீசேதார்வாராதபடி *புறம்பயமுட்டது. அதுகண்ட யாவரும் அந்தப்பட்டினத்தடிகள் திருவடிகளை வணங்கி முறையிட, இக்கருப்பு அத்தீயினைத் (தன்னைக்கெட்டபே பிறந்திறந்திலம்) என்னும் செய்யுளைப்பாடித் தவிர்த்தருளித் திருவெண்காட்டை யடைந்து சிவபெருமானைத் துதித்து (விலக்கிலை வையுமப்ப) என்றது முதலிய பலதமிழ்ச் செய்யுட்பாமாலைசாற்றலம் அங்கு “குடியிருந்தமனைக்குக் கொள்ளிவைக்கவேண்டும்” என்றுசொல்லி எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

திருவெண்காடர் தாயார்க்குத்தகனக்கிரியைசெய்தது.

அங்ஙன மிருக்கையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இவருடைய அன்னையார் வாழ்நாள் குறைந்து தேகவியோகமுற்றனராக, சுற்றத்தினர் வழக்கப்படி யிறக்கடன் கழிக்க மயானத்திற் சேர்த்தனர். திருவெண்காட்டிருந்த பட்டினத்தடிகள் அதனைத்திருவருளாலுணர்ந்து பெருமான் கட்டளைப்படி தாம் தம்முடைய அன்னைக்குச் சொல்லிய வண்ணம் முடிக்கவெண்ணிப் புறப்பட்டுவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மயானவெல்லை யடைந்தவளவில் சுற்றத்தினர் விறகுகொண்டடுக்கவே தாம் அருகுசென்று, அவர்களடுக்கிவைத்த சிதையைத் தள்ளி வாழைப்பட்டையாற் சிதையடுக்கி அதன்மே லன்னையைக் கிடத்தி,

வெண்பா.

ஐயிரண்டுதிங்களாவங்கமெலாநொந்துபெற்று
பையலென்றபோதேபரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்திலேந்திக்கனகமுலைதந்தாளை
யெப்பிறப்பிற்காண்பேனினி. (க)

முந்தித்தவங்கிடந்துமுந்நூறுநாட்சுமந்தே
யந்திபகலாச்சிவனையாதரித்துத்—தொந்தி
சரியச்சுமந்துபெற்றதாயார்தமக்கோ
வெரிபத்தழன்மூட்டுவேன். (உ)

---

* இவ்வூருக்குச் சிவபுரமெனப்பெயர். இது திருவிடைமருதூருக்கு 2 அல்லது 3 மைல் தூரத்திலுள்ளது. நாலைந்தும் பாழடைந்திருக்கிறது.

வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலு மார்மேலுந் தோண்மேலுங்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து—முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டுவேன். (௩)

நொந்துசுமந்து பெற்று நோவாமலேந்தி முலை
தந்துவளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே—யந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற் றந்தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டுவேன். (௪)

அரிசியோ நானிடுவே னாத்தாளுக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல்—உருசியுள்ள
தேனே யமிர்தமே செல்வத் திரவியப்
பூமானே யெனவழைத்தவாய்க்கு. (௫)

அள்ளி யிடுவ தரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல்—மெள்ள
முகமேன் முகம்வைத்து முத்தாடி யென்றன்
மகனே யெனவழைத்தவாய்க்கு. (௬)

விருத்தம்.

முன்னையிட்டதீ முப்புறத்திலே
பின்னையிட்டதீ தென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதீ யடிவயிற்றிலே
யானுமிட்டதீ மூள்கமூள்கவே. (௭)

வெண்பா.

வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்ப
லாகுதே பாவியே னையகோ—மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதிவளர்த்தெடுத்தகை. (௮)

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா நின்பதத்தில்
வந்தாளோ வென்னை மறந்தாளோ—சந்ததமு
முன்னையே நோக்கியுகந் துவரங்கிடந்தென்
றன்னையே யீன்றெடுத்ததாய். (௯)

வீற்றிருந்தா ளன்னை வீதிதனி லிருந்தாள்
நேற்றிருந்தா ளின்று வெந்து நீறானாள்—பாற்றெளிக்க
வெல்லீரும் வாருங்க ளேதென் றிரங்காமல்
எல்லாஞ் சிவமயமேயாம். (௧0)

என்ற செந்தமிழ் பாடி உலகர்போலச் சடாக்கினியாற் சுடாது தமது ஞானாக்கினியால் தகனஞ் செய்து, அவரைச் சிவனடி நீழல் கூடும்படி தியானசமாதியால் அந்தியேஷ்டி நிறைவேற்றி, அங்ஙனே புறப்பட்டார். புறப்பட்டவர்,

மென்றுவிழுங்கிவிடாய்கழிக்கநீர்தேட
லென்றுவிடியுமெனக்கென்கோவே—நன்றி
கருதார்புரமூன்றுங்கட்டழலாற்செற்ற
மருதாவுன்சந்நிதிக்கேவந்து.

என்ற திருவெண்பா வோதித் திருவிடை மருதூர் சென்றடைந்தனர். அங்கே இவர் வரவுணர்ந்த சிவனடியர் எதிர்கொண்டு வணங்க, அவர்களைத் தாமும் வணங்கிப் பெருமான் றிருவாலயத்தை யடைந்து வலம் வந்து பன்முறை பணிந்து எதிர்நின்று மனமுருக அன்புபெருகி யுடல்குழைந்து என்பு நெக்குவிட்டு வியர்வெழுந்து, கண்ணீராறாக மடைதிறந்து பாய, நாத்தழுதழுக்க வாயாரப்பாடுவாராய்,

"தெய்வத்தாமரைச்செவ்விதின்மலர்ந்து"

என்ற விணைக்குறளாசிரிய முதலாக வெடுத்துத் திருமும்மணிக்கோவை பாடிப் புறம்போந்து மனைகடோறும் பலியேற்றுண்டு கோபுரத் திருவாயில் குடியாகக்கொண்டு சிவயோகசாதனையில் வீற்றிருந்தனர்.

திருவெண்காடர் திருவாரூரடைந்தது.

அப்பால் ஒருதினத்தில் இடைமருதுடையார் அவரது நனவில் அவ்வூர்க்காவலன்போற் றோன்றிப் புறந்திண்ணையிற் கிடக்கும் திருவெண்காடர்பால்வந்து கைக்கோலால் நிலத்தைத் தாக்கித் திருவடியாற்றீண்டியுணர்த்தி நீ யாரெனலும், அவர் ஊர் மெய்காவல! யானாவான் தோலோ, நரம்போ, தசையோ, உரோமமோ, எலும்போ, உதிரமோ, மூளையோ, மூச்சோ, மனமோ யாதோவறியேன், கலங்குறுகின்ற நெஞ்சக்கவலை யொழிதிறங்காணேன் என்றனர். அங்ஙனே ஆளுடையபெருமான் மறைந்தருள, வந்தவர் இறைவரென்றுணர்ந்து ஆராமைமேற்கொண்டன்பாற் கரைந்துருகி யழுதுதொழுது அவர் நின்ற நிலத்து அடிச்சுவட்டினைக் கண்ணொற்றி மார்பணைத்துப் பொடி முடிக்கணிந்து பன்னிப்பரவியிருந்தார். இருப்பவர் ஒருநாள் நீர் விடாய்ப்பட்டெங்குங் குடிநீர்பெறாது மருதையரைப் பாடிப் பின்னுடம்பை யருவருத்துக் கரும்பிடுங் கழனியிலே யீர்க்கப்பண்ணி யலுப்புறுவித்து ஓர் புறந்திண்ணையிற் படுத்துறங்கினர். அப்போது

மருநீசர் அவர் கனவிற்றோன்றி ஐய! வெண்காட! இனி நமது திருப்பதிகடோறுஞ் சென்று பாடுதியென்று கட்டளையிட்டருள, உடனே திருக்கண் விழித்து அக்கட்டளையுணர்ந்து உலகத்துயிர்கள் பிழைக்கும்வண்ணம் பலசமயப் பிணக்குகளற, அச்சமயபேதங்களையெல்லாம் ஆன்மாக்களுக்கு வினையளவாக வறிவூட்டி முடிவிற் பக்குவத்திலவ்வான்மாக்களைத் தரவேண்டிப் பெருமான் றமது ஆறு திருமுகத்து நின்றும் தோற்றுவித்தமையும், அவற்றின் முடிபும், பயனும், விளங்கக்காட்டி மேலுண்மை யுபதேச நெறியையுமுணரப் பல தமிழ்ச்செம்பாடலை பாடியருளி, மருதவனத்தையர் சந்நிதி யடைந்து பலகாலும் விழுந்து பணிந்தெழுந்து கோயில் வலங்கொண்டு புறத்தணைந் தன் பிறைற் கரைந்துருகி யாடிப்பாடிப் பிரியா விடைகொண்டு புறப்பட்டுத் திருக்குடமூக்கு, கீழ்க்கோட்டம், காரோணம், நாகேச்சுரம், குரங்காடுதுறை, மாயூரம், நனிபள்ளி, வலம்புரம், ஆக்கூர், கடவூர், தருமபுரம், சிவபுரம், வாஞ்சியம், புகலூர், செங்காட்டங்குடி, மருகல் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கித் திருவாரூர்க்குச் சென்று அடியவர் எதிர்கொள்ள வணங்கி யுள்புக்குத் திருவீதி வலம்வந்து கோபுரவாயிலைப் பணிந்து பூங்கோயிலுடையாரையும் வீதிவிடங்கப் பெருமானையும் பலகாற்றொழுது பாடிப் பிச்சையேற்று வீற்றிருந்தார்.

திருவாரூரில் இறந்தவனை யெழுப்பியது.

இங்ஙனம் அத்திருவாரூரி லிருக்கும்நாளிலே, மிகுந்த பத்திமானான சிறுவனொருவன் பூர்வ புண்ணிய முடைமையால் எமது திருவெண்காட்டடிகள்பால் பேரன்பும் பத்தியுஞ் செய்து காலந்தவறாது திருவமுது முதலியவற்றா லுபசரித்து இரவும் பகலும் பிரியானாகித் தொண்டுசெய்துவருகையில், இச்சிறுவன் றாய்க்கொருமகனாக, இவன் றந்தையோடு பிறந்த நல்லத்தையொருத்தி யொரே பெண்மகப் பேறுடையவளாய் வேறுதிக்கின்மையால் அப்பெண்ணை யிச்சிறுவனுக்கே கொடுத்துத் தமையன்குடியுந் தன்குடியும் விளங்கப் பண்ணவேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாய் அவன் றாய்க்குணர்த்த, அவள் அதனை மகனுக்குணர்த்த அச்சிறுவனதற்கிணங்கானாய் நிற்கக்கண்ட அவ்விருமுதுகுரத்தியரும் வருந்தித் தங்குறையைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையார்பால் விண்ணப்பித்து வருந்துகையில், ஐயர் அவர்கள் முறைப்பாட்டினுக்கிரங்கி, மேல்நடக்குங் கருமங்கருதி யிச்சிறுவனை நோக்கி, ஐயா! நின் தாய் அத்தை யிவர்கள் குறைவை ஒழிக்கி. இறைவன் திருவருளாங்கா லுன்பாலாம். என் சொல்லைக் கடவாது கைப்பிடித்தி என்று கட்டளையிட்டருளினார். அதுகேட்ட அச்சிறு

ணக்கொடுப்பித்தனர். அதனைத் திருவெண்காடர் திருவருளாலறிந்து, "தன்வினை தன்னைச் சுடும் ஓட்டப்ப மூட்டைச்சுடும்" என்று சொல்லி அத்தமக்கையார் வாழ் மனையிறப்பிற்செருகலும் தீப்பற்றிஒருவராலுந் தணிக்கமுடியாது பிராணிகட்குஞ்சேதம்வாரதபடி *யூர்முற்றுஞ்சுட்டது. அதுகண்ட யாவரும் அஞ்சிப்பட்டினத்தடிகள் திருவடிகளை வணங்கி முறையிட, இரக்கமுற்று அத்தீயினைத் (தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திறந்திலம்) என்னும் செய்யுளைப்பாடித் தணித்தருளித் திருவெண்காட்டை யடைந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து (விளக்கினை வையமுய்ய) என்றது முதலிய பலதமிழ்ச் செம்பாடல்பாடிபலியேற்றுண்டு அங்கு "குடியிருந்தமனைக்குக் கொள்ளிவைக்கவேண்டும்" என்றுசொல்லி எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

திருவெண்காடர் தாயார்க்குத்தகனகிரியைசெய்தது.

அங்ஙன மிருக்கையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இவருடைய அன்னையார் வாழ்நாள் குறுகித் தேகவியோகமுற்றனராக. சுற்றத்தினர் வழக்கப்படி யீமக்கடன் கழிக்க மயானத்திற் சேர்த்தனர். திருவெண்காட்டிருந்த பட்டினத்தடிகள் அதனைத்திருவருளாணையாலுணர்ந்து பெருமான் கட்டளைப்படி தாம் தம்முடைய அன்னைக்குச் சொல்லிய வண்ண முடிக்கவெண்ணிப் புறப்பட்டுவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மயானவெல்லை யடைந்தவளவில் சுற்றத்தினர் வெருண்டொதுங்கவே தாம் அருகுசென்று, அவர்களடுக்கிவைத்த சிதையைத் தள்ளி வாழைப்பட்டையாற் சிதையடுக்கி அதன்மே லன்னையைக் கிடத்தி,

வெண்பா.

ஐயிரண்டுதிங்களாவங்கமெலாநொந்துபெற்று
பையலென்றபோதேபரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்திலேந்திக்கனகமுலைதந்தாளை
யெப்பிறப்பிற்காண்பேனினி. (க)

முந்தித்தவங்கிடந்துமுந்நூறுநாட்சுமந்தே
யந்திபகலாச்சிவனையாதரித்துத்—தொந்தி
சரியச்சுமந்துபெற்றதாயார்தமக்கோ
வெரியத்தழன்மூட்டுவேன். (உ)

---

* இவ்வூருக்குச் சிவபுரமெனப் பெயர். இது திருவிடைமருதூருக்கு 2 அல்லது 3 மைல் தூரத்திலுள்ளது. நாளைக்கும் பாழடைந்திருக்கிறது.

அங்கு இரங்குவார் யாவரும் ஐயரைக் கண்டழுகை யொழித்து வணங்கி நின்றனராகவே அப்பிணமகனைக் கருணையானோக்கி,

விருத்தம்.

வடிவந்தானும்வாலிபம்மகளுந்தாயுமாமியும்
படிகொண்டாருமூரிலேபழிகொண்டாடனீதியோ
குடிவந்தானுமேழையோகுபவன்றானுங்கூழையோ
நடுநின்றானும்வீணனோநகாஞ்சூறையானதே.

என்கிற செய்யுளைப்பாடி யங்ஙனே தம்மை யாட்கொண்டார் பேருணிலையை நாடி,

விருத்தம்.

மண்ணுமுருகுமரமுருகுமாயையுருகுமானுருகும்
பெண்ணுமுருகுமாணுருகும்பேதாபேதவகையுருகும்
அண்ணலுருகுமிடத்தமர்ந்தவாத்தாளுருகுமரவணையான்
எண்ணியுருகுங்குருநாதனென்பாலுரைத்தவோர்மொழியே.

என்ற திருப்பாடலைப் பாடியருளினர். அவ்வளவில் இறந்து கிடந்த பிணமகன் உயிர்பெற்றுத் துள்ளித் துடித்து உறங்கி விழித்தவனைப்போலெழுந்து வணங்கிநின்றான். தேவர் பூமழை பொழிந்தனர். அந்தரதுந்துபி முழங்கிற்று. அடியவர் ஹாஹர முழக்கஞ்செய்தனர். அங்கு நின்ற சராசர வுயிர்களனைத்தும் ஆநந்த வெள்ளத்துண் மூழ்கின. பின்பு * உயிர்பெற்றெழுந்த காளை நடந்தவண்ண மொன்றும் அறியாதவனாய், பெருமான் திருவமுது செய்யக் காலந்தாழ்த்ததே என மனம் பதைத்து வருந்திநின்று, ஐயர் பிச்சை நிவேதனத்தைச் சித்தஞ் செய்வதற்கு முயலத் தொடங்கலும், கண்ட ஆண்டகையார் திருவுளங்கனிந்து,

---

* இது சிவஞானிக ளனுபவ நிலைமையை விளக்கிய படியாம் என்னை? "துரியமலைமீதுளதோர் சோதிவளநாடு, தோன்றாநிலையர் நடஞ்செய்யு மணிவீடு, தெரியுமது கண்டவர்கள் காணிலுயிர்போடு, செத்தாரெழுவரொன்று, கைத்தாளம்போடு" எனவும், "சொல்லாலளப்பரியசோதிவரைமீது, தூயதுரியப்பதியி னேயமறையாது, எல்லாஞ்செய்வல்லசித்தர்தம்மையுறும்போது, இறந்தாரெழுவரொன்று புறந்தாரையூது" எனவும் † என்னுடையார் கூறுதலாற்காண்கவென்க. எம்மை ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணாக்கியபடி

---

† (திருவருட்பிரகாசவள்ளலாராகிய ஸ்ரீமத் சிதம்பரம் இராமலிங்கசுவாமிகள்).

வெண்பா.

எருவாய்க்கிருவிரன்மேலேறுபுழுக்கூட்டுக்
கருவாய்க்கேகண்கலக்கப்பட்டாய்—திருவாரூர்த்
தேரோடும்வீதியிலேசெத்துக்கிடந்தாயே
நீரோடுந்தாரைக்கேநீ.

என்று அருளி அச்சிறுவனுக்கு நல்லருள்செய்து அறிவுணர்த்தி வாழ்த்தி அவனை அங்கிருத்தி, அப்பால் எழுந்தருளுகையில், அவ்வூரி லுள்ளார் யாவரும் வந்துவணங்கி, எம்பெருமானே! அடியோங்க ளுய்யும்படி எங்களேழைமைத் தொண்டுகொண் டிங்கேதானே வீற் றிருந்தருள்கவென வேண்ட, அவர்கள் குறிப்பினை யுணர்ந்து,

வெண்பா.

வெட்டவெளியானவெளிக்குந்தெரியாது
கட்டளையுங்கைப்பணமுங்காணுதே—இட்டமுடன்
பற்றென்றுற்பற்றுதுபாவியேனெஞ்சிலவன்
இற்றெனவேவைத்தவினிப்பு.

யும், ஆளுடைய நம்பிகள் புக்கொளியூர் அவிநாசியில் முதலையுண்ட பிள்ளையை மீட்டும் உய்ந்தெழுந்து வரச்செய்தபடியும் இதுவாம். "கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற், செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று" என்றதனால் சாகாவித்தையின் சித்திநிலைமை யும் வழியுமிதுவென்றதாம். இக்கருத்து வேதாகம வுபநிடதங்களா னும் தேவார திருவாசக முதலிய திருமுறைகளானும் வெளிபெறக் காண்க.

இன்னும், "அடியார்க்கெளியவரம்பலவாணரடிபணிந்தால்
மடியாமற்செல்வவரம்பெறலாம்வையமேழளந்த
நெடியோனும்வேதனுங்காணுதநித்தநிமலனருட்
குடிகாணுநாங்களவர்காணுமெங்கள்குலதெய்வமே.

பிறவாதிருக்கவரம்பெறல்வேண்டும்பிறந்துவிட்டா
லிறவாதிருக்கமருந்துண்டுகாணிதுவெப்படியோ
வறமார்புகழ்த்தில்லையம்பலவாணரடிக்கமல
மறவாதிருமனமேயதுகாணன்மருந்துனக்கே."

என இத்திருவெண்காட்டடிகளா ருடன்பட்டுக் கூறுதலாலும் இவரது ஐயிக்க நிலைமையின் வரலாற்றாலும் உணர்க.

என்றருளிச்செய்து, அவர்களை நிறுத்திவிட்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு வழியிற் கிடைத்த பலதிருப்பதிகளையுந் தரிசித்து வணங்கிப் பாண்டி நாட்டை யடைந்தார்.

திருவெண்காடர் பாண்டிநாடு சென்றது.

அங்கே மதுரைப் பெருநகரிற் றிருவாலவா யுடையாரையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையுந் தொழுது,

கட்டளைக்கலித்துறை.

விட்டபடிபோமோவிப்பிரவஞ்சவாழ்க்கையைவிட்டுமனந்
தொட்டபடிபோமோநின்னருளின்றியேதினமேயலையக்
கட்டபடிபோமைவர்வாயிலிற்சென்றுகண்ணீர்ததும்பிப்
பட்டபடிபோமோசொக்கநாதசௌந்தரபாண்டியனே.

என்றது முதலாகப் பலதமிழ்பாடி அங்கு சிலபகல் வீற்றிருந்தருளினார். அப்பால் அந்நாட்டி லுள்ள திருப்பதிகளெல்லாஞ் சென்று உடையவரைக் கும்பிட்டு, மலைநாடு அடைந்து திருவஞ்சைக்களம் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்து ஆளுடையாரைப் பணிந்துபாடிக் கொங்கு நாட்டை யடைந்தார்.

திருவெண்காடர் கொங்குநாடு சென்றது.

அங்கொங்கில் பேரையூர், அவிநாசி, முருகன்பூண்டி முதலிய திருப்பதிகளிற் சென்று சிவபெருமானைத் தொழுது வாய்பேசா மௌனவிரதத்தோடு அங்கிருக்கையி லோர்நாள் அரையிருளில் வடவானலம்போலும் பசித்தீயெழுந்து வருத்த, பட்டினப் பெருந்தகையார் சென்று, ஒரு மூர்க்கனை குடிப்பியின் தலைவாயிலில் நின்று கைதட்ட அவன் இவரை அறியாது யாரோ காமக்கள்ளனென் றெண்ணித் தடிகொண்டோடிவந்து புடைத்துத் தீங்கிழைக்க, எம்மையார் நின்றநிலைபெயராது "சிவசிவ"வென்றிருக்க, அடுத்த மனைப்புறந் திண்ணையிற்கிடந்த அம்மனைக் கிழவனுணர்ந் தோடிவந்து அம்மூர்க்கனை விலக்கி, அட! பேதையே!! இவர் சிவயோகஞ் சிறந்த பெரியாரே, இனித் தீங்கிழைக்கலை யென்று விலக்கி, நம்பெருமானை வணங்கி யழைத்துச்சென்று, திருவமுது படைத்துப் பசியாற்றுவித்து உபசரித்தனன். அப்போது அடிகளார் திருவருளை நினைந்து,

பூணும்பணிக்கல்லபொன்னுக்குத்தானல்லபூமிதனைக்
காணும்படிக்கல்லமங்கையர்க்கல்லநற்காட்சிக்கல்ல

சேணுங்கடந்தசிவனடிக்கல்லவென்சிந்தைகெட்டுச்
சாணும்வளர்க்கவடியேன்படுந்துயர்சற்றல்லவே.

என்றுசொல்லி, உடனே

இருக்குமிடந்தேடியென்பசிக்கேயன்ன
முருக்கமுடன்கொண்டுவந்தாலுண்பேன்—பெருக்க
வழைத்தாலும்போகேனரனேயென்றேக
மிளைத்தாலும்போகேனினி.

என்கிற வெண்பாவைப் பாடி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் துளுவம்புக்குக் கோகரணம் பணிந்துபோய், உஞ்சேனை மாகாளம் அடைந்து, மாகாளேச்சுரரைப் பணிந்து நகரடுத்த சிறுபுறங்காட்டி லுள்ள தோர் கணபதியாலய மடைந்து பரஞான நிட்டையில் வீற்றிருந் தருளினர்.

கழுமரம்பற்றி யெரிந்தது.

அங்ஙனமிருக்க, அந்நகரத்தையாளும் பத்திரகிரி மகாராஜன் இருவினையொப்பு மலபரிபாகமும் உத்தமசத்திநி பாதமும் வாய்த்து அதிதீவிர பக்குவரா யிருந்ததால் அவரைத் தேற்றச் சிவனருள் புரிந்தமையின், அவர் அரண்மனையில் களவு செய்யும்படி ஓரிச்சையுண்டாகச் சில கள்ளர் ஒருங்கு கூடிவந்து அக்குறுங் காட்டிலுள்ள கணபதி சந்நிதியை யடைந்து தங்களுக்குக் களவு வாய்க்கவென்று பிரார்த்தித்துச் சென்று பட்டணத்தைச் சேர்ந்து சோர்வுகாலம் பார்த்து அரண்மனையி லுட்புகுந்து தங்கள் ஆசை தணியுமட்டும்வேந்தன் கருவூலத்து நிதிக்குவைகளையும் மணிபூண் வகைகளையும் வாரிச்சுமைசெய்து எடுத்துச் செல்லுகையில் பிரார்த்தனை பலிக்கச்செய்த மூத்த பிள்ளையார் ஞாபகம்வரவே ஓடி, சந்நிதியடைந்து தங்களுக்குக் கிடைத்த களவுப் பொருளில் விலை யுயர்ந்ததோர் பதக்கமெடுத்து விநாயகர்க்குச் சாத்திச் செல்வுழிச் சென்றார்கள். அது இருட்போ தாகையால் அவ்விலையுயராரம் அவ்வேகதந்தப் பெருமான் றிருக்கண்டமணியாது தவறி அருகே சிவயோக சாதனையில் வீற்றிருந்த எம் பட்டினத்தையர் திருக்கழுத் தணிந்தது இஃதிங்ஙனமிருக்க.

அங்கே அரசன் அரண்மனையிற் கருவூலத்துக் களவுபோன செய்தி வெளிப்படலும், அவ்வேந்தன் பரிவாரங்களும், காவன்மாக்களும் வெளிப்பட்டு அந்நகரமுற்றும் புறவிடம்பலவுந் தேடிச் செல்லுகையில் வேற்றோ ரடிச்சுவடு வெளிப்பட வச்சுவடுபற்றிச் சென்று குறுங்காட்டுட் புகுந்து நாடிவந்து அப்பிள்ளையார் கோயிலை யடைந்தனர். அவ்வளவில் வைகறையாய் நிலந்தெளிந்துவர அருணோதய

மாகவே, சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்த பட்டினத்தையரையும், அவர் கழுத்தில் ஒளிவிடும் அரதனவாரத்தினையும் கண்ட அப்பார் மன்னன் படர்கள் பதைத்தோடி யெம்பெருமானைக் கள்ளருளொருவனென்று பற்றியீர்த்தலைத்துத் தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் துன்புறுத்து வாராயினர்.

அப்போது, நம்மையர் சமாதிவிட்டுக் கண்விழித்து விளைவொன்று மறியாராதலிற் காலபடர்போன்ற இராஜகிங்கரர் அலைக்குந்தோறும் தடுத்தல் முதலிய முயற்சியொன்றும் புரியாது வேறொன்று முரையாது, "சிவசிவ" வென்று அருள்கருதி உண்முகநோக்கி நின்றனர். நிற்கவே, அவ்விறைமகன் பரிசனருட் சிலர் இவன்பெருமாயக் கள்ளனென்றார்கள். சிலர் அக்கள்ளரிற்றலைவன், இன்னும் நம்மாசரணத்தற்றம் நோக்கிக் கொள்ளைகொள்ள வஞ்சகநடிப்புப்பூண்டுள்ளான் என்றார்கள். சிலர் அப்படியல்ல களிமயக்காற் றனித்தனன்போலும் என்றார்கள். சிலர்நமது நல்லூழ்விவனை மயங்கச்செய்து இங்கு கிடைக்கப்பண்ணிற்று, இல்லையேல் இக்கள்ளரை நாம் எங்கு கண்டு தேடிப் பிடிப்போம், பிடியாவிட்டால் நம்மிறைவன் கொடுந்தண்டம் புரியுமே என்றார்கள். சிலர் பித்தனேயென்றார்கள். சிலர் ஏடா! வாய்பேசாது மூகையாயுற்றனை? நுங்குழுவார் ஏனையர்யாண்டுற்றனர்? மற்றையபொருண்முற்று மென்னவாயிற்று? கூறினாலன்றி நீயுயிர் பிழைத்தலரிதாம் என்றார்கள். இவ்வளவுஆரவாரத்திற்கும் சித்தவிகற்பங்கலக்கமொன்றுமின்றிச் "சிவசிவ" என்றேநிற்கு நிலையைக்கண்ட அக்காவன்மாக்களுட் சிலர் உற்று நோக்கித் துன்புறுத்தும் மற்றையரைத் தடுத்து, இவர் கள்ளரல்லர் சிவஞானச் செல்வமுடைய பெரியர்போலும் இருக்கின்றனர். கள்ளரானால் இந்தராஜயோக்கியமான கண்டாபரணம்பூண்டு இவ்வளவு நகர் சமீபமான விடத்தில் நமது கையிற் கிடைக்கவிருப்பரோ? அன்றியும் நாம் ஈர்த்தலைத்துச் செய்யுமிப்பெருந் துன்பங்களுக்குச் சிறிதாயினும் முகச்சுளுக்கும் துன்பத்துய்ப்பு மின்றிக்களிமுகத்தினராய்ச் "சிவசிவ" என்று உண்ணோக்கி நிற்றல் கூடுமோ? களிமயக்கின ரென்பதற்குச் சிறிதுமிடனில்லை. பித்தரே எனில் பித்துடையார் தேகவியலொன்றுமில்லை. ஆதலால் உண்மை தேற விசாரித்து அறியாது, நாம் கொடுமைசெய்தால் பழிபாவம் ஆவதன்றி இன்னும் என்ன விளையுமோ? எல்லாம் அரசனுக்கறிவித்துக் கட்டளைப்படி நடப்பதே நலம் என்றார்கள்.

இங்ஙனம் இங்கே நிகழுகையில், முன்னம் ஐயரைக்கண்ட வளவிலே சிலமூர்க்கச் சேவகர்களோடோடி அரசனைக்கண்டு வணங்கி,

எம்மிறைவ! நமது வைப்பறையைச் சூறையாடிய கள்வர்கள் தலைவன் ஊர்ப்புறத்துக் குறுங்காட்டிலுள்ள விநாயகர் கோயிலிற் கிடைத்தனன். அவனைக் கழுவேற்றினு லொழிய வேனையர் கிடைப்பது மரிது. இன்னும் நமது பண்டாரமும் முற்றக்கொள்ளையாம். ஆகவே விரைவிற் கட்டளை தருகவென்று பதைத்தார்கள். அவ்வளவில் அரசன் நல்வினைப் பரிபாகமுடையனுதலின், நெஞ்சத்தோர் கலக்கந்தோன்றி மயங்கி நிற்கக்கண்ட கிங்கரர், கோமகன் மயங்கும் காரணம் யாது நஞ்சொல்லிலே நம்பிக்கை யில்லைபோலும் என்று எண்ணி, எம்முடையாய்! நாங்கள் பழிக்கிடமாம்படி ஆணைக்கஞ்சி வேற்றுளைப் பிடித்து வந்தபடியன்று, அக்கள்ளனிடத்தில் இன்றிரவிற் களவுபோன இராஜயோக்கியமான கண்டாபரணமொன்று இருக்கக்கண்டே பிடித்தனம். ஆதலின் வேறு ஆராய்ச்சிக் கிடனில்லை. தண்டனைக்கே கட்டளையிட வேண்டும். அக்கள்வன் மாட்டிருந்த ஹாரமிதுவென்று தந்து காட்டினர்.

ஆகவே அரசனுத்தமராயினும் அனுக்கிரகசத்தி பதிவதன்முன் திரோதை பதிதல் முறைமையாதலால் அத்திரோதைசத்தி வசத்தினராய் மயங்கிக் கழுவேற்றக் கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையை யவர்கள் தந்து ஏனையர்க்குத் தெரிவித்தலும், அடிகள் பக்கல் காவலாளராய் விசாரித்திருந்த மற்றையர் மனமொவ்வா திருக்கவும் இறைமகனுணைக் கஞ்சி, ஐயரைக் கழுமரத்துக் கருகழைத்துச் சென்றனர். செல்லலும் ஐயர் கண்டு புன்னகையோடு மேலே நோக்கி,

"என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லையினித்தெய்வமே
உன்செயலேயென்றுணரப்பெற்றேனிந்தவூனெடுத்த
பின்செய்ததீவினையாதொன்றுமில்லைபிறப்பதற்கு
முன்செய்ததீவினையோவிங்ஙனேவந்துமூண்டதுவே."

என்ற திருப்பாடலை யருளிச்செய்தனர். அங்ஙனே கழுமரம் பற்றியெரிந்துவிட்டது. அவ்வளவில் அங்கிருந்த வரசன் பரிவாரத்தினர் கண்டு பயந்தோடி அரசனுக்கு நடந்த விவரங்களை விண்ணப்பித்தலும், இறைமகன் திடுக்கிட்டு ஒன்றுந் தோன்றுதவராய் அச்சமேற்கொண்டு தம்மையறியாத அன்பும் ஆராமையும் பிடரி பிடித்துந்த, என்னை யாளுடைய ஆரியமணியோ வந்தருளிய தென்று நின்ற நிலையிலே பாதசாரியாகவே யோடிவந்து, பற்றியெரியுங் கழுமரத் தண்டையில் நிற்கும் தவப்பெருமலையாகிய வெமது வெண்காட்டடிகளைத் தரிசித்துக் கண்பெற்ற பேறு பெற்றவராய் இவ்வுலகினை முற்றும் மறந்தனர்.

பத்திரகிரியார் திருவருள்பெற்றது.

அங்ஙனம் தலைமையிழந்து நின்ற அரச சிகாமணியாகிய பத்திரகிரியார் சிறிதுணர்ச்சி கூடவே யடியற்ற பனைபோல விழுந்து பலமுறை வணங்கி நின்று எம்பெருமானே! அடியே னறியாமையால் திருமேனி மிக வருத்தமுற்றதுபோலும். பாதகனேன் என்செயக் கடவேன்! என்செயக் கடவேன்!! தேறவிசாரியாத பாவியேன் என்று ஆராமையால் வருந்துகையில், திருவெண்காட்டடிகள் கருணை மீதூர்ந்து கடைக்கணித்து நோக்காது நோக்கி அருள்பதிந் தவருளத்துச் சிவம் விளங்கத் தத்துவ நியதிசெய்து,

"நாய்க்கொருசூலுமதற்கோர்மருத்துவநாட்டிலுண்டோ
பேய்க்கொருஞானம்பிடிபடுமோபெருங்காஞ்சிரங்கா
யாக்குவாராதருந்துவாராதுபோலுடம்பு
தீக்கிரையாவதல்லாலேதுக்காமிதைச்செப்புமினே."

"மானார்விழியைக்கடந்தேறிவந்தனன்வாழ்குருவுங்
கோனாகியென்னைக்குடியேற்றிக்கொண்டனன்குற்றமில்லை
போனாலும்பேறிருந்தாலுநற்பேறிதுபொய்யன்றுகா
ணானாலுமிந்தவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே."

என்ற திருப்பாடலைச் சொல்லியவளவிலே ஐயரைப் பூட்டியிருந்த தளைகள் தெறித்துவிழுந்தன. பின்பு அவர்க்குறுதி கூறும்படி

அஞ்சக்கரமென்னுங்கோடாலிகொண்டிந்தவைம்புலனும்
வஞ்சப்புலக்கட்டைவேரறவாட்டிவளங்கள்செய்து
விஞ்சத்திருத்திச்சதாசிவமென்கின்றவித்தையிட்டுப்
புஞ்சக்களைபறித்தேன்வளர்த்தேன்சிவபோகத்தையே.

என்ற திருப்பாட்டை யருளிச்செய்தார். உடனே அரசர்க்கரசான பத்திரகிரியார் நெஞ்சு தெளிவுற்றுத் துணிவுண்டாய் விரத்தி பிறத்தலும், அந்நின்ற நிலையிற்றானே அரசகோல முழுவதுமாற்றி, சூழவிருந்த அரசசுற்றம் பரிவாரமொன்றனையும் பின் றிரும்பிப்பாராது, திருவெண்காட்டடிகள் திருவடியி லடியற்ற பனைபோல் விழுந்து பற்றிக்கொண்டு, எம்பெருமானே! திருவடிக்குத் தவறிழைத்த அபராதியாகிப் பெரும்பழிசுமந்த வென்னை உய்யக்கொண் டருள்கவென்று கண்ணீருங் கம்பலையுமாகக்கலுழ்ந்து குறையிரந்து நின்றார். நிற்றலும் ஐயர்,

ஓங்காரமாய்நின்றவத்துவிலேயொருவித்துவந்து
றீங்காய்முளைத்தபயனறிந்தாற்பதினாலுலகு

நீங்காமனீங்கிநிறையாநிறைந்துநிறையுருவா
யாங்காரமானவர்க்கெட்டாக்கனிவந்தமர்ந்திடுமே.

என்று அருளிச்செய்து, பாவனைத்தீக்கையால் அவருளத்துச் சிவயோக வனுபவ நிலைபதிய வனுக்கிரகித்து, அவரை நோக்கித் திருவிடைமருதூருக்குச் செல்க என்றருளிச்செய்து, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு விந்தம், காசி, கேதாரம் முதலிய வடதிசைத் திருப்பதிகளை வணங்கி ஸ்ரீசைலமடைந்து ஆளுடையாரைப் பணிந்து பாடி சிலநாளங்கிருந்து புறப்பட்டு மறுபடியும் மேல்கடற் கரையாகவே வந்து கொங்குட் புகுந்து பாண்டி நாடடைந்து திருக்குற்றாலம் பணிந்து,

திருக்குற்றாலம் - வெண்பா.

காலன்வருமுன்னேகண்பஞ்சடைமுன்னே
பாலுண்கடைவாய்ப்படுமுன்னே—மேல்விழுந்தே
யுற்றாரழுமுன்னேயூரார்சுடுமுன்னே
குற்றாலத்தானையேகூறு.

என்றது முதலிய பல திருப்பாடல்களைப் பாடி இராமேச்சுரம் வேதாரணிய முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கி, மறுபடியுந் திருவிடைமருதூரை வந்தடைந்து மருதவாணரைப் பணிந்து கீழைக் கோபுரவாயிலில் வீற்றிருந்தருளினர்.

பத்திரகிரியாரது பின்சரித்திரம்.

பத்திரகிரியாரும் குருவருளாணைப்படி சிவயோகசாதனை விடாது பிச்சை யேற்றுண்டு தலங்கடோறுஞ் சென்று பணிந்து திருவெண்காட்டடிகள் வந்துசேர்ந்ததினமே தாமும் திருவிடைமருதூர் வந்து சேர்ந்து குருபரனைப் பணிந்து அவர் திருவாணைக் குறிப்பின்படி மேலைக்கோபுரவாயிலில் இருந்துகொண்டு நாடோறும் பிச்சைபண்ணி வந்து குருநிவேதனம் ஆனபின்பு சேடத்தைத் தாமுமுண்டு சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிகழுநாளி லோர்நாள் பத்திரகிரியார் தமது ஞானாசாரியன் பரிகலச்சேடப் பிரசாதத்தினைத் தாம் அமுதுகொள்ளப் புகுந்தருணத்து, ஆதரிப்பாரற்றதோர் பெட்டைநாய்க் குட்டிவந்து வால் குழைத்துக் குறுகுறுத்து ஏழைமுகங் காட்டிப் பசியால் வருந்துந் தன்னிலைமையைக் குறிப்பிக்கக்கண்ட பத்திரகிரியார் பரமசிவகாருணியமூர்த்தி யாதலால் அதனிடத்தி லிரக்கங்கொண்டு அச்சேடப் பிரசாதத்திற் சிறிது அதற்கிட அதனை அப்பெட்டை நாயுண்டு பசி

யாறி அஃது முதல் பத்திரகிரியாரை விடாது அவர் செல்வுழிச் சென்றும் நிற்புழி நின்றும் அடி நிழலெனப் பிரியாது அவர் திருமேனி காவற்றிருத்தொண்டினிலைமைபூண்டிருந்தது. அவ்வரசரேறும் அதனிடத் திரக்கம் வைத்து நாடோறும் தமதுச்சிட்ட சேடப்பிரசாதத்தினை அதற்கிட்டுவந்தனர். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இழிந்த நாயாய்ப் பிறந்தும் அப்பெட்டை நாய் சிவஞானியின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாயிற்று. இப்பேறு இவ்வுலகத்தில் யார்க்குக்கிடைக்கும் என்று உபமன்னிய பகவான் கூறக்கேட்ட தவத்தினர் யாவரும் வணங்கி வினவுவாராயினர்.

எம்பெருமானே! "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையில்லை நாடுவதொன்றில்லைச்-சீலமில்லை தவமில்லை விரதமோடாச்சிரமச் செயலில்லை தியானமில்லை சித்தமில்லை-கோலமில்லை புலனில்லை கரணமில்லை குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை-பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர்குணமருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்ற வேதாகமக் கருத்தின்படி சஞ்சரிக்கின்ற பரமஞானியாகிய விப் பத்திரகிரியாருக்கு அந் நாயினிடத்தில் ஏன் இரக்கம் வந்தது? முன்னாளில் சடபரதர் என்பவருக்கு ஒருமான் கன்றினிடத்தில் உண்டாகிய தயவு காரணமாகப் பற்றுவிளைந்து பல பிறவி நேர்ந்தவென்று சில புராணங்கள் கூறிற்றே. இஃதென்னை? தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் பெறுதற் கரியதோர் சிவஞானியின் உச்சிட்ட பிரசாதம், பிறவிகளுள் அறக்கடையதாயும் முற்றும் பாவமேதகியாயுமுள்ள இந்நாய்க்குக் கிடைக்கத்தக்க புண்ணியத்தவ மேலீடியாவை? இவை விளங்கத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தார்கள்.

அப்போது உபமன்னிய பகவான் புன்னகைசெய்து, அம்முனிவர்களை நோக்கி, உங்கள் வினா மிக நன்று. இஃதுலகம் அறிந்துய்யத் தக்கபடியாம். இதனை யாமுங்கட்குக் கூறுவோம். ஞாபகத்தோடுங் கேட்பீர்களாக வென்று சொல்லலாயினர்.

வேதாகமத்தின் முடிவான கருத்து.

*உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு தொழிலைச் செய்யப்புகின், அத்தொழில் தனக்குப்பயன், பிறர்க்குப்பயன், தனக்கும் பிறர்க்கும்பயன் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனில்லாமையென நான்கு வகையதாம். அவற்

* "ஓங்கருளீசனொ டொன்றியே நின்றோரும் - ஈங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீபற - எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீபற" என்றார் பிற்காலத்துப் பெரியரும்.

றுள் சிவனிவ்வுலகைப் படைத்தது தனக்குப் பயனே எனில், தனக்கு மேல் உயர்ந்தோ ரொருவரு மில்லான்ற ஞதலாற் புகழ்ப் பயனன்று. எவற்றிற்குங் காரணன் ருஞகவே வேறுபயனுமின்று. தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனெனில் தனக்குவமை யில்லாஞதலின் கூறவேவேண்டா. தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனில்லையெனில் மைந்தர் விளையாட்டாம், பேரறிவுடையா ஞதலி னஃதமையாது. மற்றென்னெனில் அநாதிமூல மலவிருளிற் கிடந்த வுயிர்கள் உய்யவென்ற கருணையாலாக்கலிற் பிறர்க்கே பயனும். அங்ஙன மாக்குங்கால் ஆன்மாக்கள் குறையிரந்து வேண்டிச் செய்தபடி யன்று, தானே பேரருளாற் செய்ததாமாகவே, அத்தகைய பேரருளாளஞகிய சிவனடி நீழல் பிரியாத சிவஞானிகளும், சுடுமியற்கை யில்லாத இரும்பும் நெருப்பின் கூட்டுறவால் சுடுந் தன்மைபெற்ருற்போல, அவனருட் சேர்க்கையால் நித்தியமான வான்மாக்களுக்குச் சுகதுக்கமில்லை. மாயாதனுவுக்கே யவையுள்ளபடியென்றறிந்திருந்தார்களாஞலும் பெத்த தசையில் அவ்வுணர்ச்சி யவ்வான்மாக்களுக் கில்லாமையாற் படும்துன்பத்திற் கிரங்கி யருள்செய்தல் இயல்பாம். இவ்வருளில்லாவிடின் முத்திப்பேறே யின்ரும். "அருளில்லார்க்கவ்வுலகமில்லை பொருளில்லார்க் கிவ்வுகமில்லாதியாங்கு" என்றதே சான்று. முத்திக்கு அருளேசார்பு. என்பதை "நல்லாற்ருனடியருளாள்க பல்லாற்ருற் றேரினுமஃதேதுணை" என்ற பெரியர் மொழியாலுணர்க. அதனற்ருன் "அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் பூரியார்கண்ணுமுள" வென்ருர். இனித் தமிழ்மறையாகிய தேவாரத்துள்ளும் "சலங்கெடுத்துத் தயாமூலதன்மமென்னுந் தத்துவத்தின் வழிநின்று சார்ந்தோர்க்கெல்லாம் நலங்கொடுக்கு நம்பியை நள்ளாற்றுனை நானடியே னினைக்கப்பெற் றுய்ந்தவாறே" என்றதும் என்க.

ஆனற் கண்ணன் பாரதப்போர்த் தொடக்கத்தில் இருதிறப்படைகளையும் நோக்கித் தயவால் போர்செய்யேனென்ற அருச்சுனனுக்குப் போதித்த கீதையில், இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபத்தால் ஆன்மாவொன்றே, ஆகவே தயவு செய்வானும் செய்யப்படுபவனும் வேறில்லையாக, நீயஞ்சாது வில்லெடுத்துப் போர்புரியென்று பன்முகத்தாலும் கூறி அவன் தயவைக் கெடுத்த தென்னையெனின் ? அங்ஙனமன்று, அந்த கீதை, * ஆன்மசொரூபஞானந் திடப்படும்படி பலமுகத்தும்

* அருச்சுனற்கு மிராமற்கு மதிகாரமவைபார்த்தே யறைந்தநூலின், கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்சரிதையது கணக்கன்ருகும், விருத்தமறிவாசார முடையோனே ஞானியில்லோன் விருத்தனுகும், திருத்தமுடனமைச்சவிது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய் தீரனுசி., எனக் குமாரதேவர் மகாராஜாதுறவினுட் கூறுதலாலுமறிக.

விரித்துக் கூறியபடி யல்லாது, ஆன்ம அனுபவஞானத்தைக் கூறிய தன்று அதனாற்றான் அவ்வருச்சுனனுக்கு உத்தரகீதையென்று மறு படியுங் கூறினர். அன்றியும், கண்ணனும் அருச்சுனனும் பூபாரங் கழிக்க வந்த நிமித்திகர்கள் ஆகவே உண்மை யனுபவஞானம்பற்றி விசாரிக்குங் கடனவர்கட்கில்லை. அங்ஙனமிருந்தும் நான்முறை பிற ழாதிருக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தால், "இருவகை யுயிர்க்கு மினி யனு யின்பதுன்பம் யானென்னதென்றறியா, தொருபொருளானும் குறைவுபாடின்றி யுள்ளமு மொருவழிப்பாடாய்ப், பொருவருந்துணி வுங் கருணையும் புரிந்து புலன்றெரியுணர்வை யென்பாலே, மருவிநின் றெழுகும் யோகியென்பவனே மன்னவமற்றெனக்கினியான்." எனக் கருணையு மொருதலையாக வேண்டுமென்பதை விளக்கினர்.

அல்லதூஉம், அவ்வருச்சுனற்கு அங்கே வந்த தயவு, பாட்டன், மைத்துனன், மாமன், மகன், ஆசிரியன், நண்பன், உறவினன், பகை ஞன் என்றெழுந்த பாசசம்பந்த தயவேயன்றி, உண்மையாலே யான்மசொரூப முணர்ந்ததனாலுண்டாகிய சருவஜீவ காருணியமல்ல அது உண்மை யுணர்ச்சியில்வந்த சருவஜீவகாருணியமேயானல் மாற வும் மாறாது. யுத்தமும் நடவாதென் றுணர்க.

இனி சடபாதர்க்கும் நான் வளர்த்தமானென்று சுதந்தர புத்தி யாலெழுந்த பந்த சம்பந்த தயவேயாம். அது அக்கதையானே விளங் கும்.

பெட்டைநாயின் முற்பிறப்பின் வரலாறு.

அப்பால் அப்பெட்டை நாயோவெனில் முற்பிறப்பில் அங்கதேய த்து, அழகிலே சிறந்த விலைமாதொருத்தி மூத்தோரிளையோரென்ற வரம்பின்றிப் புணர்ந்து பலவகையானும் வஞ்சித்துப் பொருள்தேடி, புலை கொலை கள்ளுண்ட லிவற்றிலே தன்னுளெல்லாம் போகக்கழித் துத் தருக்குற்றுத் திரிந்து பலகொடுமைகள் செய்து திரிபவளோர் நாளுச்சிப்போதில் சிவஞானியான் குரவனாணைப்படி பிச்சைக்கு வீதி யே சென்றதோர் மாணுக்கரான பக்குவியின்கையிலே தன்விடபுருடர் களோடுண்டு மிகுந்திருந்ததோர் சிற்றுண்டியைப் பத்திவகையின்றிப் பரிகாசப்பொருட்டாகக் கொடுத்தனள். அதை யம்மாணுக்கன் குருப் பிரீதிபண்ணித் தம்பசியாறி யிச்சைவழிச் சென்றனர். அப்பால் அவ் வேசை முதுமை யடைந்து வறுமை பசி பிணி முதலியவற்றால் வரு ந்தி வினையுலப்ப விறந்தொழிந்தபின் கருமசேடத்தால் ஒரு பெட்டை நாயாய்ப் பிறந்தாள்.

கேட்டீர்களோ! முனிவர்களே! அவ்வேளை தானுண்ட தன் சேடத்தைப் பிரசாதமாக வொரு சிவயோக சாதகியின் கரத்தளித்த தோடத்தால் நாயாய்ப் பிறந்தனளாயினும் அச்சேடப்பண்டம் அவளது பசியைத் தணித்த பலவிசேடத்தால் முத்திக்கே வழியாயிப்போது பத்திரகிரியாராகிய சிவயோகியின் உச்சிட்ட சேடப் பிரசாதத்திற்குப் பாத்திரமாய் அவர் திருமேனி காவற்பணிக்குரியதாலும் பேறுபெற நேர்ந்தது. திருமந்திரம் "மாத்திரை யொன்றினின் மவ்வியார்க்குறை, யாத்தனுக்கீந்த வருந்தொருதானமை. மூர்த்திகள் மூவர்க்கு மூவேழ்குரவர்க்கும், தீர்த்தமதாவது தேர்ந்துகொள்ளீரே." ஆதலால், "அகாமாயிர மந்தணர்க்கீயிலென், சிகாமாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென், பகர்தருஞானி பகலூண் பலத்துக்கு, நிகரில்லை யென்பது நிச்சயந்தானே." ஆகவே, "ஏறுடையா யிறைவா வெம்பிரானென்று, நீறிடுவாரடியார் நிகழ்தேவர்க, ளாறணிசெஞ்சடை யண்ணலிவரென்று, வேறணிவார்க்கு வினையில்லைதானே." என்றபடி சித்தித்தது.

திருவிடைமருதூரர் சோதனைத்திறம்.

கேளும் முனிவர்களே! அப்பால் இங்ஙனம் சின்னாள் கழியவே, திருமந்திரம், "வித்தகமாகிய வேடத்தாருண்டவூண், அத்தனயன்மாலருந்திய வண்ணமாம், சித்தந்தெளிந்தவர் சேடம்பருகிடின், முத்தியாமென்றுநம் மூலன்மொழிந்ததுவே" என்றபடி அப்பெட்டைநாய்க்குப் பரிபாகம் நேர்ந்தது நோக்கி, நம்மருதூருடைய பெருமான் ஓர் அருட்சித்தவேடராய் பட்டினத்தடிகளிடத்தி லெழுந்தருளி, ஐயா! பசித்தீச்சுடுதலால் பிச்சையிடவல்லீரோவென, அவரும் புன்னகை செய்து, ஐயரே! யான் கோவணமே பாரமென்றுள்ளேன், தேவரீர் பசிக்குப் பிச்சையிடவல்லனோ? ஆயின் மேலைக்கோபுரவாயிலில் ஓர் சமுசாரியுள்ளான் அவன்பாற் செல்வீரே உமது பசிக்குத் தக்க பொருள் கிடைக்குமென்றார். அதுகேட்டு வலிதாளும் பேரருளாளன் அங்ஙனே பத்திரகிரியார்பாற்சென்று, ஐயரே! கீழைக்கோபுரவாயிலிலிருந்தா ரொருவரை நான் பசிக்குச் சோறிடுமென்றேனாக, அவர் எனக்குக் கோவணமே பாரமாகப் போக்கின்றி யிங்கிருக்கின்றேன். ஆதலால் மேலைக்கோபுரவாயிலில் ஓர் சமுசாரியிருக்கின்றான். அவன் பாற் செல்வீரேல் உமது பசியாறுமென்றார். ஆகவே நீரேனும் என் பசியாற்றவல்லீரோ வென்றார்.

உடனே அவ்வுரைக் குறிப்புணர்ந்த பத்திரகிரிப் பெருமானும் உண்ணடுங்கி, இவ்விரந் துண்ணுமோடும் எச்சிலுண்ணு நாயுமோ என்னைப் பிச்சைதரவல்ல சமுசாரியாக்கியது. ஆண்டவர் திருவுள்ள

மிப்படியாயின் இனி யிதுதானெனக்கு என்செய்ய வல்லதென்று கையிலிருந்த வோட்டினைச் சுழற்றி எறிந்தார். அது சென்று அப் பெட்டைநாயின் பொறியிற் றாக்கவே ஓடுமுடைந்தது நாயுமிறந்தது. பிச்சைக்குவந்த மருதப்பெருமானும் புன்னகையோடும் மறைந்து விட்டனர். பின்பு, பத்திரகிரியாரும் திருவருணிலைமையை நாடிச் சகசநிட்டைபலிக்கத் திருப்புலம்பல் முதலிய அநேகஞ் செந்தமிழ்ப் பாடல்களை யருளிச்செய்து அலைவற்ற சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தார்.

பெட்டைநாயின் பின்வரலாறு.

அப்பால் அப்பெட்டை நாய், "உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா தொறுத்தா லொன்றும் போதுமே" என்ற திருவாசகத் திருவுளப் பாங்கின்படி பரமயோகி கையினின்று மெறிபட்ட வோட்டினால் இறந்தவளவிலே முன் பலகோடி பிறப்பிலுஞ் செய்த தீவினையெல்லா மொழிந்துபோய்ப் புண்ணியமேலிட்டு, மக்களின்றித் தவஞ்செய்திரு ந்த காசிமாநகரத்தரசன் விசுவகுத்தன் என்பவனுக்கு மகளாகப் பிற ந்து ஞானவல்லி என்ற பெயரோடு உலகத்தில் உயர்வு ஒப்பு இல்லாத அழகும், நற்குணமும், நற்செய்கையும் உடையளாய் சிவயோகியின் உச்சிட்டப் பிரசாதவிசேடத்தால் பூர்வஞானம் விளங்கக் குருவின் திருவடியில் நேயம் வைத்து வளருநாளில் அப்பெண்ணுக்கு மணஞ் செய்தற்குரிய மங்கைப்பருவம் வரக்கண்ட பிதாவாகிய அந்த விசுவ குத்த மகாராஜன் தன்மகளுக்குத் தக்கவரன் யாவனென்று நாடிக் கொண்டிருக்கையில் வரன் கிடையாதபடியால் ஓர்நாள் மிகவு மனம் வருந்திக் கன்னிகாமாடத்திருக்கும் தன் பெண்ணைப் பார்க்கவந்த வன் பெண்ணினழகை நோக்கித் தன்னருகிருந்த புரோகிதரைப் பார்த்து, ஐயா! இக் கன்னிகைக்குத் தக்ககணவன் இவ்வுலகி லொரு வனுண்டோ? அந்தோ என்செய்வேன்! பெண்களைப் பத்து வருடத் தின்மேல் மணம்புரிவியாது வைத்திருத்தல் பாவம்," என்று பெண் பாலும் சொல்லுகின்றார்களே என்று கண்ணீருகுத்தான்.

அதுகண்ட அப்பெண் திடுக்கென்று பயந்துடல் நடுங்கத் தந் தையைவணங்கி நின்று, அப்பரே! நீர் இப்போது கூறியதென்ன? என்னை யார்க்கு மணஞ்செய்விக்கக் கருதுகின்றீர்? யான் யாருக்கு முரியவளல்லள். எனது குருநாதன் தென்னாட்டில் திருவிடைமருதூ ரில் மருதவாணராலயத்து மேலைக்கோபுரவாயிலில் எழுந்தருளி யிரு க்கின்றார். ஆதலால் என்னை அவரிடத்தி லழைத்துக் கொண்டுபோ யொப்புவித்தால் அவர் யார்க்குக் கொடுப்பாரோ அவர்களுக்கு நான்

உரியவளாவேன், நீர் என்னை வருந்திப் பெற்று வளர்த்த தந்தையெ ன்ப துண்மையே லிவ்வுபகாரம் நீர் செய்யவேண்டும். இச்செய்கை ஆண்மகவில்லாத வுமது குடிமுன்னோர் மூவெழு தலைமுறையாரும் முத்திபெறும் தவமாகமுடியும். ஆதலால் என்சொல்லை அவமதியாது சொல்லியவண்ண முடிப்பிக்க வேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தாள்.

அதுகேட்ட அரசன் நெஞ்சு துணுக்குற்று, இன்னுந் தாய்மடி விட்டிறங்கி யறியாத இச்சிறு குழந்தைக்குக் குருநாதன் யார்? அவ ரிருப்புத் தென்னாடு திருவிடைமருதூர் சிவாலய மேலைக் கோபுரவா யிலாம். அது இவளுக்குத் தெரிந்தபடி எப்படி? பிறர்சொல்லக் கேட் டிருந்தவாறுமன்று. அரசாட்சி செய்துவருகிற நான் இதுவரையில் கேளாதது, இவள் கேட்டதெங்கே? ஆனால் இவள் அழகு குணஞ் செய்கையை நோக்குமிடத்து, சாதாரணமான வுலகத்துப் பெண்க ளுள் ஒருத்தியல்லள். ஏதோ காரண மாதாகவே தோற்றுகின்றது. ஆதலால் இதை நன்கு விசாரிப்போமென்று புரோகிதரோடு தன் சபைக்குவந்து, நல்லவிவேகிகளும் யோக்கியதை யுடையவர்களுமான ஒற்றுவரைத் தருவித்து, அவர்களுக்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்து உண்மையை யறிந்துவர ஏவினான். அவர்களுமவ்வாறே தென்னாட்டு மருதூரடைந்து அடையாளப்படி பத்திரகிரியார் நிலைமை தெரிந்து வந்து அரசனுக்கு அறிவித்தார்கள். அங்ஙனே அக்கோமகன் பயமு ற்றுத் தன் பரிவாரங்களோடும் மகளைச் சிவிகையி லேற்றிக்கொண்டு தானும் புறப்பட்டுவந்து திருவிடைமருதூரடைந்து ஆலயஞ்சேர்ந்து மேற்றிசைக் கோபுரவாயிலின் அருகே சிவிகையினின்றும் தன்மகளை யிழிச்சி நின்றான்.

பத்திரகிரியார் முத்திபெற்றது.

அத்தருணம் பத்திரகிரியார் சிவயோகசமாதியி லிருந்ததால் அவ் வரச கன்னிகை அஞ்சலியத்தத்தோடும் எதிர் நின்று காலம்பார்த் திருந்தனள். ஐயர் சமாதியினின்றும் உலகமுகமாகி விழித்து நோக் கலும், அப்பெண், எம்பெருமானே! அடிநாய்மீட்டும் திருவடிப்பேற் றுக்கே வந்ததென்று வணங்கலும், எல்லாமுணர்ந்த பெரியோராகிய அவரும் அவ்வரலாறு முழுவது மொருங்குணர்ந்து அப்பெண்ணைக் கைப்பற்றிச் சென்று அந்தக்கணமே கீழைக் கோபுரவாயிலி லிருக் கும் தம்முடைய ஞானாசிரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள் சந்நிதியில் விட்டு, எம்பெருமான் எச்சிலுண்ட நாய்க்கு மிப்பிறவிநோய் வாரா மோ என்று கண்ணீர்வார விண்ணப்பித்து நின்றனர். திருவெண்கா ட்டடிகளும், சிவச்செயலுக் கென்செய வல்லேமென்று திருவருளை

நாடினராக; அந்நிலையில் ஓர் பெருஞ்சோதி யுண்டாயது. அச்சோதியில் சிவபெருமான் றிருவாணைப்படி பத்திரகிரியார் அப்பெண்ணோடு புகுந்து *கலந்தனர். பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்துபி முழங்கிற்று. அங்கிருந்த சராசரவுயிரனைத்து மானந்தமயமே யாயிற்று. அடியவர் அரகர முழக்கஞ் செய்தனர். விசுவகுத்த மகாராஜன் முதலியோர் பரவசராய் நின்றனர். உடனே சோதியும் மறைந்து மகாலிங்கத்துட் சென்றொடுங்கிற்று. கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! நாய் பெற்றபேறு யாவராலளவிட்டுச் சொல்லத்தரம்? யார்க்குத்தான் கிடைக்கும் ஆதலால் உலகத்தில் சிவஞானி தரிசன விசேடமே மங்கலங்களுளெல்லாம் பெருமங்கல மாவதென்று வேதாகமங்கள் சொல்வதுண்மை, என வுபமன்னிய முனிவர் கூறினர்.

பெட்டைநாய் முத்திபெற்றதன் காரணம்.

அதுகேட்ட முனிவர்கள் யாவரும் அன்பு மாராமையு மேலிட உபமன்னிய பகவானைவணங்கி, எம்பெருமானே! "சித்தந் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடின் முத்தியாம்" என்ற திருமந்திரப்படி அப்பெட்டைநாய் அதேதேகத்தில் முத்திபெறாது செத்து மறுபடியும் அரசகுமாரியாகப் பிறந்து பூர்வஞானம்விளங்க வளர்ந்திருந்து பின் முத்திபெற்றதன் காரணம் வெளிப்படையி லெங்கட் குணர்வுதிக்கும்படி அருள்செய்ய வேண்டுமென, ஸ்ரீ வுபமன்னிய முனிவரும் கூறத்தொடங்கினர்.

முனிவர்களே! கேளுங்கள், நீங்கள் வினவியதுண்மையே ஆனால் அதே திருமந்திரம், "ஓரெழுத்தொரு பொருளுணரக் கூறிய, சீரெழுத்தாளரைச் சிதையச் செப்பினோர், ஊரிடைச் சுணங்கனாய்ப் பிறந்தோருகம், பாரிடைக் கிருமியாய்ப் படிவர்மண்ணிலே." எனவும், "மந்திரமோரெழுத் துரைத்தமாதவர், சிந்தையினொந்திடத் தீமைகள் செய்தவர், நந்திய சுணங்கனாய்ப் பிறந்துநூறுரு, வந்திடும் புலையராய் மாய்வர்மண்ணிலே." எனவும் விதித்தது. ஆதலால், இந்நாய்ப் பிறப்பிற்கு முன்னடைந்திருந்த வேசைப்பிறப்பில் செய்தமற்றைத் தீமைகள் கிடக்க, சிவயோக சாதகியொருவரைப் பரிகாசஞ்செய்த

---

* பத்திரகிரியார் திருநக்ஷத்திரம்.

ஓங்குதிருவெண்காட்டுயரடிகள்தன்னருளைப்
பாங்குபெறவேபெற்றபத்திரகிரி—யாங்கொளியாய்ச்
சித்திரைமாமகத்திற்சேர்ந்தனனேநன்மருதூரிற்
கர்த்தனருளிற்கலந்து.

குற்றம் சிறிதல்ல, பெரியதிற்பெரியது. அது அத்திருமந்திரம் விதித்தபடி பலபல சன்மமெடுத்து இறந்தாலொழிய வேறுவகையா லொழியாது. ஏனெனில், பிறக்கும்பொழுதோ, சிவதருமோத்திரம். "என்றென் றெண்ணியிருக்கு முயிரிடர்ப்பட்டழியு மெழில்வரைக்கீழ், ஒன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலால், மன்றவுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன் வருந்தியிடும், நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங்கொள்ள நிறையழிந்தே" "அங்கியதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற், றங்குமொருவன்றபனம் போற்றபன மெய்துந்தாயுதரத், தங்கிசுடவே யழலனைய சூசியதனாலாகத்தை பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம் பட்டழுங்கும்." "கருப்பாசயமேகட்டம் தரமதனிலதிகங் கடுங்காலும், முரிக்கமிகவு மோக்முற முன்னையுணர்வு மங்கிலையே, மரிக்கவாலைக் கரும்பெனவே யோனிவழியின் வலிதொலைய நெருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்றுமுயிருனிலையுடனே." என்றபடி கருப்பையுறுத்தல், அதிற் சலம் பூரித்தல், உதராக்கினிசுடல், பிரசூதவாயு முரித்துத்தள்ளுதல், யோனித்துவார நெருக்குண்டல் என்கிற ஐவகைப் பெருந்துன்பமும் பொறுக்க முடியாது, தாங்கமுடியாது, வேறொருவரால் தடுக்க முடியாதாயுள்ளன. இறக்கும் பொழுதோ? பெருந்திரட்டு, "பரணமாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த, விரணமானவை கொண்டிட விவரை விட்டியம்பிடா திவணேகும், மரண வேதனை யாவராலறியலா மயங்கி யைம்புலனந்தக், கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." "வந்திடும் பிறவித்துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ, வுந்திமேலையும் பித்துமுணர்வொடு பொறிகலங்க, நந்திடா விருளேமூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே, இந்தமா விறப்பிற்றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கே." என்றபடி அப்பிறத்தலினும் எண்மடங்கு அதிகமான துக்கம், அதனாலன்றோ? "சாதலி னின்னாததில்லை" என்றார் தேவர். "யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக்கு என்கடவேன்" என்றது திருவாசகம். "சாதல் சாதல் பொல்லாமை" என்றது மது. மார்க்கண்டேயர் அவ்விறத்தலுக் கஞ்சிச் செய்தமுயற்சி சற்றல்லவே. இனி எந்தப் பெரியர்தான் சாவுக்குப் பயப்படாதவர்கள், இழவு என்னுஞ்சொல் எப்பொருட் கேட்டுக்கும் பொதுவா யிருப்பினும் தேகக் கெடுதிக்கன்றோ வுலகம் அப்பேரிட்டு வழங்குவது. ஆதலால் வினையொழிவு, பிறத்தலாலும் இறத்தலாலுந்தான் நேரிடும். ஆகவே, பெரியோரைப் பழித்தகுற்றம் நாயாய்ப் பிறந்து பலிபாத்திரத்தா லடியுண்டு இறத்தலா லொழிந்தது. குரு உச்சிட்ட பிரசாதபலத்

தால் முன்னுணர்ச்சியோடு அரச கன்னியாகப்பிறந்து தூலவுடம்போடும் அருட்பெருஞ் சோதியிற் கலக்கப்பெற்றது, என்று சொல்லி அப்பால் நடந்த கதையைச் சொல்லலாயினர்.

கேளும் முனிவர்களே! அந்த அருட்பெருஞ்சோதி மறைந்தவுடனே திருவெண்காட்டடிகள் திடுக்குற்று ஆராமை மேலிட்டுக் கண்களில் ஆநந்த நீர்பெருகச் சிறுபோது அவசமுற்றுத்தெளிந்து அருட்டிற நாடி, இறைவர் சந்நிதி நோக்கி, எம்பெருமானே! முன் வரகுண பாண்டியனார் பத்தினியாரைத் திருவடியிற் கலந்துகொண்ட பெருங்கருணையாளனே இன்று செய்த பெருங்கருணைக்கு எல்லையென்னுள்ளது? இன்னும் என்னையும் என்வினையையும் இங்கு இருத்திவைத்திபோலும், இனி ஏழை யடியேன் செய்யக்கடவன என்னென்று நின்றுருகுந்தருணத்தில், ஐயர் திருவருளால், "ஐய! நம்மொற்றியூர்க்குவருதி" என்றோர் அசரீரி வாக்கு உண்டாதலும் வணங்கி விடைபெற்று அங்ஙனே புறப்பட்டு வழியிலிருந்த திருப்பதிகளில் பெருமானை வணங்கித் திருவெண்காட்டினை யடைந்தார். என்றுபமன்னிய முனிவர் கூறக்கேட்ட முனிவர்கள் அவரை வணங்கி, எம்பெருமானே! வரகுணபாண்டியனார் திருமனைவியை ஆளுடையார் திருவடியிற் கலந்துகொண்ட வரலாறென்னையெனக் கூறலாயினர்.

வரகுணதேவர் கதை.

முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்தில் பாண்டிநாட்டில் துவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுரையிலே அரசாண்ட சந்திரவமிசத்தர்களாகிய பாண்டியர் குடியிலவதரித்துச் சிவநேசமே வடிவமாயிருந்த வரகுண தேவர் மநுமுறை கோடாது அரசுசெலுத்தி வருநாளில் ஓர்நாள் தேரேறி உலாவரும்போது முதுவேதியனொருவன் றேர்க்காலிற்சிக்கி யிறந்தானாகவே, அப்பிரமகத்தி அவ்வரச் சிகாமணியைப்பற்றி வருத்த, வேந்தன் அஞ்சி நான்முறைக்கழுவா யெல்லாம் புரிந்து மொழியாது கண்டு தங்குலதெய்வமாகிய திருவாலவாயுடையார் சந்நிதியடைந்து குறையிரப்பப் பெருமானுந் திருவுளமிரங்கி, ஐய! வரகுண உமையவளிதயாகாசமாய் உருத்திரர் பூசித்தருள் பெற்ற திருவிடைமருதூரடையின் இப்பிரமச்சாயை யொழியுமென்ன அசரீரி வாக்கலருளலும், உடனே அப்பஞ்சவர் கோமான் உலகோம்பலை யமைச்சர் வசநிறுவி, மற்றைய புரோகிதர் முதலிய வுறுதிச் சுற்றமும் பரிவாரமும் புடைசூழச் சோணாட்டுத் திருவிடைமருதூர் புக்குக் காருணியாமிர்த தீர்த்தத்து நீராடி நித்தகருமமுடித்துக் கோயில் வலம்வந்து கீழ்க்கோபுரவாயிலாற் புகுதலும் அப்பிரமச்சாயை அரசனைப்பற்றிச்

செல்ல அஞ்சிப்புறத்தே நின்றது. பெரும்பாரங்கழியப் பெற்றேன் போன் றர்ச்சனலயத்துட் புகுந்து ஆளுடையாரை வணங்கித் தொழுது துதித்து வலம் வந்து பணிந்து விடைபெற்று வெளிப்படுகையில், அசரீரியால் கீழைவாயிலிற் பிரமசாயை நிற்றலால் மேலைவாயிலாற் செல்கவென்று அருளாணையாதலும், அவ்வாறே சென்று இருக்கை சேர்ந்து காலங்கடோறும் மருதவாணர் சந்நிதியடைந்து தரிசித்து அன்பு பெருக அங்கு வசித்திருக்குநாளில், ஓர்நாள் கள்ளனொருவன் அரண்மனையிற் சென்று களவுசெய்யக் காவலர் கூடுகி அக்கள்ளனைப் பற்றிக் கட்டிவந்து இறைமகன் முன்னர்விடலும் பாண்டியரேறு அக் கள்ளன் உடம்பிற்றிருநீறு விளங்கக்கண்டு சிவனடியவரென்று கட்ட விழ்ப்பித்து வணங்கி அவன் வேண்டும் பொருள் கொடுத்தனுப்பி னர். மற்றொருநாளிரவில் ஊர்ப்புறத்து நரிகள் ஊளையிட அவ்வோசை சிவபெருமானைப் பாடிய பாடலோசையாகவெண்ணி அவற்றிற்கு ஆடைகள் பரிசாகவளித்தனர். பின்னொருநாளிரவில் மழை பெய்யுங் கால் தவளைகள் இரைச்சலிட, அவ்விரைச்சல் சிவநாமம் போலச் செவிப்பட அங்ஙனே மனங்கனிந்து மணிகளையும் பொன்னையுங் கல ந்து அந்நீரிலிறைப்பித்தார். ஒருகாலத்தில் பெருமானர் திருமஞ்ச னத்துக் காம்படி தைலஞ்சமைக்கவென் றுலரவிட்ட வெள்ளினைக்கா விற்றின்ற வொருவனைக்கண்டு பிடித்துக் கௌரியர் குலமணிபால் கொண்டுவர, அவனிவ் வெள்ளைத்தின்றதனால் இனிவரும் பிறப்பு எருதாகப்பிறந்து சிவபெருமான் றிருவபிடேகத்திற்குத் தைலம் அமைக் குஞ் செக்குமரம் வலிக்கும் திருத்தொண்டு பெறலாமென்னு மாசையா லிங்ஙனஞ் செய்தேனெனக்கேட்டு, இங்ஙனமானல் யானும் அச்செக் கிணையிர்க்கும் மற்றோரெருதாம் பேறுகிடைக்க உமது வாயிலிருக்கு மெள்ளினுட் சிறிதளியு மென்றிரந் துண்டுகளித்தார். ஒருகால் அம் மருதா ரெல்லையி னுருண்டுகிடந்த வெற்றுத் தலையைக் கண்டிது மரு தூரடைவா ரடிப்பொடி யணியவன்றோ விங்ஙனங் கிடந்துருள்வது, அப்பேறு எமக்குமாக வென்றத் தலையை யடுத்தடுத் திரந்துவந்தனர். வேறொருநாள் திருக்கோயில் வலம்வருகையில் சந்நிதியின் ஓர் புற த்தே நாய் மலமிருக்கக் கண்டிதனை யப்புறப்படுத்துவார்க் கென்னரசிற் பாதி தருவேனென்று கருதி, மறுவலம் வருகையில் ஒருவரு மதை நோக்காராக, இனி யெடுப்பார்க் கென்னரசு முற்று மளிப்பே னென்று கருதிச்சென்று, மூன்றுமுறை வலம்வருமளவும் யாரும் தொடாமைகண்டு தாம் தமது மேலிருந்த உத்தரியத்தால் வாரியெறி ந்தார். பிறிதொருநாள் ஊர் உலாவருகையில் வேப்பங்கனி யுதிர்ந்தி

ருக்கக் கண்டு அவை சிவலிங்கமாகத் தோற்றலின் ஆராமை மேற்கொண்டு அவற்றினுக்கு விதானங்கள் சமைப்பித்து ஆநந்தித்தனர். இங்ஙனம் அப்பாண்டி வேந்தன் விசாரமற்ற பத்திப் பேரன்புடன் பெருமானுக்குப் பலவகைத் திருத்தொண்டும் செய்துவருநாளில் விக்கிரமச்சோழர் திருமகளார், இலக்குமி, சரசுவதி, இந்திராணி முதலிய தெய்வமாதர்கள் யாவரும்வணங்கும் பேரழகும் கற்பும் வாய்ந்த காந்திமதி யென்னும் பெயரை யுடையவரைத் திருமணஞ்செய்தன்றிரவில் பள்ளியறைக்குச் சென்று மனைவியார் திருவடிவை நோக்கி இம்மாதரசு நம்மருதவாணருக்குத் தக்கவளாமே யென்றெண்ணி அங்ஙனே மனைவியார் கரம்பற்றி ஆலயத்திற்குட் புகுதலும், அத்தருணம் ஊராவடங்கி இராத்திரி நடுநேரமாகவே, அர்த்தயாம பூசை நிறைவேற்றித் திருக்காப்புச் செய்து அகம்படித் தொண்டரும் புறம்படித் தொண்டரும் தத்தமிடஞ் சென்றனராக, அம்மன்னவர் பெருமான் திருவாயிற்புறத்துநின்று, விரைவோடு "ஐய! மருதப்பா!" என்றழைத்துத் திருக்கதவைத் தட்டலும், பெருமான் அவ்வேந்தின் அன்பு வலைப்பட்டாராதலின், வரகுண வந்தேன்! வந்தேன்!! என்றோடிவந்து திருக்கதவந்திறப்ப, உட்சென்று, எம்பெருமானே! இம்மாது தேவரீர் திருவுளப்பாங்கினுக்கு ஆமேயென்று கொண்டுவந்தேனென அங்ஙனே பெருமானும் அவர் கருத்தினுக் கிசையக்காட்டி சிவலிங்கத்தினிடமாக வயிக்கஞ் செய்துகொண்டனர். வரகுணதேவரும் திரும்பித் தம்மரண்மனை புகுந்து பெருங் களிப்புட னிருந்தார். கோயில் பழயவண்ணம் திருக்காப் பமைந்தது.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! மறுநாள் வைகறையில் திருவனந்தலுணர்த்த கோயிற்றுறையா ரனைவருந் திருக்காப் பவிழ்த்துட் சென்றபோது சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு ஓர் புறத்து வளைமுதலிய வணிந்த பெண்கரமொன்று மணிக்கட்டுமட்டும் வெளிப்பட்டிருக்கக் கண்டஞ்சி அனைவரு மொருமுகமாக வரகுணச் செல்வர்பாற் சென்றறிவித்தலும், அவ்வரசர்பெருமான் அச்சமு நாணமு மேற்கொண்டு பெருமான் சந்நிதியடைந்து அகம்படித் தொண்டர்கள் தமக்கு அறிவித்தவண்ண மிருக்கக்கண்டு, பெருங்கவலையும் துன்பமும்மேலிட, எம்பெருமானே! பாவியேன் பற்றிய வெச்சிலென்றோ அக்கரத்தினை யுட்கொள்ளாது விட்டபடி யென்றிரங்கி விண்ணப்பித்து நிற்றலும், யாவரும் கேட்கும்படி அசரீரியால் "ஐயா! வரகுண! உன்பணியை யுலகறியச் செய்யவைத்த படியன்றி வேறல்ல" என்று பெருமான் கட்டளையிட் டருளியவுடனே, அங்கிருந்தா ரனைவரும் காணும்படி

வெளிப்பட்டிருந்த அக்கை, சிவலிங்கத்துள் மறைந்தது. தேவர் பூமழை பொழிந்தனர். அந்தரதுந்துபி முழங்கிற்று. அடியவர் அரகர முழக்கஞ் செய்தனர். எவ்வுயிரும் பேரின்ப வெள்ளத்துண் மூழ்கின அப்பால் வரகுணதேவரும் பல திருத் தொண்டுசெய்து பெருமான் திருவடி நீழலை யடைந்தனர். கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! பத்தியி னிலக்கணம் இப்படி விசாரமற்றபடியில் வரம்பற்றதாக விருக்கின்றது. தேவர் மூவர் யாவர்க்கு மரிய சிவன் அன்பரன்புக் கெளியனாகை விருக் கின்ற தன்மை கண்டீர்களோ? அதனாலன்றோ "மெய்யன்பை யுடை யாய்பெற நான் வேண்டுமே" என்றது அருட்டிருவாசகம், என்று சொல்லி மனமுருகித் திருவருளைத் தியானித்து அப்பால் திருவெண் காட்டடிகள் சரித்திரத்தை முனிவர்கட்குக் கூறத் தொடங்கினர்.

திருவெண்காடர் மறுபடியும் திருவெண்காடு அடைந்தது.

கேளும் முனிவர்களே! நமது பட்டினத்தடிகள் திருவெண்கா ட்டை யடைந்தவளவிலே திருவெல்லையைப் பணிந்து திருவீதி வலம் வந்து கோபுரத்தை வணங்கிப் பெருமான் சந்நிதி யடைந்து அன்பு பெருக உரைதடுமாறி யுரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கரமலர் குவித்துக் கண் ணீர்ததும்ப ஆநந்தபரவசராய் மனங்குழைந்து குழைந்துருகப் பாடு வாராயினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

பூதமுங்கரணம்பொறிகளைம்புலனும்பொருந்தியகுணங்களோர்மூன்று
நாதமுங்கடந்தவெளியிலேநீயுநானுமாய்நிற்குநாளுளதோ [ம்
வாதமுஞ்சமயபேதமுங்கடந்தமனோலயவின்பசாகரனே
ஏதுமொன்றறியேன்யாதுநின்செயலேயிறைவனேயேகநாயகனே.

யாவரேயிருந்தும்யாவரேவாழ்ந்தும்யாவரேயெமக்குறவாயும்
தேவரீரல்லாற்றிசைமுகமெனக்குத்திருவுளமறியவேறுளதோ
பாவலாறொருவன்செந்தமிழ்க்கிரங்கிப்பரவையாரூடலைமாற்ற
ஏவலாளாகியிரவெலாமுழன்றவிறைவனேயேகநாயகனே. (௨)

உண்டதேயுண்டுமுடுத்ததேயுடுத்துமடுத்தடுத்துரைத்ததேயுரைத்தும்
கண்டதேகண்டுங்கேட்டதேகேட்டுங்கழிந்தனகடவுநாளெல்லாம்
விண்டதாமரைமேலன்னம்வீற்றிருக்கும்விழவறாவீதிவெண்காடா
அண்டரேபோற்றவம்பலத்தாடுமையனேயுய்யுமாறருளே. (௩)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாங்கூர் சேந்தனார்வரலாறு.

என்றசெந்தமிழ்த் திருவிசைப்பா பாடிவணங்கிப் புறம்போந்து அங்குவீற்றிருக்குநாளில், முன் அரசன் சிறையுளகப்பட்டிருக்குஞ் சேந்தனாருடையமனைவியாரும், மைந்தராகியசிறுவரும், திருவெண்காட்டையர் இங்கு எழுந்தருளியிருக்குஞ் செய்தி கேள்வியுற்றுவந்து அவரதுதிருவடிகளிலே வணங்கிக்கோவென்றுகதறியழுதார்கள். அப்போது, ஐயர் இரக்கமுற்று, நீவிர்யாவர் நுமக்கடுத்தகுறையென்ன என்று வினவ, அவர்கள் நடந்தசெய்திகளையெல்லாம் விண்ணப்பித்து சேந்தனார் சிறையை விடுவித்தருளவேண்டுமென்று இரந்தார்கள். அதுகேட்டையர்பேரருளாளராதலால் திருவுளங்கனிந்து, சிவபெருமான் சந்நிதியிற்சென்று,

மத்தளைதயிருண்டானுமலர்மிசைமன்னினானும்
நித்தமுந்தேடிக்காணுநிமலனே * யமலமூர்த்தீ
செய்த்தலைக்கயல்பாய்நாங்கூர்ச்சேந்தனைவேந்தனிட்ட
கைத்தளைநீக்கியென்முன்காட்டுவெண்காட்டுளானே.

என்ற திருப்பாடலையருளிச்செய்த மாத்திரத்தில், பத்திவலைப்பட்ட பரங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் மூத்தபிள்ளையாரைநோக்கி நஞ்சேந்தனையரசனிட்ட சிறைக்களனின்று நீக்குகவென்றருளிச்செய்யக் கணேசப்பெருமானார் அங்ஙனே துதிக்கரத்தால் சிறைக்களத்திருந்த சேந்தனார்தளையவிழ்ப்பித்துத் தூக்கித்திருவெண்காடர் முன்விட்டருளினார். சேந்தனாரும் துயிலுணர்ந்தவர்போல், வசமற்றிருந்தவர் தெளிந்தெழுந்து எதிர்நிற்கும் தமதுகுருமணியாகிய திருவெண்காடரைக் கண்டுதிடுக்கிட்டுப்பணிந்து, எம்பெருமானே! அரசனிட்டசிறையினின்று மீட்பித்தாற்போலப் பாசச்சிறையினின்று மீட்பித்தருளவென்று மீட்டும் பணிந்தார்.

அப்போது, பட்டினத்தடிகள் இவர்பரிபாகநோக்கி, ஐயா! நின் குடும்பத்தோடு காட்டு விறகின் சிறுவிலைப்பொருள் கொண்டு சிவனன்பரொருவரை யூட்டியுண்டு திருத்தில்லைப்பதியிலுறைதி என்று கட்டளையிட்டருளிச் சீகாழிநோக்கி எழுந்தருளினார். அங்ஙனே சேந்தனார் அவரையுந் திருவெண்காடுடையாரையும் பணிந்து சிதம்பரதலத்தையடைந்து குரவனாணைப்படி யொழுகுவாராயினார்.

இங்ஙன மொழுகுநாளில் ஓர்கால் ஏழுநாள் அடைமழைபற்றி மனிதரியங்காவகை பெய்யப் பசியால்வருந்திக்காடுசென்று அரிது

* நீபோயின்று - எனப்பாடங்கூறுவாருமுளர்.

முயன்று விறகுகொண்டுவந் தூரிலேமாறிப் பெற்றமாவைக்கொண்டு சென்று மனைவியார் காத்தளிப்ப அவர் களியமுது சமைத்துக்கணவனார்க்குத்தெரிவிப்பத்தூவனுமப்படி யமுதூட்டச்சிவனடியாரைத் தேடி ஊர் முழுவதுந் திரிந்தலைந்து கோயில்மண்டபந்தோறும்புகுந்து நாடுகையில், இவரது பத்திப்பேரன்பமுதுசெய்ய, அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையாரே மூப்பினுற்றளர்ந்த ஓர் அடியவர் திருவுருக்கொண்டு மிகுபசியால் வருந்தினாரைப்போல் ஓர் மண்டபத்திற் றங்கியிருக்கக் கண்டு, திருவடிகளிற்பணிந்து எம்பெருமானே! என்குடிலிற்றிருக்கைக் கொண்டருளி யமுது கொள்ளத்திருவுளமாமோ என்ன, ஐயரு மதற்கிசைந்து பின்றொடர்ந்தவர, இருக்கைசேர்ந்து குளிர்போக்கிப் பாதம்விளக்கிப் பீடத்தெழுந்தருளப்பண்ணிக் களியமுதுபடைக்கப் பெருமானு மமுதுண்டு சேடத்தைமுன்றானையின் முடிந்து எழுந்தருளித் திருவம்பலம்புக்கு அங்குத்தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த திருமால் அயன் முதலிய வானவர் முனிவர்யாவர்க்கும் அக்களியமுதின் சுவையைக்கூறிச் சேடப்பிரசாதமளித்துச் சிவகாமியார்களிப்ப வீற்றிருந்தார். சேந்தனாரும் தங்குடும்பத்தோடு குறையறவிரதமுடித்தனராய்ச் சேடவமுதுண்டு பரயோகநித்திரையிலெழுந்தருளியிருந்தார்.

அங்ஙனமிருக்க, சிவநேசத்திற் சிறந்த செல்வச் சோழமகாராஜன் நாடோறும் திருவம்பலத்திற்சிறந்த பூசனைநடத்திப் பூசை முடிவில் இறைவனருளால் எழும்மணியோசைகேட்டு அமுதுகொள்ளும் விரதம்பூண்டான். அன்று நடுவிராத்திரியாயும் மணியோசைகேளாமையால் மனங்கலங்கி வருத்தமுற்றுத் தரையிற் கிடந்து துயின்றனனாக; சேந்தனாரன்பை வெளிப்படுத்தும்படி கனவில் அம்பலத்தழகர் சென்று, அரசனே! வருந்துதலொழி இன்று நம்முடைய சேந்தன் நிவேதித்த களியமுதுண்ணச் சென்றிருந்தனமாதலின் நீசெய்வித்த பூசனைக்கு வரத்தடைபட்டதென்றருளி மறைந்தார். உடனே அரசன் விழித்தெழுந்தாராமை மேலிட அச்சேந்தனார் பேரன்பும் பத்தியும் எவ்வகைத்தோ? எவ்வாறவரை யான்தரிசிக்கப் பெறுவேனென்று வருந்தித்திருவருளைச்சிந்தித்திருந்து அருணோதயமாதலும் நித்தக் கடன் முடித்துத் திருக்கோயிலுக்கு வந்தான். அங்கு, திருவம்பலத் திருமுற்ற முழுவதும் தெய்வமணம் வீசிக் களியமுது உதிர்ந்துகிடக்கலைத் திருவம்பலத்தடியரும் தில்லைவாழந்தணரும் தானுமாகக்கண்டு தன்கனவைக்கூறி, அவர்பத்தியைத் துதிக்க, யாவரும் அவரைத்தரிசிக்கும் விருப்பமுடையராயிருந்தனர். அஃதங்ஙனமாக, அப்போது மார்கழி ஆதிரைத்திருவிழாநாளாகத் தேரவிழாநடத்தற்கு முன்ன

நாள் மழையாற்றடையுற்றன்று மழைநிற்றலும் நடேசப்பிரானைத்திருத்தேர் விழாக்கோலத் தெழுந்தருளப்பண்ண தேர்நடவாததாக, யாவரும் வருந்துகையில், அங்குத் தரிசனைக்குவந்திருந்த சேந்தனாரைக் குறித்து, அவ்விடத்துத்தில்லைவாழந்தணர் அரசன் முதலிய எல்லாரும் கேட்கும்படி, "சேந்த தேர் நடக்க நம்மைப் பல்லாண்டுபாடுக" என்றோர் அசரீரி உண்டாதலும், சேந்தனாரும் மனங்குழைந்துருகி எம்பெருமானே! நாய்க்குத்தவிசிட்டென்ன வென்னையுமோர் பொருளாக்கி இத்திருப்பணி பூட்டிய திருவருட்கென்னை கைம்மாறென்று, அங்ஙனே,

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயில், திருப்பல்லாண்டு. பண் = பஞ்சமம்.

"மன்னுகதில்லைவளர்கநம்பத்தர்கள்வஞ்சகர்போயகலப்
பொன்னின்செய்மண்டபத்துள்ளேபுகுந்துபுவனியெல்லாம்விளங்க
அன்னநடைமடவாளுமைகோனடியோமுக்கருள்புரிந்து
பின்னைப்பிறவியறுக்கநெறிதந்தபித்தற்குப்பல்லாண்டுகூறுதுமே."

"எந்தையெந்தாய்சுற்றமுற்றுமெனக்கமுதாமெம்பிரானென்றென்று
சிந்தைசெய்யுஞ்சிவன்சீரடியாரடிநாய்செப்புமுரை
அந்தமிலானந்தச்சேந்தனெனைப்புகுந்தாண்டுகொண்டாருயிர்மேற்
பந்தம்பிரியப்பரிந்தவனேயென்றுபல்லாண்டுகூறுதுமே."

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்றருளிச்செய்தலும் தேர் நடந்து வீதிவலம்வந்து நிலைசேர்ந்தது. பூமழை பொழிந்தது. வானதுந்துபி முழங்கிற்று, அடியவர் அரகர என்றார்த்தனர்.

அப்போது தில்லைவாழந்தணர் அரசன் முதலிய யாவரும் மிகக் களித்துச் சேந்தனாரைவணங்க, அவர்கள் வணங்குமுன் தாம்வணங்கித் திருவிடைக்கழிசென்று, அங்கு முருகப்பிள்ளையாரை,

திருவிசைப்பா, திருவிடைக்கழி.

மாலுலாமனந்தந்தென்கையிற்சங்கம்வவ்வினான்மலைமகன்மதலை
மேலுலாந்தேவர்குலமுழுதாளுங்குமாரவேள்வள்ளிதன்மணாளன்
சேலுலாங்கழனித்திருவிடைக்கழியிற்றிருக்குராநீழற்கீழ்நின்ற [ளே.
வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனென்சேந்தனென்னுமென்மெல்லியலிவ

என்று பதிகம்பாடித் திருவாவடுதுறை, திருவீழிமிழலை, திருவாரூர் முதலிய திருப்பதிகளை யடைந்து பெருமானைத் தரிசித்துத்

திருவிசைப்பா திருப்பதிகம்பாடிக் குருவருளால் குடும்பத்தோடும் சிற்சபையிலாடவெடுத்த திருவடிநீழலில் வீற்றிருந்தருளினர். *

திருவெண்காடர்புகழை உலகெலாம்பரவித்துதித்துய்ந்தன.

திருவெண்காடர் சீகாழியடைந்தது.

இங்ஙனம் சேந்தனரை முத்திவழிக்கு விடுத்து, ஸ்ரீ புகலிப் பதியடைந்த திருவெண்காட்டடிகள் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்த திருப்பதியென்று எல்லை வலம் வந்து பணிந்து சென்று கோயிலை யடைந்து திருத்தோணி வீற்றிருந்த பெரிய பெருமானையும் பெரிய பிராட்டியையும் வணங்கி யன்பு பெருகநின்று,

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை

"திருவளர்பவளப்பெருமலைமணந்த"

என்ற விணைக்குறளாசிரியப்பா முதலாகவெடுத்து மும்மணிக் கோவைபாடி அங்கு சிலபகல்வீற்றிருந்து, உலகெலாமுய்யச் சிற்சபையிலாடுந் திருநடங் கும்பிட வோரெண்ணமுண்டாதலும்,

"அத்தனைமுப்பத்துமுக்கோடிதேவர்க்கதிபதியை
நித்தனையம்மைசிவகாமசுந்தரிநேசனையெங்
கத்தனைப்பொன்னம்பலத்தாடுமையனைக்காணக்கண்க
ளெத்தனைகோடியுகமோதவஞ்செய்திருக்கின்றவே."

திருவெண்காடர் சிதம்பரமடைந்தது.

என்றருளிச்செய்து கழுமலமுடையாரைச் சென்று வணங்கி விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, வழிக்கணுள்ள திருப்பதிகளை யெல்லாந் தரிசித்து கொள்ளிடக்கரையேறிப் பெரும்பற்றபுலியூர்த் திருவெல்லை பணிந்துட் புகலும், நந்தவனங்களெல்லாம் சிவநேசஞ் சிறந்த

---

* திருவாதிரைநாளில் இறைவருக்குக் களி நிவேதனம் செய்யும் சம்பிரதாய மிதுமுதலாக வுண்டாயிற்று. இச்சேந்தனர் திருத்தொண்டின் னிலைமையைப்பற்றிப் பின் சந்தனசாரியார் நால்வருள் ஒருவராகிய கொற்றங்குடிவள்ளலாரும்

"அவிழ்ந்ததுணியிலவிழ்ந்தவமுதை
யவிழ்ந்தமனத்தோடளித்த—தவிழ்ந்தசடை
வேந்தனர்க்கின்னமுதமாயிற்றேமெய்ப்பத்தி
சேந்தனர்செய்ததிறம்."

என்று துதித்தவாற்றுலும் காண்க.

மெய்யன்பர்போலத் தாது வெண்பொடி பூசி, மலர் முகங்கண்ணீர் வார வண்டொலி பழிச்சொலி காட்டக்கண்டு வணங்கி யப்பாற்செல்லு கையில் பரதநாடகஞ்செய்யு மாதர்போற் பூங்கொடியசைய, குயில், தவளை, நாரை, வண்டு ஒலிப்பன பல்லியமுழக்கிப் பாணர் பாடும்பாட் டொலிகாட்ட, சண்பகமரும்பி விளக்கேந்த, தாமரை பூத்துப் பாலி கைவண்ணஞ்செய்யத், தெங்கு பூரணகலசமேந்த, கமுகுபாளை விரித் துக்கவரியசைப்ப, கொம்பிற் றேத்தடை கண்ணுடிகாட்ட, பட்டினத் தடிகள்வரவுகண்டு அசரங்களு மெதிர்கொள்ளவபோன்றன. இங்ஙன மிவ்வணிகளைக் கண்டு பெருமான் திருவருட் டண்ணளியை எண்ணி, நான்மறை முழக்கமறாத திருநகரத்துட்புகுந்து, துறக்கநாடுபோலும் செல்வ நிரம்பிய மாடங்களையுடைய திருவீதி நான்கையும் பணிந்து வலம்வந்து, எழுநிலைக் கோபுரவாயிலை வணங்கித் திருமாளிகையைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கனகசபை தொழுது சிற்சபையிற் சென்று உலகாடவாடும் ஆநந்தத் திருநடனம் கண்டார். கண்டவளவிற் றம் மைக் காணுராய் நெடுநேரம் தம்பித்துக்கம்பித்து நின்று பின் தெ ளிவு சிறிதுவரக் கரைந்துகரைந்துருகி யன்பின் கடல்மடைதிறப்ப,

கோயினான்மணிமாலை,

வெண்பா.

பூமேலயனறியாமோலிப்புறத்ததே
நாமேபுகழ்ந்தளவை நாட்டுவோம் - பாமேவு
மேத்துகந்தான்றில்லையிடத்துகந்தானம்பலத்தே
கூத்துகந்தான்கொற்றக்குடை.

என்றெடுத்து நான்மணிமாலை பாடிக் குடந்தம் பட்டுக் கூத்தா டித் திருவருள் வெள்ளத்துட் படிந்தாரா யிரிது புறம்போந்தார். பின் பசியெழலும் (பன்னுகவாடகப் பொற்பாதம்) என்று பாடுதலும், உலகமாதாவாகிய சிவகாமியார் வேதியமாதுருவமாய் உச்சி நிவேத னப் பிரசாதத்தினை வட்டகை நின்றும் கொடுத்தருள உண்டு பசியா றினவுடன் மறைந்தருளலும் பிராட்டியா ரென்றுணர்ந்து ஆராமை மிகுதியால்,

கட்டளைக்கலித்துறை,

ஓடுமெடுத்ததளாடையுஞ்சுற்றியுலாவிமெள்ள
வீடுகடோறும்பலிவாங்கியேவிதியற்றவர்போ
லாடுமருட்கொண்டிங்கம்பலத்தேநிற்குமாண்டிதன்னைத்
தேடுங்கணக்கென்னகாண்சிவகாமசவுந்தரியே.

என்று துதித்து அலைவற்ற சிவயோகானுபவத்தில் வீற்றிருந்தனர். அங்ஙனமிருப்பவர்,

சோறிடுநாடுதுணிதருங்குப்பைதொண்டான்பரைக்கண்
டேறிடுங்கைகளிறங்கிடுந்தீவினையெப்பொழுது
நீறிடுமேனியர்சிற்றம்பலவர்நிருத்தங்கண்டா
லூறிடுங்கண்களுருகிடுநெஞ்சமென்னுள்ளமுமே,

என்றபாடலை யருளிச்செய்து காலங்கடோறுஞ் சென்று சிற்சபைத் திருநடங்கும்பிட்டு "நினைமின்மனனே" யென்றதுமுதலிய அனேகந் திருப்பாடல்களை யருளிச்செய்து, பலநாள் கழியத், திருவொற்றியூர்க்கு வருகவென்ற ஞாபகந் திருவருள் தோற்றுவித்தலும்,

"பாற்கடல்கடையப் படுங்கடுவெண்ணெயை"

என்ற வடைக்கலத் திருவகவல்பாடி (வான்றேடுமறையேயோ) என்றெடுத்து (நான்றேட நானோ நானோ) என்று அருளிச்செய்து திருநடனம் கும்பிட்டுத் திருவம்பலம் தொழுது மாளிகை வலம்வந்து கோபுரவாயிலை வணங்கி வீதிதோறும் பணிந்து புறம்போந்து வழிக்கொண்டார்.

வழியில் திருத்தினை நகரடைந்து சிவபெருமானை வணங்கி யங்கு நின்று கெடிலநதிக்கரை யடைந்து, ஆளுடைய வாசுகளைக் கல்லாவமணர் கடலிலே கட்டியிட்ட கற்றூணே மிதப்பாகக் கரை யேற்றுவித்த திருநதியென்று பணிந்து மூழ்கித் திருப்பாதிரிப்புலியூரி லடியார்களுக்குத் தோன்றாத் துணையா யிருப்பாரை வணங்கி யருந்தமிழ் பாடிச் சிலநாளிருந்து திருவதிகையடைந்து புரமட்டவீரட்ட வாணரைப்பணிந்து பாடித் திருக்கோவல் வீரட்டமும் தொழுது விருத்தகிரியைத் தரிசித்துத் திருவண்ணாமலையைக் குறுகினார்.

குறுகுதலும் தூரத்தே மாலயன்றேட நின்றமலைக் கொழுந்தாரைக் கண்டுவணங்கி யூருள்ளேபோந்து திருவீதிபணிந்து கோபுரந்தொழுது திருக்கோயில் வலங்கொண்டு சந்நிதியடைந்து பெருமானையும் பெருமாட்டியையும் கும்பிட்டுத் துதித்து அருந்தமிழ் பலபாடி அன்புமீதூர வுருகிப்பழிச்சி உடையவரைப் பிரியாவிடைகொண்டு புறம்போந்து திருமலை வலம்புரிந்து அங்கு சிலநாள் வீற்றிருந்தார்.

திருவெண்காடர். திருக்காஞ்சிபுரமடைந்தது.

அப்பால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவோத்தூர் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துச்சென்று திருக்காஞ்சிநகருக் கணித்தாகலும்,

திருவெல்லையைப் பணிந்து சிவலோகம்போலும் இருக்கும் சோலை நந்தவனம் முதலியவற்றை வணங்கிச் செல்லுகையில்; திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளும் வைபவத்தைக் கேட்ட திருக்காஞ்சிப்பதி வாழுஞ் சிவனடியார் யாவரும் அட்டமங்கலங்கொண்டு ஆரணமுழங்க மங்கள வாத்தியத்தோடு எதிர்கொண்டு வந்துவணங்க; அவர்கள் வணங்குமுன் தாமும் வணங்கித் திருமதில்வாயில் கடந்து, அறங்களெல்லாமோங்க மூவரும் தேவரு முனிவரு நாடோறும் பெருமான் திருவடி வணங்கித் திரியும் வீதிபணிந்து கோபுரவாயிலைக் கும்பிட்டு திருவேகாம்பரத்தை வலங்கொண்டு வழுத்தி அன்புபெருக ஆராமையால் உள்முருகக் கண்களிலானந்த நீர்வாரத்தொழுது;

கச்சித்திருவந்தாதி கட்டளைக்கலித்துறை.

மெய்த்தொண்டர்செல்லுநெறியறியேன்மிகநற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர்தம்மிலுநற்றொண்டுவந்திலனுண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டுபேசிப்புறம்புறமேயுன்னைப்போற்றுகின்ற
வித்தொண்டனென்பணிகொள்ளுதியோகச்சியேகம்பனே.

என்றது முதலாகத் திருவந்தாதி பாடிப் புறம்போந் தங்கிருந்து திருவேகம்பமாலை, கச்சித்திருவகவல் முதலிய திருப்பாடல்களை யருளிச்செய்து கச்சிக்காரோணத் தருகில் வீற்றிருக்கு நாளி லொருநாள் பசித்தீ மிகவருத்த, ஆற்றாராய்,

வெண்பா.

அத்திமுதலெறும்பீறானவுயிர்த்தனைக்குஞ்
சித்தமகிழ்ந்தளிக்குந்தேசிகா—மெத்தப்
பசிக்குதையாபாவியேன்பாழ்வயிற்றைப்பற்றி
யிசிக்குதையாகாரோணரே.

என்றருளிச்செய்தார். உடனே அறப்பெருஞ் செல்வியாகிய அம்மையார் காமக்கோட்டத்திருந்து அந்தணமாதுருவாய் வந்தமுதளிப்ப வுண்டுபசியாறிக் காமக்கோட்டம், கச்சபாலயம் ஓணகாந்தன்றளி, கச்சிநெறிகாரைக்காடு, அனேகதங்காபத முதலிய திருக்கோயில்களைப் பணிந்து பல தமிழ்மாலைபாடி அனேகம் அற்புதங்கள் விளங்க சிலநாள் வீற்றிருந்து, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு திருவாலங்காடு, திருப்பாசூர், திருவெண்பாக்கம் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கி, கண்ணப்பதேவரும், சிவகோசரியாரும், சிலந்தியும், காளனும், அத்தியும் பூசித்துப் பேறுபெற்றும் கடைச்சங்க வாணராகிய நற்கீரதேவர் அருளிச்செய்த திருவந்தாதியாகிய கொழுத்த தமிழ்ச்சுவையுண்

டறிந்ததுமாகிய காளத்தித் திருமலையைவணங்க எண்ணி வழிச்செல்வாராயினர்.

திருவெண்காடர் திருக்காளத்தி யடைந்தது.

அங்ஙனம் பட்டினத்தடிகள் செல்லுகையில், திண்ணனுரை முன் வலிதாண்ட திருவருளுள்ளே தூண்ட ஆராவன்பு மீதூர்ந்து,

"முப்போதுமன்னம்புசிக்கவுந்தூங்கவுமோகத்திறற்
செப்போதிளமுலையாருடன்சேரவுஞ்சிவன்விடு
மப்போதுகண்கலக்கப்படவும்மமைத்தாயையனே
யெப்போதுகாணவல்லேன்றிருக்காளத்தியீச்சுரனே."

என்று துதித்து இரவுபகனோக்காது விரைந்து நடைகொண்டபோது, வழியில் பாம்புகள் மணிவிளக்கேந்தி நின்றன. காட்டியானைகள் நெகிடிபிடித்து முன்னடந்து முள்முதலிய விலக்கிவந்தன. புலிகள் வாலினால் மார்க்கம் விளக்கிச் சுத்தஞ்செய்தன. புல்வாய் மான் மரை முதலியன முன்னும் பின்னும் அணிவகுத்து வழிகாட்டிவனவாயின. மயில்வார்ண முதலியன சிறகுகளால் காற்றெழுப் பண்ணியும் வெயிலுக்கு நிழல் பரப்பியும் சென்றன. குரங்கு முசுமுதலியன நல்லகனி கிழங்கு வகைகளைத்தந் துடசரிப்பனவாயின. இங்ஙனம் விலங்கு பறவைகள் செய்யும் திருப்பணியை ஐயர் கண்டு இத்திருப்பணி எம்மையுடைய காளத்தியாள்வார் திருவடிக்கன்றோ பொருந்துவவென்றும், பாம்புகளை நோக்கி யிவைமுன் எம்பெருமானை மணிகள் சாத்திப் பூசித்தகாளனூர் மரபோ எனப்பணிந்தும், நெகிடியேந்திச் செல்லும் யானையை ஐயரை முன்னருச்சித்த அத்தியின் சுற்றமோவென்று தொழுதும், மானினங்களை அப்பர் கையமைந்த மானின் உறவோவென்னத் துதித்தும், அவ்வாறே மற்றையவற்றையும் சிவபெருமான் றிருவடி நேயப் பற்றுள்ளவற்றி னினமாக வணங்கியும் செல்பவர். கண்ணப்பதேவர் திருத்தொண்டினையும் மற்றையடியார் திருத்தொண்டினையும் எண்ணி யெண்ணி மனங்குழைந்துருகி,

"வாளான்மகவரிந்தூட்டவல்லேனல்லன்மாதுசொன்ன
சூளாலிளமைதுறக்கவல்லேனல்லன்றொண்டுசெய்து
நாளாறிற்கண்ணிடந்தப்பவல்லேனல்லனானினிச்சென்
றாளாவதெப்படியோதிருக்காளத்தியப்பருக்கே."

என்றது முதலாகத் திருத்தொண்டத் தொகையுட் குறித்துள்ள அடியவர் திருத்தொண்டினைத் திருப்பாட்டாக வருளிச்செய்து, திருமலையைத் தூரத்தே கண்டுதொழுது, அணித்தாகச் சென்றடிவாரம் பணி

ற திருமலை வலங்கொள்வார் அங்கு தவஞ்செய்யும் பெரியோரையெல்லாம் வணங்கி, வேறுதொழில் செய்யுமவரையுங் குறமகளிரையும் சிவகோசரியாராகவும் பெருமான் திருவடியடைந்த கன்னியராகவும் எண்ணிப்பரிவுற்று சந்நிதியடைந்து அன்பு மீதூர வருந்தமிழ்பாடி உடல் நெக்குருகிட்டுருகக் குழைந்துகுழைந்து பலவாறுதுதித்து அரிது புறப்போந்து அங்கிருநாளில் ஆளுடையபெருமான் வடகைலைத் திருவோலக்கஞ்சேவிக்க விரும்பி,

"மந்திக்குருளையொத்தேனில்லைநாயேன்வழக்கறிந்துஞ்
சிந்திக்குஞ்சிந்தையைபாவனென்செய்வேனெனைத்தீதகற்றி
புந்திப்பரிவிற்குருளையையேந்தியபூசையைப்போ
லெந்தைக்குரியவன்காணத்தனைகயிலாயத்தனே."

என்ற திருப்பாடலைப் பாடலும் தென்கைலைவாணர் அவ்வடகைலைக் கோலங் தரிசிப்பித்தருளத் தரிசித்துப் பலதமிழ்ச்செம்பாடல் பாடி அருள் விடைபெற்றுத் திருமலை வணங்கித் திருவொற்றியூரைக்கருதி எழுந்தருளினார். கேளும் முனிவர்களே! எங்கும் சிவன் பரிபூரணனென்று நன்குணர்ந்த சிவஞானிகளும் அனுபவமுதிர்ச்சிபெறவும் உலகவாதனை யோரிடம்பற்றிநின்றா லொழியாதெனவும் நம்மை புணர்த்தவேண்டி இங்ஙனம் தலங்கடோறும் எழுந்தருளிப் பல அற்புதங்களை விளக்கினரென்றால் வேறுயாம் சிந்திக்கத்தக்கதென்னை யுள்ளது. நெஞ்சினியற்கைப் புதியதையே நாடுவதாகவேநம்மனோருக்கவ்வுண்மையையுணர்த்தும் கருணையானன்றோ அப்பெரியரித்திறங் கடைப்பிடித்தருளிச்செய்தது என்றுபமன்னியர் அருளிச்செய்தார்.

ஞானவித்தைகளிரண்டின் முறைமை.

அப்போது முனிவர்கள் அவரை வணங்கி, சுவாமீ! அவ்வாறாயின் இத்திருவெண்காட்டடிகளே,

தனித்திருவெண்பா.

"ஆரூரரிங்கிருக்கவவ்வூர்த்திருநாளென்
றூரூர்கடோறுமுழலுவீர் - நேரே
யுளக்குறிப்பைநாடாதவூமர்காணீவிர்
விளக்கிருக்கத்தீத்தேடுவீர்."

எனத் தலயாத்திரை செய்பவரை நோக்கி மறுத்துரைத் தருளியவாறென்னையென்று வினவ, ஞானாசிரியராகியவுபமன்னியர் கூறுவார். கேளும் முனிவர்களே! இத்திருவெண்பாவிற் கூறியது, சாதகமுதிர்ந்து சகசம் பிறந்து காருணியத்தாற் றலையாத்திரைசெய்கின்ற நம்

மேலோர்களை யன்று; ஞானசாரியன் வேண்டுமென்று மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் இவைகளைத் தொடங்கித் தவஞ்செய்கின்றவர்களையு மன்று; உண்மையுணராது உலகபோகம்வேண்டி யறிவின்மையாற் காமிய தவமாகிய தலயாத்திரை செய்வாரை நோக்கியனாரும். மூர்த்திபருச்சகளை விடயத்திலும், "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி மெச்சிச் சிவபத வீடருள்பவனை" எனவும். திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையுள், "தோணிபுரேசர் அடித்தாமரைசென்று சார்வதற்குப் போதும் பெறு விடிற் பச்சிலையுண்டு புனலுண்டெங்கும் எதும் பெறுவிடினெஞ்சுண்டு" எனவும் அருளிச்செய்த இப்பெரியரே, தனிப்பொதுத் * திருவிருத்தத்துள், "சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினும் வேதச்சுருதியிலும், அல்லினுமாசற்ற வாகாயந் தன்னினுமாய்ந்து விட்டோர், இல்லினு மன்பரிடத்தினு மீசனிருக்கு மிடங், கல்லினுஞ் செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்றார். ஏனெனில் முத்திசாதனமாகிய பத்திசெலுத்துமிடம் குருலிங்க சங்கமம் என மூன்றும். இவற்றுள் உண்மை யுணர்ந்து அக்குருலிங்கசங்கமங்கள் மூன்றும் ஒக்கக்கண்டு பணிசெய்யும் பக்குவிகளொழிய, உண்மையுணராது மூர்க்கத்தால், கேவலவுபாதான காரணம்பற்றிக் குருவை மனிதனென்றும் அடியார்களைச் சாதாரண சீவர்களென்றும் தம்முளிகழாது இலிங்கமொன்றனையே பொருளெனக் கொண்டு நடிக்கின்ற காமியதவத்தினரையும், உலகபோகத்தை விரும்பி யுழலும் வஞ்சகநடிப்பினரையும் நோக்கிக்கூறியபடியாம், ஆனால் அவர் தாமே தமதனுபவமாக "வெட்டாத சக்கரம் பேசாதமந்திரம் வேறொருவர்க், கெட்டாத புட்ப மிறையாத தீர்த்தமினி முடிந்து, கட்டாதலிங்கங் கருதாதநெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே, முட்டாத பூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே" எனவும், "உளியிட்ட கல்லையு மொப்பிட்ட சாந்தையு மூத்தையறப், புளியிட்ட செம்மையும் போற்றுகிலே னுயர்பொன்னெனவே, யொளியிட்ட தாளிரண்டுள்ளே யிருத்துவதுண்மையென்று, வெளியிட்டடைத்துவைத்தே னினிமேலொன்றும் வேண்டிலனே" எனவுங்கூறியவாறென்னையெனின், தகரவித்தை சார்வான் மகவித்தை யென்னும் ஞானவித்தையிரண்டனுள் இவ்வையர் தகரவித்தையுடையராதலால் அநு, மந்திரம், கலை, வருணம், பதம், புவனம், தத்துவமென்னு மத்துவாவாறையு நியதிசெய்து மேனின்ற வருளைத் தரிசித்துப் பரையோக முற்றுச் சிவத்தோடிரண்டற்று நிற்றன் முறைமையதாகவே,

* திருவிருத்தமெனக் கலித்துறையை வழங்குமாறு திருநாவுக்கரசுகள் முதற்றிருமுறையுட்காண்க.

அம்முறைமை விளக்கியபடியாம். கல்லையுஞ் சாந்தையுஞ் செம்பையும் பொற்றுகிலையென்ன வாளாகூறி விடாது உயர் பொன்னெனப்பொற் றுகிலையெனக் கொண்டு கூட்டமுடிந்ததுவே சான்றாம். இம்முறை மையை இவரருளிச்செய்த பூரணமாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல் என்னு மிவற்றுள் விளங்கக்காண்க.

திருவெண்காடர் வொற்றியூரடைந்து முத்திபெற்றது.

முனிவர்களே! அப்பால் ஐயர் திருவொற்றியூரைக் கருதிக் கரு தியபனத்திலும் கடிது வருவார், பெருமான் றிருவருளமுதமூறிப் பெருகவே,

"கண்டங்கரியதாங்கண்மூன் றுடையதா
மண்டத்தைப்போலவழகிதாம் - தொண்டர்
உடலுருகத்தித்திக்குமோங்குபுகழொற்றிக்
கடலருகேநிற்குங்கரும்பு."

என்ற தனித்திருவெண்பாவைப்பாடிக் கண்ட சராசர முழுவதும் குருலிங்க சங்கமங்களாகக்கண்டு ஆராமை மிக அன்புபெருக,

"வாவியெல்லாந்தீர்த்தமணலெல்லாம்வெண்ணீறு
காவனங்களெல்லாங்கணநாதர் - பூவுலகில்
ஈதுசிவலோகமென்றென்றேமெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந்திருவொற்றியூர்."

என்ற திருவெண்பாவாற்றுதித்துப் பலதரமும் பணிந்தெழுந்து திரு வெல்லையைக்குறுகி வணங்கியுட்புகுந்து திருவீதியடைதலும் தம் மையறியாதெழுந்த பேராசைக்கடலுண் மூழ்கி,

"ஒடுவிழுந்துசீப்பாயுமொன்பதுவாய்ப்புண்ணுக்
கிடுமருந்தையானறிந்துகொண்டேன் - கடுவருந்துந்
தேவாதிதேவன்றிருவொற்றியூர்த்தெருவிற்
போவாரடியிற்பொடி."

என்ற தனித்திருவெண்பா வோதி மேலுமேலு மடங்காத காதலால்,

"சுடப்படுவாரறியார்புரமூன்றையுஞ்சுட்டபிரான்
றிடப்படுமாமதிற்றென்னொற்றியூரன்றெருப்பரப்பில்
நடப்பவர்பொற்பதநந்தலைமேற்படநன்குருண்டு
கிடப்பதுகாண்மனமேவிதிபெட்டைக்கிழிப்பதுவே."

என்று துதித்து அத்திருவீதியை அங்கவலம் வந்து சந்நிதியடைந்து அடியவர் தங்களாராவமுதனை அடங்காதகாதல் பெருக விழியாலும் முக

ந்துண்டு அருட்கடலிலலைந்து அழுந்தி உடல் குழையவென்பு நெக்கு ருகி விட்டுருகக் கரைந்து கரைந்து கண்ணீருங் கம்பலையுமாய்க்கைகளுச்சி மேலேற,

திருவொற்றியூர்த்தொகை.

"இருநிலமடந்தையியல்பினி லுடுத்த
பொருகடன் மேகலைமுகமெனப்பொலிந்த
வொற்றிமாநகருடையோய்."

என்றெடுத்து அகவலொருபாவொருபதாகிய ஒற்றியூர்த்தொகை பாடித் துதித்துத் தம்வசமிழந்து பரவசமுற்று நெடுநேரநின்று பின்தெளிந்து பிரியாவிடைபெற்று மீள்வார், படம்பக்கத்து நிரம்பிய பேரழகன் றிருவடிகளிலே,

"ஐயுந்தொடர்ந்துவிழியுஞ்செருகியறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண்டுவன்யான்
செய்யுந்திருவொற்றியூருடையீர் திருநீறுமிட்டுக்
கையுந்தொழப்பண்ணியைந்தெழுத்தோதவுங்கற்பியுமே"

என்று விண்ணப்பித்து, அரிது புறம்போந்து, திருவெல்லைபிரியாராய்ச் சாக்கிர முதலிய வைந்தவத்தைகளையுங் கடந்து அருளுக்குத்தம்மைப் புணவாக்கி முழுவதும் விழுங்கப்பட்டாராய்த் தத்துவமுழுவது மிச்சைவழி பணிகேட்பப் பிரணவமே திருவுருவாக அருட்சகசம் பிறக்கவே யுலகுபேயாகப் பசுமேய்க்குஞ் சிறுவரோடு கூடி ஆடியும்பாடியும் பலவிளையாடல் புரிந்திருக்குநாளில் உலகமறிந்து பிழைக்கவும், உடனுடுஞ் சிறுவர்களிக்கவுமாக, முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல், இறந்தகாலத்திரங்கல், நெஞ்சொடு புலம்பல், பூரணமாலை, நெஞ்சொடுமகிழ்தல், உடற்கூற்றுவண்ணம் இவற்றை அருளிச்செய்து பசுநிரைமேய்க்கும் அச்சிறுவரோடுகூடி மணற்குன்றிலும் புன்னைச் சூழலிலும் பல்விளையாடல்செய்து வீற்றிருக்குநாளில், ஐந்தெழுத் தருச்சனை முறைப்படிசெய்து திருவருளுக்கு முற்றும் தம்மை உணவாக்கித் தத்துவமுழுவதுந் தம்மியல் வேறுபட்டு அருள்வடிவாய்த் தம்வசப்படவே தாம் பஞ்சாவத்தையையுங் கடந்து, பஞ்சபூதகாரியமாகிய தூலவுடம்பே பஞ்சாக்கரகாரியமாகிய மந்திர சரீரமாகத் திரிந்து நின்றது. அப்போது திருவெண்காட்டடிகளும், உடன் விளையாடும் சிறுவர்களை நோக்கி, சிறுவீர்காள் நுங்கட்குச்சிலவித்தைங் காட்டுவல் என்னை யோர்குழியிற் புதையுமென அவர்களு மவ்வாறே புதைத்தவுடன், அவர்களுக்கு வியப்புண்டாம்படி வெளிப்பட்டு வேறோர் மணற்குன்றின் மேனின்றனர். அதுகண்டு அவர்கள் மனமகிழ்ந்தொ

ன்றே மீட்டு மீட்டும் புதைக்கப் புதைக்க வெளிப்பட்டு நின்று பராக்கு காட்டி அப்பால் ஒருவிசைபுதைக்கவெளிப்படாமல் சிவலிங்கவடிவமாக முளைத்து நின்றார் * அப்போது சிறுவர்கள் கண்டு வியப்பும் அச்சமுமடைந் தூரிலேயுள்ளவர்கட்கு நடந்தனவற்றை அறிவிப்ப, அவர்கள் யாவரும் திரண்டுவந்து அவ்வற்புதத்தைக் கண்கள்செய்த தவப்பயன் பலிக்கும்படி தரிசித்தார்கள். பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்துபிமுழங்கிற்று. முனிவரும் சிவனடியவர்களும் அரகரவென்று முழக்கஞ்செய்தனர். உலகெலாம் பேரானந்தவெள்ளத்துண் மூழ்கின.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! இம்முத்திநிலையே முடிவானதும் உண்மையானதுமென் றுணர்வீர்களாக. இங்ஙனம்பட்டினத்துப்பெருந்தகையாகிய திருவெண்காடர் சுத்தசன்மார்க்க முத்தி சித்தியாகப் பெற்ற செய்தி உலகெல்லாம் பரவிப் பக்குவிகள் யாவரும் கேட்டுத் துதித்துப் பேரானந்த முற்றனர்.

இதற்குமுன்னே யிவர் பத்தினியாராகிய சிவகலையம்மையார் தங்கணவனார் திருவடித் தியானத்திலேயே யிருந்து சிவயோகமுற்றுச்சிவபதம் பெற்றனர்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளார் யாவரும் ஐயர் ஐக்கிய நிலைமை கேட்டங்கு நின்றும் புறப்பட்டுவந்து திருவொற்றியூரையடைந்து தரிசித்துப் பலதிருத்தொண்டுசெய்து திருவருட்பாங்காராயினர்கள். யாவர்க்கு மங்கல முண்டாக என்று உபமன்னிய முனிவர், முனிவர்கட்குக் கூறியபடி, சூதபுராணிகர் சவுனகாதியர்க்கு ஸ்ரீபவிஷியோத்தரபுராணத்துள் திருவிடைமருதூர் மான்மியத்திலே கூறிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திவ்வியசரித்திரத்தைக் கூறிமுடித்தனர்.

இந்த சரித்திரத்தை யுண்மையான பத்தியோடும் சிரத்தையோடும் வாசிப்பவர்கட்கு இம்மையில் ஆயுள், செல்வம், மக்கள், சிவஞானமும் உண்டாய் மறுமையில் பேரின்பநிலையான சிவபதமும் உண்டாம்.

உண்மையான முத்திநிலையின்னதென்பது.

இது உண்மையான முத்தி நிலை யின்னதென்ப துணர்த்திற்று. எங்ஙனமெனில், மற்றைய சமயமார்க்கிகளெல்லாரும் கருமமேதகமாகிய

திருவெண்காடர் திருநக்ஷத்திரம்.

* “ஆடியுத்திராடமவிர் பூம்புகார்த்திருவெண்
காடரொற்றித்தியாகர்கவின்பதியில் - நீடுமண
விற்கோலியன்றட்டிளைஞர்கோலந்தரித்துச்
சிற்கோலமான தினம்.

இத்தூலவுடம்பு பிராரத்தத்தைப் புசித்து ஒழித்து இங்கே விழுந்து போக ஆன்மா சூக்குமதேகத்தோடு முத்தியடையுமெனவே கூறுவர். ஆனால் திருவாசகம், "செத்தேபோனாற் சிறியோரோ" என்றதும்தவிர "மண்மேல்யாக்கை விழுமாறும் வந்துன்கழற்கேபுகுமாறும், அண்ணா வெண்ணக் கடவேனோ அடிமைசால வழகுடைத்தே" என்றது. எனவே தேகம் பிணியிலா யிம்மண்ணிலே விழாது மூவகைச்சித்தியுள் ஓர்வகைச்சித்தி பெற்றுநிற்பதே முடிவான முத்திநிலையென்றவாறாயிற்று. தாயுமானவரும், "முத்தியிலுந்தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்தி பெற்றோர் - எத்தனைபேரென்றுரைப்ப தெந்தாய்பராபரமே." என்றார். என்றவர், அம்மட்டில்விடாது,"தேகம்யாதேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன் முத்தி-ஆகு நெறிநல்லநெறியையாபராபரமே." என்றார்.

இனி தேகஞ் சித்திபெறப் பெறுமுத்தியேயன்றி, அதுவிழுந்த பின் ஆன்மா முத்திபெறுதலு முண்டு என்று கூறுவாரை நோக்கி அவரே "உலகநெறிபோற் சடலமோயவுயிர்முத்தி, யிலகுமென்ல்பந்த வியல்பே பராபரமே." என்று உண்மைகூறி மறுத்தனர்.

குமாரதேவரும், "சுத்தசாதகம்" என்னும் நூலுள்ளே, "தொம்பதம்விளங்கின் மேல்வினைமறைத்த தொல்லிருளகன்று போயொளிக்கும், தம்பதமான தற்பதம்விளங்கிற் சஞ்சிதமாயை போயொளிக்கும், அம்பதமானவசிபதம்விளங்கிலரும் பிராரத்தம்போயொளிக்கும், செம்பாவருளேவடிவதாயான்மா சிவத்தினுக்கங்கமாய் நிகழும்." எனவும்,

"அடுத்தமற்றிரண்டுசனனத்தில்வீட்டை யடைந்திடுந்தொம்பத நெறியோர், அடுத்தமற்றொருநற்சனனத்தில்வீட்டையடைந்திடுந்தற்பதநெறியோர், அடுத்தவிச்சன னந்தனிலடைந்திடும் வீடசிபதநெறியுளோரிவரும், அடுத்தவிவ்வுடலோ டடைந்திடாவிடின்மேல்யாக்கை யொன்றெடுக்குமென் றுணர்வாய்." எ-ம்,

"ஒடுங்கிடுங்காலந் தோன்றினவடைவி னொடுங்கிடுமென் றுரைப்பதனால், ஒடுங்கிடுங்காலஞ் சத்தியவாதிக் கொடுங்குமிவ் வுடறன்மாத்திரையில், ஒடுங்கிடுங்கால மசத்தியவாதிக் கொடுங்குமிவ்வுடலசத்தியமாய், ஒடுங்கிடுங்கால முடலிங்கேவீழ்ந்தா லொடுங்கினதில்லை யென்றுணர்வாய்." எ-ம்,

"மேலொருவடிவை யெடுத்ததேயாகின் மேவுமிவ்வுடலிங்கேவீழும், மேலொருவடிவையெடுத்ததின்றாகின்மேவுமிவ்வுடலிங்கேவீழா மேலொருசிவத்தைச்சீவன்சென்றடையுமேவுமிவ்வுடலிங்குத்தானே,

பேதைமாருசியத் திவ்யவுவதாம, நாய்மேனியதா றலருகவ்வுபட்டேம்.”
னால்.

“முக்தாத்மாவின் ஸ்வரூபசித்தியாகிய ஆனந்தமே முத்தியாம். முக்தாத்மா ஆகாரணமாயிற்றாலறிக, முக்தாத்மாக்களையும், முக்த ரக்ஷை ஆகாரணமாயிருத்தலின் தன்றேகபென்றால், முக்தாத்மா ஆகாரணமாயிருத்தலையென்றறித்தல் தன்றனர்வாய்.” எ-ம்,

“தாலவாலமுடையவிருத்தில்லாது முக்தாத்மாக்கள் தாம்பிடித்துத், தாலநில்லா திண்மையும் பிடித்துத் தொல்லுயிர்க்கிலாயுயிர் பிடித்துத், தாலருக்குமுங்களின் விடாதாரிநன், முக்தர் முழு வடைதல், தால முழுமையடைந்திடாநிற்கும் தொல்லுலகினில் வீழ்ந்திடுமோ.” எ-ம்,

“வினைத்தொலைத்தவிவ்வுடல் மேலும் வினையுமெதனியங்கேயாக ஆத்மா, விழைவிற்றுவிரதமயாது பிலவினையாது போமோபோக, வினையுள யுள்ளே போற்றுயுற்றன்பாத்திரமாய் விளங்கிப் பெருவெந்துயரிபோல், வினைவிலக்கார் முத்தியில் வெளிப்பாய் மலகல்ல நானதாய்விடுமே.” என வும் விளங்கக் கூறுதல்காண்க.

இன்னும் முக்தாத்மாக்கள், இவ்விஷயத்தில் வேதாகமங்கள் கூறும் சாதகம், உபாயம் முதலியவெல்லாம் வெளிப்பெற அந்நூலுட் கூறுத லறிந்துணர்க. இக்கே தர்க்கரீதியின மற்றையவர் விட்டொழிந் தார்கள் போலும்.

இன்னும் அருணகிரிநாதர் அனுபூதியுள் “சாகாதெனையே சரணங் களிலே” எனவும், “கூகாவெனவென்கிளை கூடியழப், போகாவகைமெ ய்ப் பொருள் பேசியவா” எனவும் பிறவாற்றலுங் கூறுதலும், முத்துத் தாண்டவர், “மாணிக்கவாசகர் பெறெனக்குத் தாவல்லாயோ அறி யேன்” எனக் கூறுதலும் பிறசான்றோர் கூறுதலும் காண்க.

இனி முத்திநிலையுக்கேகப்பெறும் மூவகைச் சித்திபாவன, உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி எனவாம். அவற்றுள் ஆளுடையபிள்ளையாகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும், சேரமானும் திரு மேனியோடு கைலைக்குச்சென்றது போல்வன உருவச்சித்தியாம், அவை சுத்ததேகமெனவும், சுவர்ணதேகமெனவும். பிரணவதேகமெ னவும் வழங்கி நிற்கும். அருவச்சித்தியாவது, திருவாதவூரடிகள் திருமேனி சிற்சபையிலே பரமாகாசமாகக் கலந்துநின்றது. “உரு வெளிகாண்பாத குருக்களாக்கல்லா வின்னுங்கூறு நமோழி நின்றார்க்கு அருள்செய்த கூறுபாடாமே.” எனத் தாயுமானவர் கூறுதலும் காண்க. உருவருவசித்தியாவது, ஆளுடையபிள்ளையார், முருகனார் முதலியோ

கள் சேத்திரங்கடோறும் ஆலயங்கள் சிவலிங்கத்திருவுடலங்களாம், கோயில் வன. அன்றித் தம்மேனியையே சிவலிங்கமாக நிறுத்தினதுமாம். ஆதலால், திருவெண்காட்டடிகளும் அங்ஙனம் திருவிடைமருதூர்வழி காட்டியவாறாம். சிற்றம்பலநாடிகள் முதலிய பலபெரியவர்களும் இவ்வாறே தம்முடம்பைச் சிவலிங்கமாக நிறுத்தியவர்களாம். ஆதலே முத்தி முடிவென்பது இதுவென யாவரும் தெரியுமாக அமைத்தருளினார். இனித்திருத்தொண்டத் தொகையுள்ளே கூறிய பெரியோர்களும், சுந்தரர் முதலிய நம்பெருமக்கள் திருமேனியை மண்மேல் விடுத்தியவாறு என்னையெனின், அவர்கள் உலகத்துள்ள பக்குவிகட்கு உண்மையறிந்துய்யச் சன்மார்க்க முதலிய நான்கு மார்க்கங்களையும் நடத்திக்காட்டி புணர்த்தியருளக் கருணையால் திருமேனி கொண்ட நிமித்த மூர்த்திகளாதலின், அவ்வவ்வுயிர்களில் வினைப்பயனாக நிலைமைமெய்வெளியாய்த் தாம் தந்திருமேனியை யிச்சைவழி நிறுத்தியருளியபடியாம். ஆகலின், அதற்கு இவ்விதிகொள்ளற்க. ஆதலுண்மையைக் குருமுகத்தாற்பெறுக.

வேதவேள்விவிதிமுறைவாழிய
ஆதிநீறெழுத்தைந்தன்பர்வாழிய
பேதியாமுத்திபெற்றவெண்காடனூர்
காதைவாழியகற்பவர்வாழியே.

என்னையுமோர்பொருளாக்கியோரும் வெண்காடரினியகாதை, மன்னிய விவ்வுலகேத்தத் தமிழ்மருக்க மனமகிழ்க மாபுகழ்க, துன்னியவெம் பன்பரெலா மிகவாழ்க வுயிர்க்கொலைகள் ககந்திடுக, வின்னியனல் லறம்வாழ்க வாழ்கமறை யிவ்வுலக மினிதுவாழ்கவே.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் என்று வழங்கும்

திருவெண்காடர் சரித்திரம்

முற்றுப்பெற்றது.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௯	௨௫	திவார்களாகிப	திவார்களாகிய
௭	௯	திருவளர	திருவள
௰	௧௫	கோபுர	கோபுர
௧௨	௪	அச்ருந்நம்	அக்ருந்றம்
௧௩	௨௩	ருநவற	ருசுநவற
௧௭	௧௮	கவீனை	கவிபான
௧௮	௨	ஈடப்பினரும்	ஈட்பினரும்
,,	௨௫	திருவெண்காடாருக்கு	திருவெண்காடருக்கு
,,	௨௭	நேன்றிச்	றென்றிச்
௨௧	௯	கண்டாரை	கண்டாரை
,,	௧௨	பொய்மை	பொய்ம்மை
௨௯	௩௫	லாசாரமின்றி	வாசாரமின்றி
௩௰	௩௮	பரிபூரணை	பரிபூரணனை
௩௨	௨௯	டறுபிறப்பன்றே	டறும்பிறப்பன்றே
௩௫	௧௪	துணையாகியும்	துணையாகியும்
௩௬	௩௨	தலை	தலை
,,	௨௮	வினைவசத்தாற்	வினைவசத்தாய்
,,	௧௪	வரிந்றி	வயிற்றிற்
௧௭	௭	ஞானகலாம் பையாகிய	ஞானகலாம்பையாகிய
௧௯	௧௧	முகக்காட்டி	முகக்காட்டு
௪௨	௰	ருத்தராபிஷேகம்	ருத்திராபிஷேகம்
,,	௧௪	பவிகளாகிய	பாவிகளாகிய
௪௧	௨௮	பஷ்பசக்தன	புஷ்பஞ்சக்தன
௪௫	௧௭	பிறவிரோவர்	பிறரோவர்
௪௬	௧௨	புதுமெழி	புதுமொழி
௪௯	௧௧	காலக்கடன்	காலைக்கடன்
௫௰	௪௪	கேட்பதும்	கேட்பதும்
௫௧	௧௪	திருவெண்காடாகிய	திருவெண்காடாகிய
௫௧	௫	பட்டிபித்துப்	பட்டிடித்திப்
,,	௨௫	கண்பிரானாதியர்	கண்பினாரதியர்
௫௫	௨௮	விரும்	விரும்பி
௫௬	௧௪	அம்மைபப்ப	அம்மைபப்ப
,,	௩௩	வேதாயக்	வேதாகமக்
௫௮	௨௪	விறைபவினை	விறைவனை
௬௨	௧௧	டுபா	உபா
௬௫	௧௨	விப்பிரமாண்டமும்	விப்பிரமாண்டமும்
௬௪	௨௧	றிரவும்	சிரவும்
௬௫	௧௫	செச்சென்று	சென்று

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௬௬	௨௮	காலத்தில்	காலத்தில்
௬௭	௧௨	அப்சரிசாரகர்கள்	அப்பரிசாரகர்கள்
௬௮	௧	கனுத்திரம்	கனுத்திறம்
,,	௨௰	செய்த	செய்த
,,	௨௨	கனுத்திரம்	கனுத்திறம்
௭௰	௧௩	நோமுனுனை	நேமுனுனை
,,	௧௬	நாம் வம்போவும்	நாம் வம்போவும்
௭௧	௧	கனுத்திரம்	கனுத்திறம்
,,	௮	மாட்டார்களெனன்றால்	மாட்டார்களென்றால்
,,	௨௩	இறைவிர்	இறைவர்
,,	௨௬	சாரிசாதம்	பாரிசாதம்
௭௨	௧௰	மகலாக	மகவாக
,,	௧௫	வல்லர்கள்	வல்லவர்கள்
,,	௨௰	வன்கண்ணர்	வன்கண்ணர்
,,	௨௯	அவர்களீ	அவர்கள்
,,	௩௨	அமுதம்	அமுதப்
,,	௩௩	ஆவியிர்	ஆருயிர்
௭௩	௧	கனுத்திரம்	கனுத்திறம்
,,	௮	எங்கட்கெளியனே	எங்கட்கெளியானே
,,	௩௪	யுடைவர்	யுடையவர்
௭௮	௪	மகிழ்க்சி	மகிழ்ச்சி
௭௯	௨௩	அருவுமன்றி	அதுவுமன்றி
௮௰	௩	பெறக்குரிய	பெறற்குரிய
௮௧	௧௪	தேறேரிச்	தேரேறிச்
௮௫	௨௫	மாகிலாத	மாசிலாத
௮௭	௧	மீனுயிருந்	மீனுயிருந்த
,,	௭	செகன்று	சென்று
௯௩	௩௩	யருள்வளர்	மருள்வளர்
௯௫	௧	மருந்தப்	மருதப்
௯௬	௨௰	தாய்	தாம்
௧௨௬	௨௧	கொரண்டுவர	கொண்டுவர
௧௩௩	௬	கொள்ளவ	கொள்வ
௧௩௪	௩௧	புரம்	புறம்
௧௩௫	௩௪	பேறுபெற்றும்	பேறுபெற்றதும்
௧௩௬	௧௮	பர	பற
௧௩௮	௧௬	தம்முளிகழாது	தம்முளிகழ்ந்து
௧௪௰	௧௪	வேண்டுவன்	வேண்டுவல்
௧௪௩	௩௬	ிளங்கக்	விளங்கக்

Dup
12 8 90

Revision and Checked
23 2 90

Checked
11 10 86

ரிப்பன் புஸ்தகசாலை, 87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை

ஸ்ரீ விவேகாநந்த விஜயம்: ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் திவ்விய சரித்திரமும், அவர் செய்த அற்புதமான பிரசங்கத் திரட்டும்: விலை ரூபா 1-12-0

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்: ஸ்ரீ விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளின் குருமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் திவ்விய சரித்திரமும், கதாமிர்தமும், உபதேச வாக்கியங்களும்: ரூபா 1-4-0

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்: ஆதி சங்கராசாரியர் திவ்விய சரித்திரம்: (ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீ சாரதாம்பாள் படங்களுடன்) விலை ரூபா 1-4-0

ஸ்ரீ ராமாநுஜ விஜயம்: விசிஷ்டாத்வைத மத ஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரின் விரிவான சரித்திரம்: விலை ரூபா 2

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் விரிவான சரித்திரம்: ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஜனனமுதல் மஹா சமாதி வரையில் உள்ள விரிவான சரித்திரம்: விலை ரூபா 2

ஸ்ரீ விவேகாநந்தர் விரிவான சரித்திரம்: ஸ்வாமிகளைப்பற்றி இதுவரையில் தமிழில் வெளிவராத அநேக அற்புத சம்பவங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளது: விலை ரூபா 2

திவ்விய தேச யாத்திரையின் சரித்திரம்: ஆரிய தேசமாகிய நமது இந்தியாவிலுள்ள திவ்விய ஸ்தல, திவ்விய தீர்த்த, திவ்விய பர்வதாதிகளின் மஹிமையும் விசேஷங்களும்: முதல் பாகம் (வட தேசங்கள்) விலை ரூபா 2

தக்ஷிண இந்தியா சரித்திரம்: ஷை 2-ம் பாகம் (தென் தேசங்கள்) விலை ரூபா 5

அரிச்சந்திர புராண வசனம்: அரிச்சந்திர புராண மூலத்தை அநுசரித்துத் தமிழில் நூதனமாக வசனப் படுத்தப்பட்ட அரிய நூல்; இனிய நடையில் கதை விரிவாக அமைந்தது: ரூபா 1-8-0

சிவக்ஷேத்திர விளக்கமும், சிவக்ஷேத்திராலய மஹோத்ஸவ உண்மை விளக்கமும்: ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரமும் இருக்கும் இடத்தையும், அதன் சமீப ரயில்வே ஸ்டேஷனையும் காட்டும் விவரமான அட்டவணையுடன்: விலை ரூபா 1-8-0

மஹாதேவ மாலை, சற்குருமணி மாலை, முத்தி உபாயம், ஸ்துதி மஞ்சரி: (சிதம்பரம் இராமலிங்க ஸ்வாமிகள் இயற்றியருளிய திருவருட்பாவில் அடங்கிய அரிய பாடல்கள்): விலை அணா 2

நடராஜபதி மாலை, நடராஜர் அலங்காரம், நடராஜர் கீர்த்தனை, நடராஜர் கும்மி: (ஷை ஸ்வாமிகள் அருளிய அரிய பாடல்கள்) விலை அணா 2

ஜீவசாக்ஷி மாலை, அன்பு மாலை, வேட்கை மாலை, நாளெண்ணி வருந்தல், வெண்ணிலா முதலியன: (ஷை ஸ்வாமிகள் அருளிய அரிய பாடல்கள்): விலை அணா 2

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்: வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பல அரிய விஷயங்களைத் தமிழில் வசன ரூபமாகத் திரட்டி அச்சிடப்பட்டுள்ள சிறந்த நூல்: விலை ரூபா 1-4-0